

Cầu Vồng Lúc Nửa Đêm (Midnight Rainbow)

Contents

Cầu Vồng Lúc Nửa Đêm (Midnight Rainbow)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	38
7. Chương 7	45
8. Chương 8	53
9. Chương 9	61
10. Chương 10	69
11. Chương 11	77
12. Chương 12	85
13. Chương 13	93
14. Chương 14	102

Cầu Vồng Lúc Nửa Đêm (Midnight Rainbow)

Giới thiệu

Rescues/Kell Sabin #1 Chuyển ngữ: thiennga, jade137 Midnight Rainbow là quyển đầu tiên trong seri

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-vong-luc-nua-dem-midnight-rainbow>

1. Chương 1

Anh quá già với kiểu chuyện tào lao này rồi, Grant Sullivan cúi kính nghĩ. Anh đang làm cái quái gì mà luôn lách ở đây, khi mà anh tự hứa với lòng là không bao giờ đặt chân đến rừng rậm một lần nữa? Anh có

nhệm vụ giải cứu một quý cô thuộc xã hội đầu to óc trái nho, nhưng từ những gì anh thấy trong hai ngày qua, được sự bảo vệ của pháo đài rừng rậm, anh nghĩ cô ta có lẽ không muốn được giải thoát đâu. Cô ta trông như thể đang trải qua khoảng thời gian êm đẹp trong đời mình vậy: vui cười, đùa cợt, nằm bên hồ trong cái nóng ban ngày.

Cô ta ngủ trẻ; cô ta uống champagne trên sân đá. Cha cô ta hầu như là mất trí vì lo lắng, nghĩ rằng cô ta đang chịu đựng tra tấn tồi tệ bởi kẻ bắt giữ cô. Thay vào đó, cô ta thơ thẩn cứ như là đang nghỉ hè trên Riviera. Cô ta chắc chắn là không bị hành hạ rồi. Nếu có bất cứ ai bị tra tấn, Grant nghĩ với cơn giận đang bùng lên, thì người đó chính là anh.

Lũ muỗi theo cắn anh, đám ruồi thì châm chích, mồ hôi thì túa ra như suối, và chân anh thì đau nhức vì ngồi một chỗ quá lâu. Anh lại ăn lương khô nữa và quên mất việc mình ghét cái thứ lương khô đó đến thế nào. Rồi sự ẩm thấp làm những vết thương cũ của anh đau âm ỉ, mà anh thì có quá nhiều vết thương cũ để mà đau. Chẳng nghĩ ngờ gì điều đó: anh rõ thật già mất rồi.

Anh 38 tuổi, và trải qua nửa đời người dính líu với chiến tranh, ở đâu đó. Anh mệt mỏi rồi, đủ mệt để mà ra quyết định cách đây một năm, anh không muốn gì hơn là mỗi sáng được thức dậy trên cùng một chiếc giường. Anh không muốn bầu bạn hay lời khuyên hay bất cứ thứ gì, ngoại trừ được rời khỏi cái địa ngục đó một mình. Khi anh muốn rũ bỏ, anh bỏ tất.

Anh không hoàn toàn ẩn dật trên núi để mà sống trong hang động, nơi mà anh không phải thấy hoặc nghe được người khác, mà là cân nhắc kỹ lưỡng. Thay vào đó, anh mua một trang trại đồ nát ở Tennessee, ngay bên triền núi, và để cây xanh chữa lành cho anh. Anh đã rút lui rồi, nhưng mà có vẻ chưa đủ xa: họ vẫn biết làm thế nào để tìm ra anh. Anh chán nản cho rằng danh tiếng của anh là điều tất nhiên để ai đó biết được chỗ của anh mọi lúc. Bất cứ đâu có việc cần kêu gọi chuyên gia trong rừng rậm, họ gọi cho Grant Sullivan.

Một cử động trên nền đá gây sự chú ý của anh, và anh thận trọng di chuyển ổ bánh mì một chút để lấy tầm nhìn rõ ràng. Cô ta ở đó, diện hết cỡ trong chiếc đầm hai dây và đôi giày cao gót phù phím, với cái kiếng mát khổng lồ che đôi mắt. Cô ta cầm một quyển sách và một chiếc ly cao chứa thứ gì đó trông có vẻ rất mát; gấp gọn người một cách khéo léo trên chiếc ghế dựa, và chuẩn bị giết thời gian buổi trưa oi bức. Cô ta vẫy tay với những tên bảo vệ, những tên tuần tra đồn điền và làm lóa mắt họ bằng nụ cười lúm đồng tiền của cô ta. Chết tiệt cái vẻ đẹp của cô ta, không thêm dấu đi dù chỉ một chút! Tại sao cô không thể ở quanh sự che chở của cha cô đi, thay vì đi khắp thế giới để chứng minh cô độc lập thế nào. Tất cả những gì cô chứng minh được là cô có tài năng đáng chú ý, tài đặt mình vào tình trạng nước sôi lửa bỏng.

Tội nghiệp cái tên gốc nhỏ bé ngớ ngẩn, anh nghĩ. Cô ta thậm chí có thể không nhận ra rằng cô ta là một trong những nhân vật trung tâm trong cái trò gián điệp bẩn thỉu, mà có ít nhất 3 tổ chức và nhiều bè phái khác, tất cả kẻ địch, tranh giành để tìm ra cuộn vi phim bị mất. Điều duy nhất giữ được mạng cô ta cho đến giờ là không ai biết chắc liệu cô ta biết được bao nhiêu, hay là cô ta biết tất cả rồi. Anh tự hỏi liệu cô ta có liên quan đến hoạt động gián điệp của George Persall không, hay cô ta chỉ là nhân tình của ông ta, thư ký cao cấp chẳng hạn? Liệu cô ta có biết cuộn vi phim ở đâu không, hay Luis Marcel, người đã biến mất, có được nó rồi? Điều duy nhất mà mọi người đều biết chắc là George Persall đã từng sở hữu cái vi phim đó. Nhưng ông ta chết vì nhồi máu cơ tim mất rồi - trong phòng ngủ của cô ta - và không thể tìm ra cái đoạn vi phim đó. Có khi nào Persall đã chuyển nó cho Luis Marcel? Marcel đã biến mất 2 ngày trước khi Persall chết - nếu anh ta có đoạn phim đó, anh ta chắc chắn không tiết lộ. Người Mỹ muốn có nó, người Nga muốn nó, lực lượng Sandinista muốn nó, mọi nhóm nổi loạn ở Trung và Nam Mỹ muốn nó. Chết tiệt, Sullivan nghĩ, như những gì anh biết, thậm chí người Eskimo cũng muốn.

Vậy thì đoạn phim ở đâu chứ? George Persall đã làm gì với nó? Nếu ông ta thực sự đã chuyển cho Luis Marcel, ai là đầu mối liên lạc của ông ta, và rồi Luis ở đâu? Liệu Luis có bán nó cho người ra giá cao nhất không? Điều đó còn chưa chắc. Grant biết con người Luis, họ từng có nhau trong hoàn cảnh khó khăn và anh tin Luis, điều đó nói lên nhiều điều.

Các cơ quan chính phủ đã săn tìm đoạn phim đặc biệt này cả tháng nay. Một chuyên viên cao cấp chuyên nghiên cứu vi phim ở California đã thỏa thuận bán đoạn phim đã rửa của anh ta cho bộ công nghệ phân loại lazer thuộc chính phủ, công nghệ đó có thể đặt vũ khí lazer vào không gian trong tương lai gần. Nhân viên an ninh bảo vệ đoạn phim đã nghi ngờ người đàn ông đó và cảnh báo với cơ quan chức năng có thẩm quyền; theo đó họ tóm được tên ủy viên trong lúc đang giao dịch. Nhưng hai người đứng ra mua đã trốn

thoát cùng với đoạn phim. Vậy thì một trong hai người đó đã chơi trò hai mặt và cuỗm mất đoạn phim, đến Nam Mỹ và vạch ra một phi vụ cho riêng mình. Các cơ quan đặc vụ ở Trung và Nam Mỹ đã được cảnh báo, và một đặc vụ người Mỹ ở Costa Rica đã liên hệ được với người đàn ông đó và đặt một cái bẫy để mua lại đoạn phim. Mọi thứ trở nên rối tung vào lúc đó. Thương vụ đó đã hóa thất bại, người đặc vụ bị thương, nhưng anh ta thoát được cùng đoạn phim. Lẽ ra nó đã bị hủy vào thời điểm đó, nhưng chưa. Làm cách nào đó mà đặc vụ viên đó đã giao nó cho Goerge Persall, người có thể tự do đến và đi khỏi Costa Rica nhờ vào những mối liên hệ công việc của anh ta. Ai lại có thể nghi ngờ George Persall có liên quan đến hoạt động tình báo chứ? Anh ta luôn có vẻ chỉ là một doanh nhân đơn thuần, cùng với niềm đam mê nơi những “cô thư ký” bóng bẩy - một điểm yếu mà bất cứ người Latin nào cũng hiểu. Chỉ một vài đặc vụ biết về Persall, Luis Marcel là một trong số đó, và điều đó khiến anh ta làm việc hiệu quả một cách khác thường. Nhưng trong trường hợp này, George bị bỏ lại trong bóng tối, người đặc vụ bị sốt vì vết thương và đã không bảo George hủy đoạn phim đó đi.

Luis Marcel có trách nhiệm liên hệ với George, nhưng thay vào đó anh ta biến mất. Còn George, người có vẻ cực kỳ khỏe mạnh, đã chết vì nhồi máu cơ tim... và không ai biết đoạn phim đi đâu rồi. Những người Mỹ muốn chắc rằng công nghệ đó không lạc vào tay bất cứ ai khác; người Nga thì cực kỳ muốn có nó, mỗi nhà cách mạng trên nửa địa cầu muốn có nó để bán với giá cao nhất. Với số tiền mà một phần nhỏ của đoạn phim có thể mang lại, người ta có thể mua cả một kho vũ khí, khơi mào các cuộc cách mạng.

Manuel Turego, trưởng cơ quan an ninh quốc gia ở Costa Rica, là một người rất thông minh; hẳn ta là một gã khốn, Grant nghĩ, nhưng là một gã khốn rất thông minh. Hẳn ta nhanh chóng bắt cóc cô Priscilla Jane Hamilton Greer và mang cô ta đến một đồn điền xa xôi được bảo vệ cẩn mật. Có lẽ hẳn bảo cô ta rằng cô ta được bảo vệ che chở, và cô ta có lẽ cũng đủ ngốc đến nỗi rất biết ơn hẳn vì đã bảo vệ cô ta. Turego diễn một màn quá tuyệt, cho đến giờ hẳn cũng chưa tổn hại gì cô hết. Hẳn rõ ràng biết cha cô là người rất giàu, có thể lực, và thật là chẳng khôn ngoan tí nào khi chọc điên những kẻ giàu sang và có thể lực nếu không cần thiết. Turego đang chơi trò chờ đợi; hẳn đợi Luis Marcel lộ diện, đợi đoạn phim xuất hiện, vì cuối cùng phải như thế. Đúng lúc đó, hẳn có Priscilla; hẳn có khả năng chờ đợi. Liệu cô ta có biết gì hay không, cô ta cũng có giá trị với hẳn như là một công cụ đàm phán, liệu có là cái gì khác nữa chứ.

Từ lúc Priscilla biến mất, cha cô ta đã phát điên. Ông đã kêu gọi các nhà chính trị có thể lực, nhưng ông phát hiện ra rằng không ai trong số đó nợ ông để có thể mang Priscilla khỏi Turego. Cho đến khi Luis xuất hiện, chính phủ Mỹ sẽ không nhấc một ngón tay để giải thoát người phụ nữ trẻ đó. Bối rối về việc liệu cô ta có thật sự biết hay không biết về bất cứ điều gì, cái khả năng trên người là cô ta có thể biết chỗ của đoạn phim, dường như đã làm giảm cường độ sẵn lòng Luis. Việc cô ta bị giam giữ có thể cho anh ta không gian anh ta cần bằng cách đẩy sự chú ý đi khỏi.

Cuối cùng, tuyệt vọng vì lo lắng và điên tiết do thiếu sự hồi đáp của chính phủ, James Hamilton quyết định tự giải quyết vụ này. Ông ta chi nhiều tài tiền để tìm ra chỗ con gái mình, và rồi mắc kẹt ở đó do không thể tiếp cận vùng đồn điền được bảo vệ chắc chắn đó. Nếu ông điều đủ người để lùng sục khắp thuộc địa, ông nhận ra, có một khả năng lớn là con gái có thể bị giết trong trận chiến đó. Rồi ai đó đã đề cập đến cái tên Grant Sullivan.

Một người giàu có như James Hamilton có thể tìm ra ai đó, kẻ không muốn bị tìm thấy ấy, thậm chí là một đặc vụ cảnh giác, đã từ bỏ để chế cũ, đã tự chôn mình tận trên núi Tennessee. Trong vòng 24 giờ, Grant đã ngồi đối mặt Hamilton, trong thư viện của một ngôi nhà vĩ đại có thể hét ra tiền.

Hamilton đã đề nghị sẽ trả hết phần thế chấp cho nông trại của Grant. Tất cả những gì ông muốn là con gái ông trở về, an toàn và khỏe mạnh. Gương mặt ông hẳn lên những vết nhăn lo lắng, và có sự tuyệt vọng nơi ông rằng, có khi nhiều tiền hơn nữa sẽ làm Grant miễn cưỡng nhận việc này.

Cái khó trong việc giải cứu cô ta dường như quá lớn, thậm chí có lẽ là không vượt qua được; nếu anh có thể chọc thủng hệ thống an ninh của đồn điền - vài thứ anh thật sự chắc chắn - việc cứu được cô ra là điều gì đó hoàn toàn khác. Không chỉ vậy, mà Grant còn có kinh nghiệm để nhắc bản thân rằng, thậm chí nếu anh tìm ra cô ta, sự chênh lệch không thiên về khả năng cô ta còn sống hoặc là một con người có thể nhận biết. Anh đã không để mình suy nghĩ về việc gì có thể xảy ra với cô ta từ khi bị bắt cóc.

Nhưng việc tìm được cô ta quả thật dễ dàng một cách kỳ dị; ngay khi anh rời khỏi nhà của Hamilton, một gợi ý mới xuất hiện. Cách nhà Hamilton chưa đến một dặm, anh liếc vào kính chiếu hậu và phát hiện một

chiếc sedan màu xanh bám đuôi anh. Anh nhướn một bên mày mỉa mai và tấp vào lề. Anh đốt xì-gà và nhàn rãi hít vào khi đợi hai gã kia đến gần xe anh. “Xin chào, Curtis.”

Ted Curtis nghiêng người chồm ra cửa sổ xe, cười toe. “Đoán xem ai muốn gặp anh nào?”

“Chết tiệt” Grant chửi thề bực tức. “Được rồi, dẫn đường đi. Tôi không phải chạy suốt đến Virginia, phải không?”

“Không đâu, chỉ tới thị trấn kế tiếp thôi. Anh ấy đang đợi ở một nhà nghỉ.”

Cái sự kiện khiến Sabin cảm thấy cần thiết để rời trụ sở đã nói lên nhiều điều với Grant. Anh biết Kell Sabin lâu lắm rồi; người đàn ông không có dây thần kinh trong người, và nước đá chạy trong mạch của anh ta. Anh ta không phải một người thoải mái để loanh quanh, nhưng Grant cũng được biết một việc tương tự nói về chính anh. Không có luật lệ nào áp dụng cho hai người bọn họ, nhưng người có kiến thức sâu sắc như địa ngục, sống và săn lùng trong rừng rậm nơi không có luật lệ nào tồn tại. Sự khác biệt giữa họ là Sabin thì thoải mái trong cái u ám lạnh lẽo đó; đó là cuộc sống của anh ta - còn Grant thì không muốn gì hơn thế. Mọi thứ quá lâu rồi; anh cảm thấy mình trở nên ít là con người hơn. Anh bắt đầu mất đi ý thức anh là ai và tại sao anh lại ở đó. Không điều gì có thể phiền nhiễu nữa. Khoảnh khắc duy nhất anh thấy mình còn sống là trong suốt cuộc săn đuổi, khi chất adrenaline bơm qua tĩnh mạch và đốt cháy mọi ý thức của anh thành nhận thức sắc bén. Đạn được hầu như cứu anh thay vì giết anh, bởi vì nó ngăn anh đủ lâu để bắt anh suy nghĩ lần nữa. Đó là khi anh quyết định rút lui.

25 phút sau, với tay anh cuộn tròn quanh tách café đậm và nóng, chân anh dựng thoải mái trên bàn café nhựa có hình vân gỗ, loại tiêu chuẩn của nhà nghỉ ấy, Grant lau bầu, “Được rồi, tôi ở đây rồi, nói đi.”

Kell Sabin chỉ cao 1m83, thấp hơn Grant khoảng 3cm, và hệ thống cơ bắp trên khổ người của cậu ta tiết lộ rằng cậu ta rất coi trọng việc giữ vóc dáng, dù không còn trực tiếp ra trận nữa. Cậu ta có mái tóc đen xậm - mắt đen - với làn da màu oliu - và ngọn lửa lạnh tanh trong năng lực của cậu ta phát ra một vùng sức mạnh xung quanh. Cậu ta không thể dò đoán được, và dè dặt như loài báo đi săn, nhưng Grant tin cậu ta. Anh không thể nói là anh thích cậu ta; Sabin không phải là người để làm bạn. Nhưng cuộc đời của họ đã bện chặt vào nhau hơn 20 năm, cho đến khi họ gần như tách hẳn nhau ra. Trong tâm trí, Grant thấy một tia sáng màu đỏ cam của hỏa lực, và anh đột ngột cảm thấy sự rậm rạp ẩm thấp của cánh rừng nhiệt đới, ngửi được mùi của cây cối mục nát, thấy ánh sáng phát ra từ các loại vũ khí... và anh cảm thấy, ở phía sau anh, rất gần, kẻ vai sát cánh, cũng là người đang ngồi đối mặt anh bây giờ. Những điều đó cũng hiện lên trong tâm trí cậu ta.

Một con người nguy hiểm, Kell Sabin. Các nhà cầm quyền đối đầu rất hân hạnh trả cả gia tài để tiếp cận cậu ta, nhưng Sabin không là gì hơn một cái bóng lướt trong anh năng, vì cậu ta chỉ thị cho người của mình qua những màn che xám xịt.

Không một tia sáng biểu lộ cảm xúc nào trong đôi mắt, nhưng Sabin biết người đang ngồi đối diện bên kia là một đồng lõa xộn lười biếng - một sự lười biếng đối trá, anh ta biết. Grant, nếu có là gì đi nữa, ngay cả khắc nghiệt và ỷ lại hơn cậu ta nơi chiến trường. Việc ngủ đông mất một năm không làm cậu ta mềm đi chút nào. Vẫn còn điều gì đó hoang dã nơi Grant Sullivan, cái gì đó nguy hiểm và không chế ngự được. Nó ở trong đôi mắt màu hổ phách luôn cảnh giác không ngừng của cậu ta, đôi mắt rực sáng màu vàng và dữ tợn như mắt đại bàng dưới hàng lông mày xậm. Mái tóc vàng sậm của cậu ta bờm xờm, xoắn xuống trên cổ áo, nhấn mạnh rằng cậu ta chưa được thuần hóa hoàn toàn. Cậu ta rậm rắng, một vết sẹo nhỏ nơi cằm không rõ nét lắm, nhưng một đường mảnh xẹt ngang gò má bên trái có màu nhạt hơn tương phản trên làn da màu đồng của cậu ta. Chúng không phải là những cái sẹo xấu xí, mà là những ghi khắc về các trận chiến.

Nếu Sabin phải chọn ai đó truy tìm dấu vết con gái của Hamilton, anh ta sẽ chọn người đàn ông này. Trong rừng rậm, Sullivan rón rén như mèo vậy, anh có thể trở thành một phần của rừng, trộn lẫn vào trong đó, tận dụng nó. Cậu ta cũng hữu dụng trong thành phố, nhưng trong các địa ngục xanh trên thế giới thì không ai sánh bằng Grant được.

“Cậu sẽ tìm cô ấy chứ?” Sabin cuối cùng cũng cất giọng êm ru.

“Đúng vậy.”

“Vậy thì để tôi bổ sung nhé.” Hoàn toàn lơ đi sự thật rằng Grant không còn trong cơ quan mật vụ, Sabin nói với anh về đoạn phim. Anh ta kể về Goerge Persall, Luis Marcel, toàn bộ trò chơi mèo vờn chuột chết người, và cô nàng Priscilla nhỏ bé ngốc nghếch đang dính vào đó. Cô ta bị sử dụng như một bức bình phong cho Luis, nhưng Kell lo lắng cho Luis nhiều hơn một chút. Anh ta không phải là một người có thể biến mất, và Costa Rica không phải nơi bình yên nhất trên trái đất. Mọi thứ có thể xảy ra với anh ta. Nhưng, bất luận anh ta ở đâu đi nữa, anh ta cũng không thể ở trong tay bất cứ chính phủ hay bè phái chính trị nào, bởi vì mọi người vẫn đang săn lùng anh ta, và mọi người trừ Manuel Turego và chính phủ Hoa Kỳ thì đang truy tìm Priscilla. Thậm chí chính phủ Costa Rica cũng không biết Turego có người phụ nữ này trong tay; anh ta hoạt động một mình.

“Persall là một người bí ẩn có năng lực,” Kell cau gắt thừa nhận. “Anh ta không chuyên nghiệp. Tôi thậm chí không có hồ sơ của anh ta.”

Nếu Sabin không có thông tin về Persall, anh ta có lẽ còn hơn những gì Sabin diễn tả; anh ta hoàn toàn vô hình. “Làm thế nào mà chuyện này bùng ra thế?” Grant nhè giọng, nheo mắt dần cho đến khi chúng chỉ còn là hai khe nhỏ xíu. Anh trông như thể đang buồn ngủ vậy, nhưng Sabin hiểu khác.

“Người của chúng ta bị bám đuôi. Chúng tấn công cậu ta ở cự li gần. Cậu ta đang mất trí vì sốt. Cậu ấy không thể tìm ra Luis nhưng vẫn nhớ làm thế nào để liên lạc với Persall. Không một ai biết cái tên Persall cho đến lúc đó, hay làm cách nào để tìm được anh ta khi cần. Người của ta chỉ giao đoạn phim cho Persall trước khi mọi thứ hỗn loạn. Persall trốn thoát.”

“Người của ta thế nào?”

“Cậu ấy vẫn sống. Chúng ta đã cứu cậu ấy, nhưng không trước khi Turego động tay vào.”

Grant lau bầu. “Nghĩa là Turego biết chàng trai của chúng ta không bảo Persall hủy đoạn phim đi.”

Kell trông hoàn toàn căm phẫn. “Mọi người đều biết. Không có sự bảo mật dưới đó. Quá nhiều người buôn chuyện tào lao. Turego có một vết rò rỉ trong tổ chức của hắn, vậy nên sáng hôm sau nó đã là thông tin công cộng. Cũng sáng hôm đó, Persall chết vì nhồi máu cơ tim, trong phòng của Priscilla. Trước khi chúng ta đến. Turego đã bắt cô ấy rồi.”

Những sợi mi nâu xẫm che đi gần hết ánh nhìn đôi mắt Grant. Anh trông như thể sẽ bắt đầu ngáy bất cứ lúc nào. “Này? Cô ta có biết gì về đoạn phim không đó?”

“Chúng tôi không biết. Tôi đoán là không. Persall có nhiều thời gian để giấu nó đi trước khi đến phòng cô ấy mà.”

“Vì lý do chết tiệt gì mà cô ta không ở với cha cô ta, nơi cô ta thuộc về ấy?” Grant lẩm bẩm.

“Hamilton dựng cả địa ngục cho chúng ta để lôi cô ta ra khỏi đó, nhưng chúng thật sự không tác dụng. Cô ta là một cô nàng tiệc tùng. Đã ly hôn, thích có nhiều thời gian vui thú hơn là làm gì đó có tính chất xây dựng. Thật ra Hamilton đã truất quyền thừa kế của cô ta cách đây nhiều năm, và cô ta lang thang toàn cầu từ đó. Cô ta ở với Persall vài năm. Họ chả ngại ngùng gì mối quan hệ đó. Persall thích có loại phụ nữ lẻo lẻo trong vòng tay, và anh ta chu cấp cho cô ta. Anh ta luôn có vẻ là một gã dễ tính vui thích, rất hợp với kiểu của cô ta. Tôi chắc như quỷ là anh ta không bao giờ xem mình là một người đưa tin, đặc biệt là một kẻ đủ sắc bén để mà lừa tôi.”

“Tại sao cậu không đi và cứu cô gái đó đi?” Grant đột ngột hỏi, và mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Kell, tia nhìn vàng rực và lạnh tanh.

“Có hai lý do. Thứ nhất, tôi không nghĩ là cô ta biết gì đó về đoạn phim. Tôi phải tập trung vào việc tìm nó, và tôi cho là điều đó có nghĩa là tìm ra Luis Marcel. Hai, cậu là người làm việc này tốt nhất. Tôi nghĩ thế khi tôi... àh... sắp xếp để cậu rơi vào tầm ngắm của Hamilton.”

Thế nên Kell tiến hành cứu cô gái đó ra, xét cho cùng là vậy, nhưng bắt đầu việc đó theo lối lòng vòng của riêng cậu ta. Tốt thôi, ở phía sau hậu trường là cách duy nhất mà cậu ta có thể phù hợp. “Cậu sẽ không gặp vấn đề gì trong việc nhập cảnh Costa Rica.” Kell nói. “Tôi đã sắp xếp rồi. Nhưng nếu cậu không thể cứu cô gái...”

Grant bật dậy, một gã hoang dã da ngăm đen duyên dáng, lặng lẽ và chết chóc. “Tôi biết rồi,” anh nói lặng. Không ai trong số họ phải nói ra, nhưng cả hai đều biết rằng một viên đạn vào đầu cô ta sẽ tử tế hơn rất nhiều so với những gì sẽ xảy ra một khi Turego xác định rằng cô biết chỗ giấu đoạn phim. Giờ cô bị bắt giữ chỉ vì điều kiện an toàn, nhưng nếu đoạn phim không xuất hiện, cô sẽ là mối liên kết duy nhất còn lại với nó. Lúc đó thì mạng sống của cô không đáng giá một đồng niken.

Thế nên bây giờ anh ở Costa Rica, tận sâu trong rừng mưa nhiệt đới và khốn kiếp cái là quá gần biên giới Nicaraguan vì tiện lợi. Loanh quanh bên toán người nổi loạn, quân nhân, nhà cách mạng và những tên rõ ràng là khủng bố làm con người khổ sở, những con người chỉ muốn sống cuộc đời giản dị của họ trong hòa bình, mà không dính dáng gì tới Priscilla. Cô ta có thể là một công chúa nồng cháy, điệu đà nhăm nháp ly nước, lơ đãng cánh rừng đang dần dần biên giới đồn điền và phải bị cắt bớt đều đặn.

Tốt, anh nhìn đủ rồi. Đêm nay là thời điểm đúng đắn. Anh biết lịch của cô ta, biết thông lệ của những gã cận vệ, và biết cả các tuyến du lịch. Anh không thích phiêu lưu xuyên rừng vào ban đêm, nhưng làm gì có sự chọn lựa nào. Anh phải mất nhiều giờ kéo cô ta ra khỏi đây trước khi ai đó phát hiện cô ta biến mất; may thay, cô ta luôn ngủ dậy trễ, ít nhất là 10h sáng. Không ai nghĩ gì nếu cô ta không xuất hiện cho đến 11h. Cho đến lúc đó, họ đã đi xa rồi. Pablo sẽ đón họ bằng trực thăng vào sáng mai, được chỉ định không lâu sau bình minh.

Grant chậm chậm quay lại từ bìa rừng, luồn vào dây cỏ dày cho đến khi nó trở thành một tấm màn chắc chắn che khuất anh từ ngôi nhà. Chỉ khi anh đứng lên, bước đi yên lặng và tự tin, vì anh đã lo chu đáo các lối đi và chuông báo động khi anh phát hiện chúng. Anh đã ở trong rừng ba ngày rồi, di chuyển thận trọng quanh vành đai của đồn điền, cẩn thận xem xét các lớp của ngôi nhà. Anh biết cô gái đó ngủ ở đâu, và cách nào để vào đó. Không thể nào tốt hơn nữa, Turego không có trong nhà. Hắn ta đã đi hôm trước, và chưa quay lại cho đến giờ, Grant biết hắn không đang về đây. Chạng vạng rồi, và di chuyển trên sông lúc trời tối không an toàn.

Grant biết chính xác dòng sông này nguy hiểm thế nào, đó là lý do tại sao anh sẽ mang cô ta xuyên qua rừng. Dù đi đường sông nguy hiểm, nhưng nó là tuyến đường hợp lý mà họ nên đi. Nếu tình cờ điểm khởi hành của cô ta bị phát hiện trước khi Pablo đón họ, việc truy tìm sẽ được tập trung dọc bờ sông, ít nhất là một khoảng thời gian. Đủ lâu để họ đến được chiếc trực thăng, anh hy vọng thế.

Anh đã phải đợi nhiều giờ trước khi có thể vào nhà và cứu cô ra. Như vậy sẽ làm mọi người mệt mỏi, chán nản và buồn ngủ. Anh vạch một đường tới khu khai hoang nhỏ, nơi anh cất giấu vũ khí, và kiểm tra cẩn thận vì rần rít, đặc biệt là loại rần Fer-de-lance (loại rần này có vẩy nhưng màu nâu xám và phong chú, có rất nhiều ở Trung Mỹ, loại to nhất, đáng sợ nhất ở Costa Rica.), nó thích nằm trong khu khai hoang và đợi bữa ăn tiếp theo của nó. Sau khi chắc chắn an toàn, anh ngồi xuống một cái cây ngã để hút một điếu xì-gà. Anh uống nước nhưng không đói. Không cho tới thời điểm nào đó của ngày mai. Khi việc này chưa xong anh không thể ăn, anh quá căng thẳng, tất cả các giác quan được tăng cường để mà một âm thanh nhỏ nhất trong rừng cũng va như sấm vào màn nhĩ. Chất adrenaline đang chảy qua tĩnh mạch, nâng anh lên cao đến nỗi anh có thể hiểu tại sao người Viking cấu tiết suốt trận chiến. Chờ đợi là việc hầu như không thể chịu được, nhưng đó là những gì anh phải làm. Anh kiểm tra đồng hồ lần nữa, mặt đồng hồ phản chiếu một chút văn minh trong rừng rậm, có thể nuốt chửng những người còn sống, và tức giận khi anh thấy hơn nửa giờ trôi qua.

Để bản thân anh có gì đó để làm, để làm dịu dây thần kinh căng thẳng của anh, anh bắt đầu đóng gói một cách ngăn nắp, sắp xếp mọi thứ sao cho anh có thể biết chính xác cái gì để ở đâu. Anh kiểm tra vũ khí và đạn dược, hy vọng anh không phải sử dụng chúng. Cái anh cần hơn tất cả mọi thứ, nếu anh phải cứu cô gái ra ngoài, còn sống, là hành động hoàn toàn yên lặng. Nếu anh phải dùng súng cacbin hay súng lục tự động, anh sẽ lộ vị trí. Anh thích dao hơn, yên lặng chết người.

Anh cảm thấy mồ hôi chạy dọc sống lưng. Chúa ơi, với điều kiện cô gái đó có đủ đầu óc để giữ mồm miệng và không hét toáng lên khi anh kéo cô ta ra khỏi đó. Nếu phải làm, anh sẽ đánh cho cô ngất, nhưng như vậy sẽ làm cô trở thành trọng lượng chết khi mang cô xuyên rừng, cái mà vượt ra để quần chân anh như những ngón tay sống.

Anh nhận ra mình đang gập con dao lại, những ngón tay dài và gầy còm của anh trượt qua lưỡi dao với cú chạm của một người tình, và anh đẩy nó vào bao. Khốn kiếp cô ta, anh nghĩ chua chát. Vì cô ta, anh phải

quay lại chỗ nhộn nhịp nhất của mọi thứ, và anh có thể cảm nhận nó bắt giữ anh lần nữa. Đổ nhào vào nguy hiểm gây nghiện như ma túy vậy, và nó chạy trong tĩnh mạch anh lần nữa, đốt cháy anh, ăn mòn anh như axit - giết chết anh và đột ngột làm mãnh liệt thêm cảm giác của anh về cuộc sống. Chết tiệt cô ta, nguyên rửa cô ta xuống địa ngục đi. Tất cả điều này vì một đứa thuộc xã ngu ngốc đồ nát, thích giải khuây trên những cái giường khác nhau. Vẫn thế, những gót chân tròn của cô ta có lẽ đã giữ mạng của cô ta, bởi vì Turego tự cho mình đúng là một người tình.

m thanh buổi đêm của rừng rậm bắt đầu bủa vây anh: tiếng hét của những chú khỉ rú (loài này ở Nam - Trung Mỹ, đuôi dài quắp và hú to), tiếng xào xạc và lú lo và đằng hắng của cư dân sống về đêm khi chúng bắt đầu công việc. Anh nghe tiếng khục khặc của báo đốm Mỹ ở đâu đó gần bờ sông, nhưng anh không quan tâm những âm thanh quen thuộc của rừng rậm. Đây cũng coi là nhà anh. Sự kết hợp lạ kỳ của dòng máu trong anh và những kỹ năng anh học được khi còn bé trong đầm lầy phía nam Georgia khiến anh như một phần của rừng, như một con báo lảng vảng ở bờ sông. Dù cái bình phong dày cộm của anh chắn mọi ánh sáng, anh không thấp đèn hay bật đèn pin, anh muốn mắt mình điều chỉnh một cách hoàn hảo với bóng tối khi anh bắt đầu di chuyển. Anh dựa vào đôi tay và bản năng, biết rằng không có nguy hiểm cận kề. Nguy hiểm đến từ con người, không phải từ những động vật nhút nhát trong rừng. Chẳng nào mà những âm thanh ồn ào đó còn bao vây anh, anh biết không có con người đến gần.

Lúc nửa đêm, anh bật dậy và bắt đầu di chuyển một cách thận trọng qua lộ trình anh đã vạch ra trong đầu, động vật và côn trùng quá yên chí bởi sự có mặt của anh đến nỗi kêu vang ầm ĩ không ngừng. Cảnh báo duy nhất anh cảm nhận được là một con Fer-de-lance hay một con rắn độc Nam Mỹ có lẽ đang lẩn theo lối mòn anh đi, nhưng đó là một cơ hội anh phải tận dụng. Anh cầm theo một cây gậy để dọn đường một cách yên lặng qua mặt đất trước mặt anh. Khi anh đến bờ khu thuộc địa, anh vứt cây gậy sang một bên và cúi xuống để khảo sát mặt đất, phải chắc chắn mọi thứ đúng như mong đợi, trước khi anh vào trong.

Từ nơi anh nấp, anh có thể thấy những tên canh gác đang ở vị trí mọi khi của họ, có lẽ buồn ngủ, ngoại trừ một người, gã tuần tra vòng ngoài, và gã cũng sẽ chớp mắt ngay thôi. Chúng cẩn thận, anh nghĩ khinh khỉnh. Chúng rõ ràng không nghĩ có bất cứ vị khách nào ở nơi xa xôi hẻo lánh như cái đồn điền hướng về thượng lưu này.

Anh quan sát chúng suốt ba ngày, anh biết phần lớn thời gian chúng đứng tán gẫu, hút thuốc, không quan sát bất cứ cái gì. Nhưng chúng vẫn ở đó, và những cây súng trường đã được lên đạn thật. Một trong những lý do Grant sống được đến tuổi 38 là anh có sự tôn trọng lạnh mạnh đối với vũ khí và những gì chúng có thể gây ra trên da thịt con người. Anh không dựa vào sự táo bạo, bởi vì nó đáng giá mạng người. Anh đợi. Ít nhất bây giờ anh có thể thấy, vì trời đêm trong xanh, và có sao mọc ở phía thấp chiếu sáng bầu trời. Anh không lo ánh sáng của trăng sao; có nhiều cái bóng có thể che phủ cử động của anh.

Tên canh gác ở góc trái ngôi nhà không di chuyển dù chỉ một inch từ khi Grant quan sát hắn ta, hắn ngủ gật. Còn gã đi tuần đã dựa vào một trong những cái cột phía trước ngôi nhà.

Một đốm đỏ lấp lờ gần tay hắn nói với Grant rằng gã đang hút thuốc và nếu như gã theo đúng lệ thường, gã sẽ kéo mũ lưỡi trai qua mắt sau khi hút xong điếu thuốc, và ngủ đến sáng.

Lặng lẽ như hồn ma, Grant rời chỗ nấp và di chuyển trên mặt đất, trượt từ cây này sang bụi kia, ẩn mình trong bóng tối. Không một tiếng động, anh leo lên hành lang dọc ngôi nhà, dán người sát vào tường và kiểm tra hiện trường lần nữa. Yên tĩnh và thái bình. Những gã canh gác này phụ thuộc quá nhiều vào mạng lưới cảm ứng đó mà không nhận ra rằng chúng có thể bị triệt phá.

Phòng của Priscilla ở phía sau. Nó có cửa kính lùa, có thể bị khóa, nhưng điều đó không làm anh bận tâm; anh có cách với các ổ khóa. Anh nhẹ bước tới cánh cửa, dùng sức đẩy trong yên lặng. Cánh cửa di chuyển một cách dễ dàng, và anh nhướng mày. Không khóa. Cô ta thật hiểu chuyện.

Nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, một phân số của 1 inch và một khắc, anh đẩy cánh cửa mở cho đến khi có đủ chỗ cho anh trượt qua. Anh dừng lại ngay khi ở trong phòng rồi, đợi cho mắt anh điều chỉnh lại. Sau ánh trắng, căn phòng dường như tối như trong rừng. Anh không động đậy, mà đợi, lấy thăng bằng và lắng nghe.

Anh nhanh chóng lấy lại tầm nhìn.

Căn phòng rộng và thoáng, với sàn gỗ mát lạnh được bao phủ bằng thảm rơm. Cái giường dựa vào bức

tường bên phải anh, mờ ảo vì cái mùi phũ phàng. Anh có thể nhìn thấy xuyên qua cái mùi, những cái bìa nhàu nát, một đồng nhỏ phía bên kia giường. Một cái ghế, một cái bàn tròn nhỏ và một chiếc đèn đứng được đặt bên này giường.

Những cái bóng dày đặc hơn ở bên trái anh, nhưng anh có thể thấy một cánh cửa, có lẽ cửa vào nhà tắm. Một tủ quần áo khổng lồ dựa vào tường.

Chậm rãi, nhẹ nhàng như một con cạp đang rình mồi, anh vòng qua bức tường, lẩn vào trong bóng tối gần tủ quần áo. Bây giờ anh có thể thấy một cái ghế ở đằng xa nơi cái giường, kế bên chỗ cô nằm ngủ. Một bộ đồ trắng dài, có lẽ là đầm hoặc váy ngủ của cô, vắt ngang trên ghế. Cái ý tưởng cô có lẽ ngủ khỏa thân làm miệng anh đột ngột theo thói quen nhếch cười, nụ cười chẳng có chút thích thú nào. Nếu cô ta ngủ trần truồng, cô ta có thể sẽ chống lại như mèo hoang khi anh đánh thức cô. Đúng những gì anh cần. Vì lợi ích của cả hai, anh hy vọng cô ta có mặc đồ.

Anh di chuyển đến gần giường ngủ, mắt anh rơi trên một điểm nhỏ. Cô ta quá yên lặng... nhóm tóc loạt xoạt trên gáy anh cảnh báo, và anh bắt giác lao về một phía, nhận một cú đánh trên vai thay vì trên cổ. Anh cuộn người, rồi bật dậy để đối mặt với kẻ tấn công anh, nhưng căn phòng vẫn tĩnh lặng và tối. Không gì chuyển động, thậm chí người phụ nữ trên giường cũng không. Grant lẩn vào bóng tối, cố gắng nghe tiếng thở nhẹ, tiếng sột soạt của quần áo, bất cứ thứ gì. Sự yên lặng bao trùm căn phòng. Người tấn công đâu rồi? Cũng như Grant, hẩn chuyển vào những nơi tối, đủ tối để che chở nhiều người.

Ai là người tấn công anh? Hẩn ta đang làm gì ở đây, trong phòng ngủ của phụ nữ? Hẩn có phải được cử đến để giết cô ta hay là hẩn ta cũng đang cố đánh cắp cô ta từ tay Turego?

Đối thủ của anh có lẽ đang nấp trong góc tối bên tủ quần áo. Grant bật nhẹ con dao ra khỏi bao, rồi lại đẩy nó vào lại; tay anh lặng lẽ như con dao.

Ở đó... chỉ trong một khắc, những cử động nhẹ nhất, nhưng đủ để định vị một con người. Grant thu người di chuyển về phía trước với một chút gấp gáp, túm lấy và quật hẩn. Người lạ mặt cuộn người lại khi hẩn tiếp đất và bật dậy với một cú uốn người uyển chuyển, một dáng người mảnh mai vạch nét trên cái mùi trắng. Hẩn đá ra, và Grant lách người tránh đòn tấn công, nhưng anh cảm nhận một làn gió nhẹ của cú đá lướt qua cằm anh. Di chuyển vào, anh bắt lấy cánh tay hẩn với một cú chặt làm bất động. Anh thấy cánh tay hẩn buông thõng một cách yếu ớt ở bên hông. Một cách lạnh nhạt, không chút cảm xúc, thậm chí không một hơi thở mạnh, Grant ném cái thân hình mảnh mai đó ra sàn nhà và quỳ gối một chân, gối chân kia ẩn vào ngực hẩn. Vừa khi anh vươn tay lên để đánh một phát để kết thúc cuộc chiến thầm lặng của họ, Grant nhận ra điều gì đó bất thường, gì đó mềm mại phồng lên bên dưới đầu gối anh. Rồi anh hiểu ra. Cái vật thể quá yên ắng trên giường kia vẫn còn im ru bởi vì nó chỉ là đồng mền, không phải con người.

Cô gái đó không ở trên giường; cô ta đã thấy anh trượt qua cửa lùa và trốn vào bóng tối. Nhưng tại sao cô ta không hét lên? Tại sao cô ta tấn công, biết rằng cô ta không có cơ hội nào chế ngự anh? Anh di chuyển đầu gối ra khỏi ngực cô ta và nhanh chóng trượt tay lên đôi gò mềm mại để chắc rằng trọng lượng của anh không làm cô ta nghẹt thở. Anh cảm nhận được sự phập phồng trên ngực cô ta, nghe được nhịp thở giạt mình nhẹ nhàng khi cô ta cảm nhận tay anh, và anh dịch ra khỏi cô ta một chút.

“Ồn rồi,” anh bắt đầu thì thầm, nhưng cô ta đột ngột uốn người trên sàn, giật mạnh người ra khỏi anh. Đầu gối cô ta quật lên; anh không phòng bị, hoàn toàn có thể bị thương, và đầu gối cô ta va vào giữa hai chân anh với một lực làm toàn thân anh cực đau. Mắt anh nổ đom đóm, và anh nghiêng hẩn người về một bên, nghẹn giọng vì mật đắng dâng lên trong cổ họng, tay anh tự động xoa vào phần da thịt bị đau khi anh nghiêng rằng để ngăn tiếng hét sắp bật ra đến nơi.

Cô ta bò ra khỏi anh, và anh nghe một tiếng nứt vỡ nho nhỏ, có lẽ do kính vỡ. Qua đôi mắt mờ đi vì đau, anh thấy cô ta nhặt cái gì đó đen và lớn; rồi trượt qua cửa kính và đi mất.

Cơn giận điên người đẩy anh bật dậy. Chết tiệt, cô ta tự mình trốn thoát. Cô ta sẽ phá hoại toàn bộ cảm thấy của anh! Anh lờ đi sự đau đớn ở thắt lưng, bắt đầu đuổi theo cô ta. Anh có điểm số để mà san bằng.

2. Chương 2

Jane đã đến được bó quân nhu của cô khi vài bản năng còn sót lại của tổ tiên thời nguyên thủy bảo cô rằng có người đến gần. Không có bất cứ âm thanh nào đánh động, nhưng đột nhiên cô nhận thức được có một sự hiện diện khác.

Những sợi tóc sau gáy và trước trán cô dựng hết cả lên, và cô đông cứng người, hướng đôi mắt khiếp hãi về phía cánh cửa lùa. Chúng mở ra hoàn toàn không một tiếng động, và cô nhìn thấy bóng đen của một người đàn ông hằn nét trong đêm. Anh ta to lớn, nhưng là một người di chuyển hoàn toàn không tiếng động. Có sự tĩnh lặng kỳ quái trong cử động của anh ta làm cô sợ hơn bất cứ gì, đẩy một cơn khiếp hãi nguyên sơ chạy khắp da cô. Cô đã sống với sự căng thẳng nhiều ngày, ngăn sự sợ hãi tránh xa mình trong khi cô đang trong tình thế chênh vênh, cố gắng đánh tan sự nghi ngờ của Turego, vì cô luôn trong tư thế trốn thoát. Nhưng không gì làm cô sợ hãi nhiều như cái bóng đen đã len vào phòng.

Bất cứ hy vọng mong manh nào rằng cô sẽ được cứu đều tắt ngúm khi Turego giam cô ở đây. Cô đã ước định tình huống một cách thực tế. Người duy nhất sẽ cố để cứu cô ra ngoài là cha cô, nhưng việc này xa tầm với của ông. Cô chỉ có thể dựa vào bản thân và mưu trí của mình. Với kết cục đó, cô đã tán tỉnh và dụ dỗ và nói dối trắng trợn, làm mọi thứ có thể để thuyết phục Turego rằng cô vừa không náo vừa vô hại. Theo đó, cô nghĩ, cô đã thành công, nhưng thời gian đó kết thúc quá nhanh. Khi một tên phụ tá đưa cho Turego một tin khẩn ngày hôm trước, Jane đã nghe trộm được; vị trí của Luis Marcel đã bị lộ, và Turego muốn có Luis, một cách tệ hại.

Nhưng giờ đây chắc chắn Turego đã khám phá ra rằng Luis không biết gì về đoạn phim bị thất lạc đó, và điều đó đẩy cô vào vị trí tình nghi duy nhất. Cô phải trốn, trước khi Turego quay lại.

Cô không ăn không ngồi rồi chút nào từ khi ở đây; cô cẩn thận ghi nhớ thói quen của bọn canh gác, đặc biệt là vào ban đêm, khi sự sợ hãi vây quanh trong bóng tối làm cô không thể chớp mắt. Cô đứng cả đêm trước cửa phòng để quan sát bọn chúng, canh giờ, ghi nhớ thói quen của chúng. Cô có thể kiểm soát nỗi sợ hãi của mình bằng cách làm cho đầu óc bận rộn. Khi bình minh ló dạng, cô đi ngủ. Cô đã chuẩn bị từ ngày đầu tiên là cô sẽ ở đây vì khả năng cô có lẽ phải chạy trốn vào rừng. Cô đã giấu thức ăn và quân nhu, tích trữ chúng, và tôi luyện bản thân vì những điều sắp tới. Thậm chí bây giờ, chỉ nỗi sợ nguyên sơ về những gì chờ đợi cô khi trong tay Turego đã cho cô can đảm để bất chấp rừng rậm, nơi những quái vật bóng đêm đang đợi cô.

Nhưng không có gì trông độc ác, chết chóc, như cái bóng đen trong phòng cô. Cô co lại trong bóng tối đen kịt, thậm chí không dám thở. Ôi, Chúa ơi, cô cầu nguyện, con nên làm gì đây? Tại sao anh ta lại ở đó? Để ám sát cô trên giường? Đó là một trong những tên canh gác, đêm nay đến để cưỡng bức cô chăng?

Khi anh ta đi qua mặt cô, cử động nhẹ cúi người về phía giường, một cơn thịnh nộ kỳ quặc tràn ngập trong Jane. Sau tất cả những gì cô đã cam chịu, cô nguyện rửa nếu để anh ta phá hủy công trình chạy trốn của cô. Cô đã đổ dành bản thân, mặc cho sự sợ hãi khủng khiếp, và giờ anh ta phá hủy nó!

Hàm cô cứng lại, cô nắm chặt nắm tay như cô đã được dạy ở lớp học tự vệ. Cô tấn công sau gáy anh ta, nhưng anh ta đột ngột bước đi, một cái bóng lách khỏi đòn tấn công, và nắm tay cô thay vào đó đánh trúng vào vai. Nỗi sợ hãi ngay tức thì ập lại, cô rút vào chỗ náu bên tủ quần áo, căng mắt ra nhìn anh ta, nhưng anh ta biến đâu mất. Anh ta có phải hồn ma không, một điều bịa trong sự tưởng tượng của cô chăng? Không, nắm tay cô đâm trúng vào một bờ vai rất cứng, và sự gọn nhẹ của tấm màn trắng qua cửa kính chứng tỏ rằng cánh cửa thật sự mở rồi. Anh ta ở trong phòng, ở đâu đó, nhưng là đâu? Làm thế nào một người to lớn như thế biến mất hoàn toàn? Lúc đó, thỉnh linh, trọng lượng của anh ta đập vào bên hông cô, làm cô ngã xuống, và cô cắn chặt tiếng hét theo bản năng vừa trào lên trong cổ họng. Cô không có cơ hội nào cả. Cô tự động cố gắng đá vào hàm anh ta, nhưng anh ta di chuyển như ánh sáng vậy, khóa đòn tấn công của cô. Cú đánh mạnh vào cánh tay, làm nó tê liệt theo mọi ngã, và một giây sau cô bị ném xuống sàn, một cái đầu gối ấn vào ngực cô và làm cô không tài nào thở được.

Anh ta giơ tay lên và Jane căng người, sẵn sàng hét lên rồi, nhưng không thể tạo ra chút âm thanh nào. Rồi đột nhiên anh ta dừng lại, và vì lý do nào đó anh ta nâng đầu gối khỏi ngực cô. Không khí tràn vào phổi, cùng với cảm giác choáng váng vì nhẹ nhõm, lúc đó cô cảm thấy tay anh ta sờ soạng trờ trên ngực mình và nhận ra tại sao anh ta lại dịch chân khỏi người cô. Vừa khiếp hãi vừa tức giận những gì xảy

đến với mình, cô chuyển động theo bản năng, giây sau cô nhận ra tình trạng không phòng bị của anh ta, và đá gổ lên. Anh ta cuộn qua một bên, gập người lại, và cô thấy cảm giác ngu xuẩn là thương xót cho anh ta. Rồi cô nhận ra anh ta thậm chí không rên rỉ. Người đàn ông này không phải người! Nén lại một tiếng nức nở vì sợ, cô đánh vật đứng lên và túm lấy mở quần nhu, rồi lao qua cánh cửa mở. Tại thời điểm đó cô không phải đang thoát khỏi Turego mà là tên quái vật đen tối lặng thinh trong phòng cô.

Một cách lơ đãng, cô quăng mình qua khu đồn điền; trái tim dội cuồng loạn trong lồng ngực đến nỗi cô nghe được âm thanh của tuyết quăn đang bơm qua tĩnh mạch. Phổi cô đau, và cô nhận ra mình nhịn thở. Cô nhắc bản thân mình giữ yên lặng, nhưng sự thôi thúc trốn đi quá mạnh để cản trở; cô vấp vào một khối đất và ngã sòng soài. Khi bắt đầu bò dậy, cô bất chợt bị áp đảo bởi cái gì đó to lớn và ẩm áp, nhồi mạnh cô trở lại nền đất. Lạnh, nỗi sợ nguyên sơ làm đông cả máu trong tĩnh mạch của cô, nhưng trước khi một tiếng hét bản năng bật ra khỏi miệng, tay anh ta đã ở trên gáy cô và mọi thứ biến thành màu đen.

Jane dần dần lấy lại ý thức, bối rối bởi tình thế hoàn toàn đảo ngược, cô đang chịu đựng sự xóc đảo, không thoải mái của cánh tay. Một giọng nói lạ hoặc đập vào tai cô, những tiếng ồn ào mà cô đã thử nhận dạng và thất bại. Cả khi cô mở mắt cũng chỉ thấy một màu đen. Đó là cơn ác mộng tệ nhất cô từng có. Cô bắt đầu đá lung tung và vùng vẫy để thức dậy, kết thúc giấc mơ, và bất ngờ một bàn tay phát vào mông cô. “Yên lặng đi” một giọng nói câu hỏi từ đâu đó ở trên hay dưới cô. Giọng nói của một người lạ, nhưng có gì đó trong tiếng là nhờ dứt khoát đó làm cô vâng lời ngay lập tức.

Mọi thứ dần bắt đầu chuyển sang hình thái có thể nhận dạng được, các giác quan của cô cũng quay trở lại. Cô đang được vác trên vai một người đàn ông, đi xuyên rừng. Hai cổ tay cô bị buộc lại phía sau, và mắt cá chân cũng bị siết chặt. Một dải băng lớn khác bịt miệng, ngăn cô làm bất cứ gì ngoài hăm hừ ngắc ngứ. Cô không thích âm à âm ừ, thế nên cô dùng cái giọng bị giới hạn của mình mà lẩm bẩm chính xác những gì cô nghĩ về anh ta, bằng cái ngôn ngữ mà chắc hẳn người mẹ thanh lịch tao nhã của cô sẽ trắng bệch vì sốc mất. Một bàn tay cứng như thép phát vào mông cô lần nữa. “Cô có im mồm đi không?” anh ta gầm gừ. “Giọng cô nghe như một con lợn đang ăn ăy.”

Người Mỹ! Cô nghĩ, sững sốt. Anh ta là người Mỹ! Anh ta đến để cứu cô, cho dù anh ta đang quá thô lỗ... hay anh ta là một người cứu hộ. Thật ớn lạnh, cô nghĩ tới tất cả các bè cánh khác nhau, những người muốn bắt cô. Một vài tổ chức trong số đó hoàn toàn có khả năng thuê một lính đánh thuê Mỹ tới bắt cô, hoặc huấn luyện một trong số những người của họ bắt chước giọng Mỹ để lấy lòng tin nơi cô.

Cô không dám tin bất cứ ai, cô nhận ra. Không một ai cả. Cô trợ trọi trong vụ này.

Anh ta dừng lại và hạ cô xuống khỏi vai, để cô đứng trên chân mình. Jane chớp mắt, rồi mở to ra để mà nhìn, nhưng bóng tối dưới vòm che hoàn toàn dày đặc, cô không thể thấy gì cả. Bóng tối đè nặng lên cô, làm cô ngạt thở. Anh ta đâu rồi? Liệu anh ta có bỏ cô lại đây, trong rừng, và để cô làm bữa sáng cho báo đốm không? Cô cảm giác được cử động quanh mình, nhưng không âm thanh nào khiến cô nhận dạng anh ta; tiếng kêu quang quác, riu rít, gào rú và xào xạc, những âm thanh của rừng tràn ngập trong tai. Một tiếng thút thít trào lên cổ họng, và cô cố di chuyển, tìm một cái cây hay cái gì đó để che chỗ tấm lưng cô, nhưng cô quên mất đôi chân bị trói của mình và vấp ngã, đập mặt vào bụi cây.

Một câu chữ tục tnh nhỏ lọt vào tai cô, khi đó cô bị tóm lấy một cách thô lỗ và kéo cô đứng dậy. “Chết tiệt, đứng yên đó!”

Vậy là anh ta vẫn ở đây. Làm thế nào anh ta có thể thấy chứ? Anh ta đang làm gì? Bất kể anh ta là ai hay anh ta đang làm gì, lúc này đây Jane rất biết ơn vì sự có mặt của anh ta. Cô không thể vượt qua việc sợ tối nhưng sự thật cô không ở một mình giữ sự khiếp hãi này ở xa cô. Cô thở hỗn hển khi anh ta đột nhiên nâng cô lên và đẩy qua vai anh ta lần nữa, một cách dễ dàng như thể cô là con búp bê vải. Cô cảm thấy một cái ba lô lớn, cái mà trước đây không có ở đó, nhưng anh ta chẳng có dấu hiệu nào là căng thẳng. Anh ta di chuyển qua cánh tối đen với sự vững bước lạ thường, một dáng vẻ uyển chuyển đầy quyền lực không bao giờ chùn bước.

Túi quần nhu của cô vẫn được quàng quanh vai cô, sợi dây vẫn buột nó dù nó trượt xuống và đang va vào sau đầu cô. Một hộp gì đó đang đập vào sọ; có lẽ cô sẽ bị chấn thương não nếu tên ngốc khỉ khải này không đẩy nó qua. Anh ta nghĩ đây là gì vậy, vài loại marathon xuyên rừng chăng? Xương sườn cô bầm tím trên bờ vai cứng ngắt của anh ta, và cô cảm thấy những cơn đau khác nữa ở toàn thân, có lẽ là hậu quả của việc

anh ta thô lỗ ném cô xuống sàn. Cánh tay cô đau tới tận xương tủy vì đòn tấn công của anh ta. Thậm chí nếu đây là cuộc giải cứu thật sự, cô nghĩ, cô thật may mắn nếu sống sót sau đó.

Cô nẩy lên trên vai anh, sự đau đớn khắp tứ chi tăng lên theo mỗi bước chân anh. Cơn buồn nôn dâng lên trong bụng, và cô lấy hơi thở sâu cố gắng ngăn mọi thứ trào ra. Nếu cô bắt đầu ói mửa với cái miệng bịt chặt thế này, cô sẽ ngạt thở mất. Cô tuyệt vọng bắt đầu vùng vẫy, biết rằng cô chỉ cần được đứng ở tư thế thẳng thôi.

“Thư giãn đi, Pris.” Làm thế nào đó mà anh dường như biết cô cảm giác thế nào. Anh dừng lại và nâng cô khỏi vai, thả cô nằm xuống đất. Khi trọng lượng của cô đè lên hai tay bị trói cô không thể ngăn một tiếng rên vì đau. “Ồn rồi,” anh nói. “Tôi sẽ cởi trói cho cô, nhưng nếu cô bắt đầu gây rối, tôi sẽ trói gô cô như con gà tây noel lần nữa và bỏ cô luôn. Hiểu chứ?”

Cô gật đầu điên cuồng, thắc mắc không biết anh có thấy không. Rõ ràng anh thấy, vì anh lật người cô qua một bên và cô cảm thấy một con dao cắt dải băng buột cổ tay cô. Nước mắt trào ra vì đau khi anh kéo cánh tay cô vòng ra và bắt đầu xoa chúng để làm dịu các cơ bị bó chặt của cô.

“Cha cô cử tôi đến để cứu cô,” anh điềm tĩnh lẽ nhè khi bắt đầu tháo dải băng khỏi miệng cô. Thay vì xé toạc dải băng keo ra và kéo da cô theo, anh rất cẩn thận, và Jane bị giằng xé bởi lòng biết ơn và sự phẫn nộ, vì anh đã dán miệng cô mà.

Jane cử động miệng qua lại, khôi phục trạng thái làm việc của nó. “Cha tôi sao?” cô hỏi bằng giọng khàn khàn.

“Phải. Được rồi, bây giờ, Pris, tôi sẽ cởi trói chân cho cô, nhưng nếu cô tỏ ra như cô đang nghĩ đến việc đá tôi lần nữa, tôi sẽ không bỏ qua cho cô như tôi đã làm đâu đấy.” dù cho anh lau bầu, có gì đó đe dọa trong giọng anh, và Jane không nghi ngờ lời anh nói.

“Tôi chắc hẳn sẽ không đá anh lần đầu tiên đó nếu anh không bắt đầu sờ soạng tôi như một học sinh phổ thông” cô rít lên.

“Tôi đang kiểm tra xem cô còn thở không.”

“Chắc rồi, và cũng tận dụng thời cơ luôn.”

“Dán cái miệng cô lại quả là ý kiến hay” anh nói có chủ ý, và Jane im miệng. Cô không thấy gì hơn ngoài bóng tối. Cô thậm chí không thể gán cho anh một cái tên, nhưng cô biết về anh đủ để thấy rằng anh sẽ trói và bịt miệng cô lại mà không có chút ăn năn nào.

Anh cắt dây ở cổ chân cô, và một lần nữa cô phải chịu đựng bàn tay thô ráp của anh nhưng sự xoa bóp có hiệu quả. Chỉ trong một khắc cô lại bị kéo đứng lên; cô loạng choạng một chút trước khi lấy lại thăng bằng.

“Chúng ta không phải đi xa hơn nữa; ở ngay đằng sau tôi, và im lặng.”

“Đợi đã!” Jane thì thầm điên rồ. “Làm sao tôi theo anh kịp khi mà tôi không thể thấy anh?”

Anh nắm tay cô và đặt lên eo.”Nắm thắt lưng của tôi.“

Cô làm tốt hơn thế. Nhận thức rõ cánh rừng bao la này quay quanh mình, và chỉ với sự có mặt của anh che chở cho cô khỏi cảnh sợ bóng đêm, cô móc những ngón tay vào cạp quần anh, ghì chặt đến nỗi anh thì thầm phản đối, nhưng cô nhất định không buông.

Có lẽ với anh thì không quá xa, nhưng với Jane, bị kéo theo anh sát gót, vấp rễ cây và dây leo mà cô không thấy, dường như là hàng dặm rồi trước khi anh tạm thời dừng lại. “Chúng ta sẽ đợi ở đây,” anh thì thầm. “Tôi không muốn đi xa hơn đến khi tôi nghe tiếng trực thăng đến.”

“Đó là khi nào?” Jane thì thầm lại, nghĩ rằng nếu anh nói, thì cô cũng có thể.

“Sau bình minh một chút.”

“Khi nào là bình minh?”

“Nửa giờ nữa.”

Vẫn giữ chặt cạp quần anh, cô đứng sau lưng anh và đợi trời sáng. Giây phút chậm trôi, nhưng thời gian đó cho cô cơ hội nhận ra rằng cô đã thật sự thoát khỏi Turego. Cô an toàn và tự do... hầu như là vậy. Cô đã thoát khỏi sự giam giữ của hắn, cô là người duy nhất biết cô đã thoát chết. Turego hầu như chắc chắn sẽ quay lại đồn điền sáng nay, phát hiện ra tù binh của hắn trốn mất. Trong một khoảnh khắc cô kinh ngạc với sự thiếu phần chần tự hào của chính mình, rồi cô nhận ra mình chưa thật sự thoát hiểm. Người đàn ông này nói cha cô cử anh đến, nhưng anh chẳng cho cô một cái tên hay bằng chứng nào. Tất cả những gì cô biết là lời của anh, và Jane còn hơn là một chút đề phòng. Cho đến khi cô thật sự đứng trên đất Mỹ, cho đến khi cô chắc chắn cô an toàn, cô sẽ nghe theo nguyên tắc thép của George Persall tội nghiệp: khi nghi ngờ, hãy nói dối.

Anh xoay trở một cách không thoải mái, kéo sự chú ý của cô. “Nghe này, em yêu, cô có nghĩ đến cô sẽ thả cạp quần của tôi ra không? Hay cô đang cố hoàn tất công việc mà cô đã bắt đầu với tôi bằng đầu gối cô?”

Jane cảm thấy máu dồn lên mặt mình, cô vội thả tay ra. “Tôi xin lỗi, tôi không nhận ra,” cô thì thầm. Cô đứng sững một lúc, buông lỏng hai tay; rồi sự hoảng loạn bắt đầu dâng lên. Cô không thể nhìn thấy anh, không thể nghe anh thở, và giờ cô cũng không còn chạm vào anh, cô không thể chắc chắn rằng anh sẽ không bỏ cô lại. Anh còn đó không? Chuyện gì xảy ra nếu cô một mình ở đây? Không khí bắt đầu dày đặc và ngột ngạt, cô cố gắng thở, chống lại nỗi sợ hãi mà cô biết là vô lý nhưng không lý trí nào có thể vượt qua. Thậm chí biết căn nguyên của nó cũng chẳng giúp ích được. Cô chỉ đơn giản là không chịu được bóng tối. Cô không thể ngủ mà không có đèn; cô không thể bước vào phòng mà không tìm và bật đèn lên trước, và cô luôn để đèn sáng nếu cô biết là cô sẽ về nhà trễ. Cô, người luôn cảnh giác lạ thường để khỏi bị bỏ lại trong bóng tối, đang đứng giữa rừng rậm trong đêm quá tối tăm đến nỗi như bị mù vậy.

Sự tự chủ mong manh của cô vỡ tan tành và cô điên cuồng với lấy, vồ lấy anh, để chắc rằng anh vẫn ở đó. Những ngón tay duỗi ra của cô chạm vào lớp vải sợi, và cô ném mình vào anh, thở hỗn hển trong cơn hoảng loạn xen lẫn nhẹ nhõm. Giây tiếp theo những ngón tay thép ghì lấy áo sơ mi của cô và cô bị ném nhào xuống đất, nằm bệt lưng trên thảm cây mục nát bốc mùi. Trước khi cô có thể cử động, trước khi có thể hút không khí vào trong phổi, tóc cô bị kéo ngược ra sau và cảm thấy áp lực đến ngột thở của đầu gối anh trên ngực cô lần nữa. Hơi thở của anh thoảng nhẹ bên trên cô, giọng anh còn nhỏ hơn một tiếng hằm hừ. “Đừng bao giờ - xông vào tôi từ phía sau lần nữa.”

Jane quặn đau, đẩy đầu gối anh ra. Sau một khắc anh nhấc lên, và thả tóc cô ra. Bị quăng qua vai anh còn tốt hơn là bị bỏ một mình trong đêm tối, và cô túm lấy anh lần nữa, chộp lấy đầu gối anh. Anh tự động cố bước ra khỏi cô cánh tay vương vẩy của cô nhưng cô lao tới anh. Anh thốt ra một câu chửi rủa, cố lấy lại thăng bằng, rồi lại ngã ra đất.

Anh nằm yên đến nỗi tim Jane tụt mất xuống chân. Cô sẽ làm gì nếu anh bị thương? Cô không có khả năng khiêng anh, mà cũng không thể bỏ anh nằm đó, bị thương và không có khả năng tự vệ. Dò dẫm cơ thể anh, cô bò tới để cúi xuống bên vai anh. “Này anh ơi, anh ổn chứ?” cô thì thầm, dò tay lên vai, lên mặt, rồi lên đầu anh xem có sứt mẻ gì không. Có một dải băng vòng trên đầu anh, và cô lần theo đó, những ngón tay căng thẳng của cô tìm thấy một loại kính kì dị trên mắt anh. “Anh có bị thương không?” cô gắng hỏi lần nữa, giọng cô căng thẳng vì sợ hãi. “Chết tiệt, trả lời tôi đi!”

“Thưa cô,” anh nói bằng chất giọng thấp và tức giận, “Cô điên còn hơn quỷ nữa. Nếu tôi là cha cô, tôi sẽ trả tiền cho Turego giam cô!”

Cô không quen biết anh, nhưng lời của anh làm cô đau nhói ở ngực. Cô ngồi lặng thinh, bị sốc vì anh có thể làm cô tổn thương. Cô không biết anh và anh không biết cô - thế sao suy nghĩ của anh lại thành vấn đề với cô? Nhưng nó đã, bằng cách nào đó, và cô cảm thấy dễ bị tổn thương một cách kỳ lạ.

Anh ngồi dậy, và khi cô không nói gì nữa, anh thở dài. “Sao cô nhảy xổ vào tôi như thế” anh hỏi nhẩn nai.

“Tôi sợ tối,” cô nói nghiêm túc nhẹ nhàng. “Tôi không nghe anh thở, và không thấy gì hết. Tôi đã hoảng hốt. Xin lỗi anh.”

Sau giây phút đó anh nói, “Được rồi,” và đứng dậy. Anh khom người nắm lấy cổ tay cô và đẩy cô đứng bên cạnh anh. Jane cách anh không đến 1 inch.

“Anh có thể nhìn thấy nhờ cái kính đang đeo, phải không?” cô hỏi.

“Phải. Không có nhiều ánh sáng, nhưng đủ để tôi có thể nhận ra tôi đang đi đâu. Kính hồng ngoại.”

Một con khỉ rú thành linh rú lên ở đâu đó bên trên đầu họ, và Jane giật thót, va vào anh.

“Có một cái kính khác không?” cô run run hỏi.

Cô có cảm giác anh do dự, rồi cánh tay anh vòng qua vai cô. “Không, có cái này thôi. Đừng lo, Pris, tôi sẽ không để lạc cô đâu. Trong vòng 5 phút hay đại loại thế, trời sẽ bắt đầu sáng.”

“Giờ tôi ổn cả,” cô nói, và cô ổn thật, miễn là cô có thể chạm vào anh và biết rằng cô không một mình.

Đó là nỗi kinh hoàng thật sự: ở một mình trong đêm tối. Cô đã chiến đấu hàng năm trời chống lại cơn ác mộng đã bắt đầu từ khi cô chín tuổi, nhưng cuối cùng cô đã chấp nhận nó, sống hòa bình với nó. Cô biết nó vẫn ở đó, biết lúc nào mong đợi nó và làm gì để tránh nó, nhận thức đó cho cô khả năng tận hưởng cuộc sống lần nữa. Cô không để cơn ác mộng đó làm tê liệt mình. Có lẽ phương pháp chống lại nó của cô có chút dị giáo, nhưng cô tìm được sự cân bằng trong cô và hạnh phúc vì điều đó.

Cảm thấy an toàn khác thường với vòng tay thép đó, Jane chờ đợi bên cạnh anh, và trong thời gian ngắn ngủi cô phát hiện ra mình thật sự thấy khá hơn. Tận sâu trong rừng mưa nhiệt đới không có ánh mặt trời sáng sủa báo ngày mới đến - ánh nắng không thể chiếu xuyên qua vòm cây. Thậm chí suốt buổi trưa nóng nhất, ánh sáng cũng chỉ chiếu mờ mờ xuyên qua các tầng lá cây. Cô chờ đợi khi ánh sáng ảm đạm yếu ớt dần dần sáng hơn, cho đến khi có thể phân biệt rõ hơn tán lá sum sê vây quanh cô. Cô cảm thấy gần như bị chìm ngập trong đời sống thực vật. Cô chưa từng ở trong rừng; kiến thức duy nhất của cô về nó có từ trong phim và chút xíu gì đó cô có thể thấy trong suốt chuyến đi đến đồn điền. Suốt những ngày ở đó cô bắt đầu nghĩ về nó như là một thực thể sống động, vĩ đại và màu xanh, bao vây cô, chờ đợi. Cô biết từ đầu rằng để trốn thoát cô sẽ phải lao vào cái hàng rào xanh dường như không thể xuyên thủng đó, và cô trải qua hàng giờ nhìn chăm chăm vào đó.

Bây giờ cô ở sâu trong nó rồi, và nó không hoàn toàn giống như cô nghĩ. Nó không phải là đồng lộn xộn, nơi mà các lối đi được vạch bằng dao rựa. Nền rải bừa cây cối mục, và chẳng chặt những dây leo và rễ cây, nhưng với tất cả những thứ đó, nó sạch một cách lạ lùng. Đời sống cây cối tồn tại dưới đất rừng gần như là tận số. Để cạnh tranh thứ ánh sáng quý giá đó nó phải vươn lên và xòe rộng tán lá ra, tiếp thu càng nhiều ánh sáng càng tốt. Cô nhìn chăm chăm vào một cây dương xỉ mà không hoàn toàn là dương xỉ; nó là một cái cây với một hệ thống rễ chống đỡ, cao ít nhất 8 feet, chỉ trên đỉnh nó cắm một cây tầm gửi.

“Giờ cô có thể nhìn thấy rồi.” anh đột nhiên nói khẽ, nhấc tay khỏi vai cô và tháo mắt kính đêm ra. Anh đặt nó cẩn thận vào trong ngăn kéo của ba lô đã chiến.

Jane nhìn chăm vào anh với sự tò mò rõ ràng, ước rằng ánh sáng rõ hơn chút nữa để cô có thể nhìn anh rõ hơn. Những gì cô có thể thấy làm cô bồn chồn khủng khiếp. Một gã phải can đảm lắm mới giáp mặt người này trong hẻm tối, cô nghĩ với cái rừng mình sợ hãi. Cô không thể diễn tả màu mắt anh, nhưng chúng soi vào cô từ dưới hàng lông mày dày, đen nhánh dữ tợn. Mặt anh sạm lại, làm cho đôi mắt sáng hơn nữa. Mái tóc sáng màu quá dài, và anh buộc một dải vải quanh đầu để ngăn tóc phủ xuống mắt. Anh phủ trong áo trăn ngựa trang hình cọp vằn, và mặc bộ đồng phục chiến tranh. Một con dao vắt ở thắt lưng, và một cây súng lục bên hông trái trong khi anh mang một cây súng cacbin treo lưng lửng trên vai phải. Đôi mắt thất thần của cô phóng lại mặt anh, khuôn mặt góc cạnh mạnh mẽ không cảm xúc, dù anh biết cô đang quan sát anh.

“Vác nặng lắm, phải không?” cô châm biếm, mắt nhìn vào con dao lần nữa. Vì lý do nào đó nó trông đáng sợ hơn cả súng.

“Tôi không đam sầm vào bất cứ việc gì mà không chuẩn bị,” anh nói thẳng thừng.

Àh, anh chắc chắn trông như đã chuẩn bị mọi thứ. Cô lại nhìn anh, lần này cảnh giác hơn; anh cao khoảng 6 feet, và trông như... trông như... tâm trí cô dò dẫm tìm từ hợp lý. Nó là đầu đề bàn tán và hầu như biến thành trò đùa, nhưng với người đàn ông này, nó nghiêm túc chết người. Anh trông như một cỗ máy chiến đấu cừ khôi đến từng inch cơ bắp rắn chắc của anh. Bờ vai anh trông như to lớn cả mét, và anh vác cô đi xuyên qua rừng mà thậm chí không có chút dấu hiệu nào là quá sức. Anh đánh quỵ cô hai lần, và nguyên nhân mà cô không thấy đau nhiều lắm ở cả hai lần, là vì anh đã kiểm chế sức mạnh của mình.

Thình lình anh ra hiệu cho cô, hất đầu nhanh cảnh báo, như một con ó. Mắt anh nheo lại lắng nghe. “Trực thăng đang đến.” anh bảo cô. “Chúng ta đi nào.”

Jane lắng nghe, nhưng không thể nghe được gì cả. “Anh chắc không?” cô hỏi ngờ vực.

“Tôi đã nói là đi mà,” anh kiên nhẫn lặp lại, và bước đi. Jane mất vài giây mới nhận ra anh đang dẫn đường, và trong rừng rậm anh sẽ bị che khuất hoàn toàn trước khi đi được 10 mét. Cô vội đuổi theo anh.

“Này, chậm lại chút đi!” cô thì thầm nặng nề, túm lấy dây thắt lưng anh.

“Đi đi,” anh nói hoàn toàn không có chút cảm thông. “Trực thăng không đợi đâu, Pablo làm việc rất nhanh gọn.”

“Pablo là ai?”

“Phi công.”

Lúc này một sự dao động nhẹ chạm đến tai cô. Trong một chốc nó tăng mạnh lên thành tiếng động có thể nhận ra của một chiếc trực thăng. Làm thế nào anh có thể nghe được trước đó chứ? Cô biết thính giác của mình rất tốt, nhưng các giác quan của anh hầu như rất sắc bén.

Anh di chuyển rất nhanh, chắc chắn thế, như thể anh biết chính xác anh đang đi đâu. Jane tập trung để đuổi kịp anh và tránh các rễ cây đang cố ngăn chân cô, cô chú ý một xú đến môi trường xung quanh. Khi anh leo, cô leo; đơn giản vậy. Cô ngạc nhiên khi anh đột ngột dừng lại và nghiêng đầu nhìn quanh. Rừng rậm ở Costa Rica có núi, và họ đã leo lên vách đá, nhìn xuống một thung lũng hẹp và khuất bởi một mảng rừng thưa. Chiếc trực thăng đáp trong mảnh rừng thưa đó, chong chóng đang chậm chậm quay.

“Khá hơn một chiếc taxi,” Jane lẩm bẩm nhẹ nhõm, và bắt đầu đi trước anh.

Tay anh khép trên vai và kéo cô lại. “Yên lặng nào,” anh ra lệnh, tia nhìn nheo lại của anh di chuyển không ngừng, khảo sát cả khu vực.

“Có gì không ổn sao?”

“Im miệng lại!”

Cô tròng mắt, nổi xung vì sự thô lỗ vô lý của anh, nhưng tay anh vẫn kẹp chặt trên vai gần đầu gối. Đó là lời cảnh báo rằng nếu cô cố rời khỏi màn bảo vệ của rừng trước khi anh đồng ý là mọi thứ an toàn, anh sẽ mạnh tay với cô hơn. Cô đứng im, nhìn chăm vào cánh rừng, nhưng không thấy có gì là không ổn cả. Mọi thứ đều yên lặng. Người phi công đang dựa vào chiếc trực thăng, bận rộn với móng tay anh ta; anh ta chắc chắn không quan tâm bất cứ gì đâu. Nhiều phút trôi qua. Người phi công bắt đầu bồn chồn, nghiêng cổ mà nhìn vào trong rừng, dù bất ai đứng đằng sau cây cối vài feet cũng hoàn toàn bị che khuất. Anh ta nhìn đồng hồ, rồi lại nghiêng cổ vào rừng lần nữa, mắt anh bồn chồn nhìn từ trái qua phải.

Jane cảm nhận được sự căng thẳng của người đàn ông bên cạnh cô, căng thẳng dội vào bàn tay đang giữ vai cô. Có gì không ổn rồi sao? Anh đang tìm gì vậy, và tại sao lại đợi? Anh im lìm như một con báo nằm đợi con mồi đi qua bên tán lá.

“Tệ thật,” anh đột nhiên nói khẽ, anh lùi sâu vào rừng và kéo cô theo.

Jane lắp bắp vì cử chỉ thô lỗ đó. “Nó sao? Tại sao chứ? Chuyện gì vậy chứ?”

“Ồ yên đây.” Anh đẩy cô xuống bãi đất, lặn sâu trong tán lá của những cây to khổng.

Giật mình, cô mất một lúc mới nhận ra mình bị bỏ rơi rồi. Anh chỉ đơn giản hòa vào rừng, quá yên lặng và nhanh nhẹn đến nỗi cô không chắc anh đi lối nào. Cô quay ngoắt nhưng không thấy gì lưu lại hướng đi của anh; không cây không cành nào lay động.

Cô vòng hai tay quanh đôi chân đã cứng ngắt và tựa cằm vào đầu gối, xăm soi mặt đất. Một con bọ ngựa màu xanh lá đang kéo lê ra một con nhện to đùng để ngấu nhien. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh không quay lại... bất kể anh là ai. Sao cô không hỏi tên anh chứ? Nếu có gì xảy ra với anh, cô muốn biết tên anh, để có thể nói với ai đó - cứ cho rằng cô có thể tự mình trốn thoát. Àh, bây giờ thì không tệ hơn trước đây mà. Cô đã thoát ra khỏi Turego, và đó là những gì đáng được kể đến.

Đợi ở đây, Anh nói thế. Trong bao lâu? Cho đến trưa? Mặt trời lặn? Hay sinh nhật tới của cô? Đàn ông đưa ra lời hướng dẫn không chính xác! Dĩ nhiên, người đàn ông đặc biệt này dường như giới hạn một chút phạm vi đàm thoại. ‘Im miệng’, ‘Ồ yên đó’ và ‘Đứng yên’ là những điểm nổi bật trong ngôn từ của anh ta.

Đây đúng là cái cây anh để cô lại. Phần dưới thân cây xòe ra thành những hốc cây, hình thành nên đôi cánh ôm cô vào lòng như một vòng tay. Nếu cô ngồi dựa vào cây, đôi cánh đó sẽ che chở cho cô hoàn toàn khỏi tầm nhìn của ai đó đang tiến tới chỗ cô từ bất cứ góc nào, ngoài trừ hướng trực diện.

Hai quai của chiếc ba lô đang cọ xát vào vai cô, vì thế cô phải thả nó xuống, cảm giác nhẹ hơn đáng kể. Cô kéo mạnh nó qua và mở ra, rồi bắt đầu lục tìm bàn chải tóc. Phát hiện ra cái ba lô này là một điều may mắn, cô nghĩ, dù người của Turego thật sự nên cẩn thận hơn với tài sản của họ. Không có nó, cô sẽ phải gói mọi thứ trong một cái chăn, thế thì hơi bất tiện. Cuối cùng cô cũng tìm được cái lược, cô chải tỉ mỉ mở lộn xộn bện vào tóc cô suốt đêm qua. Một chú khỉ nhỏ có vẻ phần nộ đu trên nhánh cây bên trên đầu cô. Nó hét vào mặt cô qua biểu hiện đó, rõ ràng là tức giận cô đã xâm phạm lãnh địa của nó. Cô vẫy tay với nó. Tự hào về bản thân vì sự thấu hiểu đó, cô cuộn tóc lại và lôi một cái mũ bóng chày màu đen ra khỏi túi. Cô tọng cái mũ lên đầu và kéo sụp qua mắt, rồi lại đẩy nó lên lại. Chả có chút anh nắng nào ở đây. Nhìn lên trên, cô có thể thấy những tia sáng mặt trời nhảy múa trên cây, nhưng chỉ một ánh sáng xanh lạnh lẽo xuyên qua tán lá. Cô chắc sẽ cảm thấy khá hơn với cặp kính mát lạ thường. Tên - anh - là gì?

Cô đã ngồi đây bao lâu rồi? Anh có bị gì không?

Đôi chân cô mệt rũ, tê cóng, vì thế cô đứng và đi đi lại lại cho máu lưu thông. Càng đợi lâu, cô càng bồn chồn, cô có cảm giác khi cô lẩn tránh thì thời gian trôi nhanh hơn. Jane là sinh vật làm theo bản năng, nhạy cảm với môi trường như máy đo khí áp vậy. Đặc điểm đó giúp cô giữ Turego ở tầm xa trong chuỗi ngày đêm bất tận, nghiền cứu hẩn, né tránh hẩn, dần dần đánh tan sự nghi ngờ nơi hẩn, thậm chí là bị mê hoặc. Giờ đây cùng bản năng đó cảnh báo cô. Có vài đối khác nhỏ trong mỗi làn gió nhẹ ve vuốt cánh tay trần của cô. Cảnh giác, cô chòm người xuống nhặt cái ba lô, trượt hai cánh tay luồn vào dây đeo và quàng dây thứ ba quanh thắt lưng.

Tiếng nổ thành linh như sấm của vũ khí tự động khiến cô quay cuồng, tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lắng nghe tiếng nổ giạt cục, cô biết có nhiều vũ khí đang nổ, nhưng nhằm vào ai? Có phải bạn cô bị phát hiện hay là cái gì đó hoàn toàn khác? Đây có phải là rắc rối anh đã cảm giác được, điều khiến anh rút khỏi cánh rừng thưa? Cô muốn anh an toàn, quan sát mọi thứ từ vị trí thuận lợi vô hình nào đó trong rừng, nhưng với cái rừng mình cô nhận ra rằng mình không thể cho đó là điều đương nhiên được.

Tay cô lạnh ngắt, cô ngạc nhiên là mình đang run. Cô nên làm gì đây? Đợi, hay là chạy? Điều gì xảy ra nếu anh cần giúp đỡ? Cô phát hiện có rất ít việc cô có thể giúp, vì cô không có vũ khí, nhưng cô không thể chỉ bỏ chạy khi anh cần sự trợ giúp. Anh không phải người tốt bụng nhất cô từng gặp, và cô chưa tin anh tuyệt đối, nhưng anh là người thân nhất của cô ở đây.

Lờ đi sự miễn cưỡng của đôi chân và khối băng sợ hãi trong dạ dày, Jane rời khỏi chỗ trú và bắt đầu dò bước qua rừng, về phía cánh rừng thưa. Chỉ có vài tiếng súng lác đác, vẫn là đến từ cùng một hướng.

Cô đột ngột đóng băng tại chỗ khi âm thanh yếu ớt lọt qua. Trong sự hoảng loạn cô trốn vào một hốc cây khác. Cô phải làm gì đây nếu bọn chúng đến theo hướng này? Vỗ cây xù xì xước vào tay cô khi cô thận trọng nghiêng đầu chỉ đủ để quan sát quanh thân cây.

Một bàn tay cứng như thép bịt chặt miệng cô. Khi một tiếng thét chực trào ra, cô nghe bên tai mình giọng nói giận giữ. “Mẹ kiếp, tôi đã bảo cô ở yên rồi mà!”

3. Chương 3

Jane nhìn trừng trừng anh qua bàn tay vẫn còn bao phủ miệng cô, sự hoảng sợ chuyển sang tức giận nhẹ nhõm. Cô không thích người này. Không thích chút nào hết, và ngay khi họ ra khỏi đồng lộn xộn này, cô sẽ nói cho anh ta biết!

Anh bỏ tay ra và đẩy cô ngã bò trên bốn chân. “Bò đi!” anh ra lệnh bằng chất giọng thì thầm khàn khàn và chỉ qua bên trái.

Jane bò, lờ đi những vết sưng phồng mà cô bị khi bò qua bụi cây, thậm chí lờ cả sự ẩm ướt gớm ghiếc khi tay cô vô tình đè bẹp cái gì đó. Gớm, nhưng vì giờ anh đang ở đây với cô, sự hoảng sợ của cô tan biến; biến hoàn toàn, mà tim cũng không dội vào lòng ngực, các kiểu buồn nôn cũng không. Mặc kệ lỗi lầm của anh ta là gì, anh ta biết đường quay lại.

Anh đang bám đuôi cô, đúng nghĩa đen, bờ vai rắn chắc của anh va vào sau đùi cô, đẩy cô về phía trước bất cứ khi nào anh nghĩ cô bò không đủ nhanh. Khi anh ngăn cô lại bằng động tác đơn giản là túm khủy chân cô lại, kéo cô nằm bẹp, cái túm vội đó cảnh báo cô yên lặng. Cô nín cả thở, lắng nghe tiếng sột soạt nhỏ xíu tiết lộ sự có mặt của ai đó, hay thứ gì đó, gần đây. Cô không dám quay đầu lại, nhưng có thể nhận ra cử động với tầm nhìn ngoại vi của cô. Trong một khoảnh khắc người đó ở đủ gần để cô có thể thấy hằn ta một cách rõ ràng. Hằn rõ ràng thuộc dòng tộc Latin, và mặc quần áo lao động ngụy trang với một cái mũ lưỡi trai trên đầu, ôm một cây súng trường ở tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Chỉ một chốc cô không nghe cũng không thấy hằn nữa, nhưng họ vẫn bất động trong đám dương xỉ lộn xộn một lúc lâu, những giờ phút khổ sở. Rồi cổ chân cô được giải phóng và một bàn tay đẩy hông cô lên trước.

Họ đang di chuyển ra xa đám quân lính, về phía cánh bên phải. Có lẽ họ sẽ cố bỏ đám người theo dõi lại phía sau, rồi lên trực thăng trong khi bọn lính kia vẫn còn ở sâu trong rừng rậm. Cô muốn biết họ sẽ đi đâu, làm gì, bọn lính đó là ai và chúng muốn gì - nhưng những câu hỏi vẫn bị nén chặt trong lòng. Rõ ràng bây giờ không phải là lúc để hỏi, không phải với người đàn ông này - tên anh là gì? - kẻ thực ra đang đẩy cô qua tầng cây thấp trong rừng.

Thình lình khu rừng sáng lên một chút, để lộ những chùm sáng nhỏ. Túm lấy cánh tay cô, anh lôi cô đi. “Chạy đi, nhưng yên lặng nhất có thể,” anh rít trong tai cô.

Tuyệt. Chạy, mà chạy êm ru. Cô ném cho anh cái nhìn khinh miệt, rồi chạy, cất bước như một con nai bị hoảng hốt ấy. Điều đáng ghét nhất là anh ở ngay đằng sau cô, và cô thì không nghe anh gây ra chút tiếng động nào, trong khi chân cô có vẻ như nện thình thịch trên đất như cái trống vậy. Nhưng toàn thân cô phấn khởi bởi chút ánh sáng mặt trời, vì cô cảm nhận năng lượng của mình dâng lên mặc cho một đêm không ngủ. Cái túi trên vai như nhẹ hơn, và bước chân cô trở nên nhanh nhẩu mà không cần nỗ lực khi chất Adrenaline bắt đầu chảy qua tĩnh mạch.

Những bụi cây bắt đầu rậm hơn, và họ phải chậm bước lại. Chạy được khoảng 15', anh kéo vai cô dừng lại và đẩy cô ra phía sau thân cây.

“Nghỉ một chút đi,” anh thì thầm. “Sự ẩm ướt sẽ tiêu diệt cô nếu cô không tập quen với nó.”

Cho đến khoảnh khắc đó Jane không nhận ra mình đang ướt sũng mồ hôi. Cô quá chăm chú bảo vệ làn da để mà lo đến việc ẩm ướt. Bây giờ, cô nhận thức được sự ẩm thấp khắc nghiệt của rừng mưa nhiệt đới đánh vào mình, khiến mỗi hơi thở của cô kéo lê nặng nhọc trong phổi. Cô quệt chất nhờn trên mặt, chất muối của mồ hôi châm chích vết xước trên gò má cô.

Anh lấy một bi đông nước trong túi ra. “Uống đi, có vẻ cô cần đấy.”

Cô có một ý tưởng rất hay về việc cô trông như thế nào, và cười nhảu nhó. Cô cầm lấy bi đông nước và uống một chút, đóng nắp lại trả cho anh. “Cảm ơn.”

Anh nhìn cô một cách giễu cợt. “Cô có thể uống thêm nếu cô muốn.”

“Tôi ổn mà.” Cô nhìn anh, thấy đôi mắt anh giờ là một màu nâu vàng kỳ lạ, như màu hổ phách. Hai đồng tử màu đen sắc lạnh tương phản với nền vàng nâu kia. Anh cũng vẫn vẹn mồ hôi nhưng thậm chí còn không thở mạnh. Bất kể anh là ai, là gì, thì anh cũng quá giỏi việc này. “Anh tên gì vậy?” cô hỏi anh, cần phải gọi anh là gì đó một cách ghê gớm, như thể điều đó làm anh thực hơn, quen thuộc hơn.

Anh trông hơi cảnh giác, và cô nhận ra anh không thích tiết lộ về bản thân nhiều. Một cái tên chỉ là điều nhỏ nhặt, nhưng nó là một nhược điểm theo cách suy luận của anh, một mối liên kết với người khác mà anh không muốn. “Sullivan,” cuối cùng anh cũng nói, một cách miễn cưỡng.

“Là tên hay là họ?”

“Họ.”

“Vậy tên anh là gì?”

“Grant.”

Grant Sullivan. Cô thích cái tên này. Nó không khác thường, anh không khác thường. Anh là khác xa những người đàn ông thạo đời bóng bẩy mà cô từng gặp, nhưng là sự khác biệt rất lý thú. Anh khắc nghiệt và nguy hiểm, nham hiểm khi cần, nhưng anh không xấu xa. Sự tương phản giữa anh và Turego, một người thật sự xấu xa, không thể rõ ràng hơn nữa.

“Đi nào,” anh nói. “Chúng ta cần để lại nhiều khoảng cách hơn giữa cáo và chó săn.”

Cô ngoan ngoan nghe theo hướng dẫn của anh, nhưng phát hiện ra rằng sự bùng nổ của chất adrenaline đang tan biến rồi. Cô kiệt sức nhiều hơn so với trước khi tạm nghỉ. Cô vấp vào dây nho leo, nhưng anh nhanh chóng chụp lấy cô. Cô cảm ơn anh bằng nụ cười mệt mỏi, nhưng khi cô cố bước đi anh đã giữ cô lại. Anh đứng rít lại và nó làm cô sợ. Cô xoắn người lại nhìn anh, nhưng mặt anh là một cái mặt nạ lạnh tanh trống rỗng và nhìn chằm chằm sau cô. Cô xoay tít lại, và nhìn xuống ngòi súng trường.

Mồ hôi đông lại trên cơ thể. Trong khoảnh khắc nỗi sợ hãi đông cứng, cô nghĩ rằng mình bị bắn; rồi giây phút ấy trôi qua và cô vẫn còn sống. Lúc này cô có thể nhìn qua ngòi súng đến gương mặt xám lại khắc nghiệt của tên lính ôm ngòi súng trường. Đôi mắt đen của hắn nheo lại, dán vào Sullivan. Hắn không nói gì, nhưng Jane quá sợ để mà hiểu tiếng Tây Ban Nha.

Chậm chậm, thận trọng, Sullivan thả Jane ra và giơ tay lên, đan tay sau gáy. “Bước ra khỏi chỗ tôi,” anh nói nhỏ.

Tên lính sửa một mệnh lệnh vào anh. Mắt Jane tròn ra. Nếu cô nhích một inch thôi tên điên này sẽ bắn cô mất. Nhưng Sullivan bảo cô di chuyển, thế nên cô bước, mặt cô trắng toát đến nỗi những đốm tàn nhang nhỏ trên mũi nổi lên như những chấm màu sáng. Ngòi súng thúc theo hướng của cô, và tên lính nói thêm gì đó. Hắn ta căng thẳng, Jane đột ngột nhận ra. Sự căng thẳng rõ ràng trong giọng nói và trong cử động giật xóc của hắn. Chúa ơi, nếu ngón tay hắn mà giật cò súng... ! Đoạn, cũng đột ngột như thế, hắn lại nhắm súng vào Sullivan.

Sullivan sẽ làm gì đó. Cô cảm giác anh sẽ. Tên gốc! Anh sẽ khiến mình bị giết nếu cố nhảy bổ vào hắn. Cô nhìn chằm chằm vào bàn tay lắc lắc của hắn trên súng, và đột nhiên có cái gì đó đánh động vào sự tỉnh táo của cô. Hắn không có súng tự động. Cô mất một giây khác để nhận ra sự liên quan; rồi cô phản ứng mà không suy nghĩ. Thân người cô, đã tập luyện khiêu vũ, được huấn luyện các bước duyên dáng để tự vệ, trở thành cử động linh hoạt. Hắn bắt đầu di chuyển ngay sau đó, quay ngoắt vũ khí, nhưng cho đến lúc đó thì cô đủ gần để chân trái tạt ngược lên nòng súng, và phát súng của hắn nghịch lên vòm lá trên đầu họ. Hắn ta không có cơ hội bắn phát thứ hai.

Grant ở trên người hắn, giật lấy súng bằng một tay và quật vào cái cổ không được bảo vệ của hắn bằng tay kia. Mắt hắn đờ ra, và lún xuống đất, hơi thở hắn học nhưng ổn định.

Grant túm lấy cánh tay Jane. “Chạy đi! Phát súng đó sẽ mang bọn chúng đến chỗ chúng ta đấy!”

Sự khẩn cấp trong giọng nói của anh làm cô ngoan ngoan nghe theo dù cô đang nhanh chóng đốt hết năng lượng còn lại của mình rồi. Chân cô nặng như chì, và mỗi chiếc boot nặng những 25kg. Cơn đau đớn như thiêu đốt xẹt qua đùi, nhưng cô buộc mình lờ nó đi; những cơ bắp đau buốt sẽ không vĩnh cửu như cái chết. Bị giục hối bởi bàn tay anh trên lưng, cô vấp vào rễ cây và qua bụi rậm, thêm vào bộ sưu tập các vết thương của cô. Nó chỉ là một cơ quan phòng thủ tự nhiên thôi, nhưng đầu óc cô không hoạt động và cơ thể cô tự động làm việc, chân di chuyển, cơ phổi tuyệt vọng hít vào không khí ẩm thấp nặng nề. Cô quá mệt mỏi đến nỗi không còn cảm nhận được cái đau trên cơ thể nữa.

Mặt đất thành linh chao nghiêng dưới chân cô. Các giác quan của cô mù mịt do hoảng sợ và mệt mỏi, cô không thể lấy lại thăng bằng. Grant túm lấy cô, nhưng theo đà của thân hình cô mà ngã qua mép đồi. Đôi tay anh quấn quanh cô, và họ lăn xuống con dốc đứng. Mặt đất và cây cối quay tròn điên cuồng, nhưng cô

nhìn thấy một dòng nước cạn và nhiều đá lổn nhổn ở cuối con dốc và một tiếng hét khàn khàn toác từ cổ họng cô. Vài hòn đá đủ lớn để giết họ và những cái nhỏ hơn có thể cắt họ ra từng mảnh.

Grant chửi thề, ôm chặt cô cho đến khi cô nghĩ xương sườn của mình sẽ nát vụn dưới áp lực đó. Cô cảm thấy cơ bắp anh căng ra, cảm nhận được anh liều lĩnh xoáy mạnh, và làm cách nào đó mà anh điều khiển chân và bàn chân ra phía trước anh. Rồi họ trượt xuống theo tư thế hoàn toàn thẳng đứng, khá hơn là lăn tròn. Anh ấn gót chân và họ tuột chậm lại, rồi dừng hẳn. “Pris?” anh hỏi nặng nhọc, giữ cầm cô trong tay và day mặt cô sang để anh có thể nhìn thấy. “Cô có bị thương không?”

“Không, không có,” cô lật đật đảm bảo với anh, lờ đi chỗ đau mới trên người mình. Cánh tay phải không bị gãy, nhưng nó bầm tím; cô nhăn mặt khi cố gắng di chuyển. Một cái quai ba lô bị đứt, và treo lơ lửng bên vai trái. Cái mũ rơi đâu mất.

Anh điều chỉnh cây súng trên vai, và Jane tự hỏi làm thế nào mà anh giữ chặt được nó. Có bao giờ anh làm rơi thứ gì, hay làm mất, mệt mỏi, hay là đói bụng không? Cô thậm chí còn không thấy anh uống lấy một ngụm nước cơ đấy!

“Nón tôi rơi mất rồi!” cô nói, quay nhìn chăm lên ngọn dốc. Đỉnh dốc cách họ gần 30 mét và thẳng đứng đến nỗi cô thấy thật là một phép lạ khi họ không tông vào đá ở lòng suối.

“Tôi thấy rồi.” anh trèo lên dốc, vũng chải và uyển chuyển. Anh túm lấy cái nón trên cành cây gãy và chỉ trong khoảnh khắc đã quay lại bên cô. Ấn cái mũ lên đầu cô, anh nói, “Cô có thể đi tiếp không?”

Không còn cách nào khác, cô nghĩ. Cơ thể cô không hoạt động nữa rồi. Cô nhìn anh và hắt cằm lên. “Dĩ nhiên rồi.”

Anh không cười, nhưng có nét dịu nhẹ trên gương mặt, như thể anh biết cô mệt mỏi thế nào. “Chúng ta phải đi tiếp,” anh nói, nắm cánh tay cô và đẩy cô băng qua suối. Cô không quan tâm đến đôi boot ướt nhẹp, chỉ bị bõm đi qua nước, di chuyển theo dòng trong khi anh quét mắt khắp bờ, tìm nơi nào đó thích hợp để leo lên. Phía bên này bờ suối không dốc, nó gần như thẳng đứng và được bao phủ bởi cái gì đó như là một bề dây leo và bụi rậm bện chặt. Con suối tạo ra một khoảng ngắt trên tán lá, làm cho ánh sáng chiếu xuống nhiều hơn, để cây cối mọc lên rậm rạp hơn.

“Được rồi, ta sẽ leo lên theo lối này,” cuối cùng anh nói, chỉ cho cô thấy. Jane nhấc đầu lên và nhìn vào bờ, nhưng cô không thấy bất cứ chỗ ngắt nào trên đồng lộn xộn dây leo đó.

“Anh hãy nói về điều này đi,” cô rào đón.

Anh cho cô cái thở dài bực tức. “Xem nào, Pris, tôi biết cô mệt, nhưng - ”

Có gì đó bật tách trong lòng Jane, và cô lao đến chỗ anh, chộp lấy thân trước áo anh và gờ nắm đấm lên. “Nếu anh gọi tôi là Pris một lần nữa thôi, tôi sẽ cho anh ăn đấm đấy!” cô gào lên, cơn giận vô lý vì anh cứ gọi cái tên mà cô căm ghét. Không một ai, không người nào được phép gọi cô là Priscilla, Pris, thậm chí là Cilla, hơn một lần. Tên biệt kích chết tiệt này từ đầu đã nhồi cái tên đó cho cô. Cô không nói gì, chỉ vì cô nợ hắn vì đã đá vào giữa hai chân hắn, nhưng giờ cô mệt lữ và đói và sợ và đủ là đủ, không thể chịu đựng thêm được!

Anh di chuyển quá nhanh đến nỗi cô thậm chí không có thời gian để mà chớp mắt. Tay anh vụt ra và túm lấy nắm tay cô, trong khi tay kia thì buộc quanh cổ tay, đẩy cô văng ra. “Chết tiệt, cô không thể giữ yên lặng hả? Tôi không gọi cô là Priscilla, là cha cô đấy, thế nên nếu không thích thì tập cho quen đi. Nhưng trước khi đến lúc đó thì, leo đi!”

Jane leo, dù cô không chắc là lúc nào cô sẽ té đập mặt. Nắm những sợi dây leo để làm điểm tựa, tận dụng rễ cây, đá, bụi rậm, và những cây nhỏ, cô bò lắt lư qua tán lá. Nó quá rậm đến nỗi có thể có nhưng nhúc báo dốm trong đó và cô không thể nào thấy cho đến khi kẹt trong miệng nó. Cô nhớ là báo dốm thích nước, hầu hết thời gian nó nghỉ ngơi gần sông suối, và cô thì sẽ trả thù Grant vì bắt cô làm thế này.

Cuối cùng cũng bò lên tới đỉnh, và sau khi tiến về trước nhiều mét mới phát hiện ra tán lá bớt rậm rạp rồi, và cuộc bộ dễ dàng hơn nhiều. Cô điều chỉnh cái ba lô trên lưng, nhăn mặt khi thấy vài vết bầm mới. “Có phải chúng ta đi tới chỗ trực thăng không?”

“Không,” anh cộc lốc. “Trực thăng đang bị theo dõi.”

“Những gã đó là ai?”

Anh nhún vai. “Ai biết được? Lực lượng Sandinistas, có lẽ thế, chúng ta ở cách biên giới Nicaraguan chỉ vài clicks (đơn vị đo lường dùng trong quân đội, tương đương km). Chúng có thể là bất cứ bè cánh du kích nào. Tên Pablo chết tiệt đó bán đứng chúng ta.”

Jane không lãng phí thời gian để lo trò hai mặt của Pablo, cô quá mệt để mà quan tâm. “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Hướng nam”

Cô nghiêng rằng. Lấy được thông tin từ miệng người đàn ông này cứ như là nhổ rằng vậy. “Hướng nam ở đâu?”

“Limon, sau cùng. Ngay bây giờ, chúng ta đang đi đúng hướng đông.”

Jane biết về Costa Rica đủ để biết cái gì nằm ở hướng đông, và cô không thích những gì cô được kể. Đúng hướng đông nằm ở duyên hải Caribe, nơi mà rừng mưa nhiệt đới trở thành đầm lầy. Nếu họ ở cách biên giới Nicaraguan vài cây số, thì Limon ở đại khái cũng cách cả trăm dặm. Với sự kiệt sức của mình, cô cảm thấy có lẽ là 500 dặm. Họ mất bao lâu để đi bộ 100 dặm? Bốn hay năm ngày? Cô không biết liệu có thể chịu được bốn hay năm ngày với Mr. Sunshine không nữa. Cô biết anh chưa tới 12 giờ, và cô ở gần cái chết rồi.

“Sao chúng ta không thể chỉ đi về phía nam và quên phía đông đi?”

Anh hất đầu ngược về phía họ đi. “Bởi vì bọn chúng. Chúng không phải là người của Turego, nhưng Turego sẽ sớm biết cô đi hướng này thôi, và hắn sẽ đuổi theo chúng ta. Hắn không thể tạo điều kiện để chính phủ phát hiện ra hoạt động bí mật của hắn. Vì thế... chúng ta đi nơi mà hắn không thể dễ dàng đuổi theo.”

Điều này có lý. Cô không thích thế, nhưng nó có lý. Cô chưa từng ở khu vực duyên hải Caribe của Costa Rica, thế nên cô không biết nghĩ sao, nhưng đó phải tốt hơn là làm tù nhân của Turego. Rắn độc, cá sấu, cát lún, bất cứ thứ gì... đều tốt hơn Turego. Cô lo lắng vì đầm lầy khi họ thật sự ở trong đó. Với điều đó đọng trong đầu, cô quay lại vấn đề cấp bách nhất.

“Khi nào chúng ta nghỉ ngơi? Và ăn? Và, một cách thẳng thắn, ATTILA, có thể anh có bàng quang cỡ New Jersey, nhưng tôi thì phải đi đấy!”

Một lần nữa cô bắt gặp môi anh miễn cưỡng giật giật, như thể anh sắp cười. “Chúng ta chưa thể dừng lại, nhưng cô có thể ăn trong khi đi. Về điều khác, đi đằng sau cái cây kia.” Anh chỉ, và cô quay nhìn vào một cái cây to lớn kì lạ khác với những hốc cây khổng lồ. Cô lao mình vào chỗ ẩn náu đó.

Khi họ bắt đầu khởi hành lần nữa, anh đưa cho cô thứ gì đó cứng và đen để nhai; nó có vị hơi giống thịt, nhưng sau khi nghiền ngẫm nó, cô quyết định không hỏi anh về nó. Nó làm dịu cái đau trống rỗng trong dạ dày cô, và sau khi đẩy mấy miếng đó xuống bằng vài ngụm nước, cô bắt đầu cảm thấy khá hơn và cảm giác dính dính rời khỏi chân cô. Anh cũng nhai một thanh như thế, cam đoan với cô về nhân tính của anh.

Vẫn thế, sau khi đi bộ đều đặn khoảng một vài giờ, Jane bắt đầu mất đi sức mạnh tích được lúc trước. Chân cô bước vụng về, và cảm thấy như thể mình đang lội qua vũng nước sấp sấp đầu gối. Nhiệt độ cứ tăng đều đặn; dường như hơn 90 rồi, thậm chí là trong mái che dày cộm của tán lá. Sự ẩm ướt vắt kiệt cô khi cô cứ liên tục đổ mồ hôi, mất nước mà cô không bổ sung. Chỉ khi cô định nói với anh rằng cô không thể bước nổi nữa, anh quay lại và quan sát cô với tính chuyên môn riêng.

“Ồ đây trong khi tôi tìm kiếm chỗ trú. Trời sắp mưa rồi, vì thế chúng ta có lẽ ở ngoài trời. Dù sao thì trông cô khá kiệt sức rồi.”

Jane kéo mũ xuống và lau khuôn mặt đầm mồ hôi bằng khuỷu tay, quá mệt mỏi để mà nhận xét khi anh biến mất trong tầm mắt. Làm thế nào anh biết trời sẽ mưa chứ? Trời mưa hầu như mỗi ngày, dĩ nhiên là vậy, vì thế không cần phải bói toán để đoán biết trời mưa, nhưng cô không thể nghe thấy tiếng sấm mà thường được báo trước.

Anh quay lại trong một khắc, nắm tay dẫn cô đến một ụ đất nhỏ, nơi rải rác đá cuội chứng nhận nguồn gốc núi lửa của Costa Rica. Sau khi lấy con dao từ thắt lưng ra, anh cắt những cành cây nhỏ và buộc chúng lại bằng dây leo, rồi dựng một đầu cái khung tạm lên bằng cách chêm những cành chắc chắn hơn vào các góc. Lôi ra một tấm vải lều được cuộn lại từ trong túi cứ như một ảo thuật gia, anh cột nó qua mái che để ngăn nước. “Này, chui vào và thư giãn đi,” anh gầm gừ khi Jane chỉ đứng đó, nhìn chằm chằm một cách ngạc nhiên vào chỗ trú ẩn mà anh đã dựng lên chỉ trong vài phút.

Cô ngoan ngoãn chui vào, rên rĩ vì nhẹ nhõm khi rũ cái túi ra và làm dịu những cơ bắp đang đau nhức. Tại cô lần đầu bắt được tiếng sấm vang rền xa xa, bất kể anh kiếm sống kiểu gì, anh chắc chắn biết cách sống trong rừng rậm.

Grant cũng cúi xuống mái che, xoa đôi vai anh. Về như anh đã quyết định rằng trong khi họ đợi mưa, họ sẽ ăn, vì anh lôi ra vài hộp lương khô.

Jane ngồi thẳng dậy và chồm tới, nhìn chằm vào những cái hộp. “Đó là cái gì vậy?”

“Thức ăn.”

“Loại thức ăn gì vậy?”

Anh nhún vai. “Tôi chưa bao giờ nhìn nó đủ lâu để mà nhận dạng nó. Nghe lời tôi: đừng nghĩ về nó. Chỉ ăn thôi.” Cô đặt tay lên tay anh khi anh bắt đầu khai hộp. “Đợi đã. Tại sao chúng ta không để dành những thứ đó trong tình huống phải thế?”

“Đây là tình huống đó đấy,” anh lăm bằm. “Chúng ta phải ăn.”

“Phải, nhưng chúng ta không phải ăn thứ đó!”

Sự cáu tiết hằn trên gương mặt khắc nghiệt của anh. “Em yêu, chúng ta ăn cái này, hoặc là 2 hộp nữa y hệt như nó đấy!”

“Oh, anh trung thành với nó nhỉ,” cô chế giễu, lôi cái túi của cô lại. Bắt đầu sục xạo trong đó, và lôi ra ngay một gói nhỏ được quấn trong cái khăn lau. Với vẻ đắc thắng cô mở nó ra, có hai cái sandwich đã bị vỡ nhưng vẫn còn ăn được, rồi quay lại cái túi để tìm tiếp. Gương mặt phấn khích với thành công, cô lôi ra hai hộp nước cam ép. “Đây! ” cô nói vui vẻ, đưa cho anh một hộp. “Một miếng sandwich bơ đậu phộng và thạch, một hộp nước cam ép. Protein, khoáng chất và vitamin C. Chúng ta còn đòi hỏi gì nữa nào?”

Grant cầm miếng sandwich và bật nắp hộp nước cô đưa, nhìn chằm chằm không thể tin được. Anh chớp mắt một lần, rồi một điều kinh ngạc xảy ra: ANH CUỐI. Không phải cười gì lắm. Nó khá hơn âm thanh khàn khàn bức tức, nhưng nó làm lộ ra hàm răng trắng sáng của anh và làm đôi mắt màu hổ phách của anh nhàn lại nơi khóe mắt. Bề ngoài thô ráp của nụ cười đó cho cô chút cảm giác vui vẻ trong lòng. Rõ ràng anh hiếm khi cười, cuộc sống đó không giữ được sự hài hước cho anh, và cô cảm thấy cả hạnh phúc vì làm anh cười và buồn vì anh có quá ít thứ để cười. Không có tiếng cười cô sẽ không bao giờ giữ được tỉnh táo, thế nên cô biết nó quý giá thế nào.

Grant vừa nhai sandwich, vừa thưởng thức bơ đậu và sự ngọt ngào của thạch. Thế nên sẽ ra sao nếu bánh mì bị thiếu? Bữa tiệc không mong đợi này tạo nên một sự kiện tiểu tiết thế đấy. Anh nghiêng ra sau và dựa vào ba lô, duỗi thẳng hai chân trước mặt. Hạt mưa đầu tiên bắt đầu rơi lộp độp trên mái vòm. Bất cứ ai cũng không thể theo dấu họ qua trời mưa như trút nước thế này, thậm chí nếu những tên du kích đó là kẻ săn người Indian, điều mà anh nghi là không. Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy chiếc trực thăng sáng hôm đó, anh bớt căng thẳng, ý thức về sự nguy hiểm đã phát triển cao độ của anh không còn lấn quấn bên anh nữa.

Anh ăn hết miếng sandwich và đổ hết phần còn lại của nước cam vào miệng, rồi liếc qua Jane, thấy cô đang liếm miếng thạch cuối cùng trên ngón tay, rất đẹp. Cô nhìn lên, bắt gặp ánh mắt đó, và tặng anh nụ cười tươi rói làm những lúm đồng tiền hiện ra, rồi lại quay về nhiệm vụ làm sạch những ngón tay.

Ngược với ý chí của mình, Grant thấy cơ thể mình căng ra cần cào khao khát, anh kinh ngạc vì sức mạnh của nó. Cô là một phụ nữ xinh đẹp, đúng thế, nhưng không phải tất cả những gì anh mong đợi. Anh muốn một cô gái mới bước vào đời hư hỏng, vô tích sự và hay dối, thay vì thế cô có nghị lực, can đảm, tự ném mình vào rừng rậm cùng với hai cái bánh sandwich bơ đậu phộng và vài lon nước ép làm thực phẩm dự trữ. Cô cũng mặc quần áo bình thường, với đôi boot chắc chắn và quần kaki xanh lá, và áo khoác ngăn tay màu

đen. Không hợp thời trang, nhưng anh có vài khoảnh khắc bị cuốn hút khi bò đằng sau cô, thấy chiếc quần đó ôm theo cặp mông gọn gàng của cô. Anh không thể ngăn một chút đánh giá kiểu đàn ông cho cặp mông tròn mềm mại đó.

Cô là một khối tương phản. Một quý cô giàu có, quá hoang dã đến nỗi cha cô đã truất quyền thừa kế, và từng là bạn gái của George Persall, nhưng anh không thể tìm được bất cứ dấu hiệu của cuộc sống vất vả nào trên mặt cô. Nếu có chẳng, thì là nét cười mở và ngây thơ như một đứa trẻ, với sự hăng hái của một đứa trẻ dành cho cuộc đời rạng ngời trong đôi mắt nâu đen láy. Cô có cái vẻ tinh nghịch bất diệt trên gương mặt, nhưng là gương mặt của khoái cảm rất thật. Mái tóc dài màu nâu xậm, gần như đen, rối tung lộn xộn quanh bờ vai. Cô hồ hững hắt chúng ra khỏi mặt. Đôi mắt nâu sẫm dài và hơi nheo lại, nghiêng nghiêng trên khuôn mặt có xương gò má cao cao theo cách làm anh nghĩ cô có chút dòng máu da đỏ trong người. Một vết tàn nhang nho nhỏ nhảy múa trên gò má thanh nhã và sóng mũi dễ thương. Miệng cô mềm mại mà đầy đặn, môi trên dày hơn nên trông cô gợi cảm một cách đáng kinh ngạc. Nói chung, cô không đẹp lắm, nhưng có sự tươi mát đầy hương vị làm tất cả phụ nữ mà anh từng biết tự nhiên trở thành nhạt nhẽo.

Chắc chắn anh chưa bao giờ biết rõ đầu gối của phụ nữ nào khác.

Thậm chí bây giờ, suy nghĩ đó cũng làm anh tức tối. Một phần của nó là chán nản vì anh để mình bị choáng; anh bị khuất phục bởi một người bình thường! nhưng phần khác của nó là một sự tức giận hoàn toàn theo bản năng giống đực, dựa trên giới tính. Giờ anh nhìn đầu gối của cô bất cứ khi nào cô ở trong tầm tấn công. Ấy thế, sự thật là cô tự vệ, và những cử động của cô, nói cho anh biết cô được huấn luyện chuyên nghiệp, và đó là một sự mâu thuẫn nữa. Cô không phải chuyên gia, nhưng cô biết phải làm gì. Tại sao một cô nàng ăn chơi hư hỏng hoang dã lại biết mọi cách tự vệ? Một vài mảnh ghép không thích hợp, và Grant luôn bực bội khi anh cảm giác các chi tiết đó không khớp với nhau.

Anh cảm thấy khá quyết tâm trong toàn bộ hoạt động này. Tình thế của họ ngay lúc này không có hơi tuyệt vọng, bất kể sự thể là trong lúc này họ khá an toàn. Họ có lẽ xoay sở để rũ những tên lính, bất kể chúng làm việc cho ai, nhưng Turego lại là chuyện khác. Đoạn phim không phải là vấn đề duy nhất trong lúc này. Turego hoạt động mà không có sự đồng ý của chính phủ, và nếu như Jane làm ngược lại và cho lời khai chống lại anh, anh phải trả giá bằng chức vụ của mình, và có thể là tự do của anh nữa.

Grant có trách nhiệm cứu cô ra, nhưng đó không còn là tình huống đơn giản ra ra vào vào mà anh đã hoạch định. Từ lúc anh thấy Pablo lơ dềnh dựa vào trục thăng, đợi họ, anh biết có vấn đề rồi. Pablo không phải loại người chờ đợi hững hờ như vậy; từ lúc Grant biết anh ta, Pablo luôn căng thẳng, sẵn sàng di chuyển, luôn luôn ngồi trong buồng lái với động cơ mở sẵn. Thái độ tinh vi nhàn nhã đó ám chỉ rõ ràng cho Grant rằng anh ta bị uy hiếp.

Có lẽ Pablo đã cố cảnh báo anh. Không cách nào anh biết chắc được.

Giờ anh phải dẫn cô đi xuyên rừng, qua khỏi những ngọn núi, và đến phía nam qua một đầm lầy, cùng với Turego đang ráo riết đuổi theo. Nếu may mắn, trong một hoặc đại loại thế, họ sẽ tìm thấy một ngôi làng và có thể đi nhờ xe, nhưng thậm chí điều đó cũng phụ thuộc vào việc Turego đuổi theo gần họ thế nào.

Và trên hết, anh không thể tin tưởng cô. Cô vô hiệu hóa tên lính đó quá dễ dàng, và không mất một sợi tóc vì những gì đã xảy ra. Cô quá không đơn giản trong toàn bộ tình huống này. Cô không giống thể hiện bên ngoài của cô, và điều đó làm cô nguy hiểm.

Anh để phòng cô, nhưng cùng lúc đó anh phát hiện anh không thể ngừng nhìn ngắm cô. Cô quá gợi cảm, cực kỳ gợi cảm, căng tràn nhựa sống và đẹp lạ lùng như nhánh lan rừng. Sẽ như thế nào nếu anh ngủ với cô? Liệu cô có tận dụng những đường cong duyên dáng của mình để khiến một người đàn ông quên mất bản thân anh ta? Có bao nhiêu người bị cuốn đi bởi gương mặt tươi tắn đó? Turego có bị mất trí vì cô không, ham muốn cô, biết rằng hẳn ta có thể ép buộc cô bất cứ lúc nào - nhưng bị ăn tươi nuốt sống bởi thử thách cố gắng chiếm đoạt cô, khiến cô tự nguyện dâng hiến? Bằng cách nào khác mà cô xoay sở để điều khiển hẳn? Không có gì xác định thân phận của cô, nếu cô không bốn cọt với đàn ông vì sự ích kỷ nào đó, nơi nào con người càng nguy hiểm thì sự kích động của việc điều khiển anh ta càng lớn. Grant không muốn cô tác động anh theo cách đó; cô không đáng. Bất kể cô hấp dẫn thế nào với đôi mắt đen đó, cô chỉ là không đáng. Anh không cần cái kiểu phức tạp mà cô trưng ra; anh chỉ muốn đưa cô ra, nhận tiền cha cô trả cho anh, và trở về cuộc sống biệt lập nơi nông trại. Rồi anh thấy rừng rậm kéo anh lại, sự kích thích của hiểm

nguy được hâm nóng gần như quá mồi gọi. Cây súng như cảm nhận được cơ thể anh căng ra, con dao vừa vụn trong lòng bàn tay cứ như anh chưa bao giờ bỏ xuống. Tất cả các chuyển động, bản năng xưa kia vẫn còn đó, và bóng tối lan ra trong anh khi anh tự hỏi một cách cay đắng liệu anh đã thật sự bỏ cuộc sống đó lại phía sau chưa. Sự khát máu vẫn còn đó trong anh, và có lẽ anh đã giết tên lính đó nếu cô không đá cây súng văng lên.

Có phải một phần của sự say mê đánh đấu khiến anh muốn kéo cô xuống bên dưới anh và đi vào trong cô, cho đến khi anh mất trí vì khoái lạc quá mức? Một phần là, phần này vừa phát sinh cách đây vài giờ, trên nền phòng ngủ của cô, khi anh cảm nhận bờ ngực tròn trịa mềm mại như nhung của cô trong tay anh. Nhớ đến đó, anh lại muốn biết ngực cô trông thế nào, liệu chúng uốn ra theo hình nón hay là một vùng đồi nhỏ nhắn, đầu ngực cô nhỏ hay lớn, màu hồng hay nâu. Ham muốn làm anh cứng lại, và anh tự răn mình rằng đó chỉ là một khoảnh khắc anh có bên mình một phụ nữ, thế nên chỉ là tự nhiên thôi nếu anh trở mình. Nếu không có gì khác, anh sẽ vui mừng với bằng chứng rằng anh vẫn còn chức năng đó.

Cô ngáp, và chớp mắt nhìn anh như một con mèo ngáy ngủ. “Tôi sẽ nghỉ một chút,” cô thông báo, và cuộn người lại trên nền đất. Cô gối đầu trên cánh tay, nhắm mắt và ngáp lần nữa. Anh ngắm cô, mắt anh nheo lại. Điều này nói lên khả năng thích nghi mà cô trưng ra là một mảnh không khớp khác của bài toán đồ này. Lẽ ra cô nên than van và chê bai cô không thoải mái thế nào hơn là điềm tĩnh cuộn mình ngủ trưa trên mặt đất. Nhưng đánh một giấc trưa nghe có vẻ khá tốt trong lúc này, anh nghĩ.

Grant nhìn quanh. Mưa bắt đầu trút xuống theo đúng nghĩa từ đó, dội qua vòm lá và biến nền đất rừng thành sông. Những cơn mưa xối xả liên miên hút hết chất dinh dưỡng của đất, làm nên một sự mâu thuẫn, nơi có nhiều cây cối và động vật nhất trên thế giới lại là nơi đất cằn cỗi nhất. Ngay lúc này cơn mưa cũng giúp họ không bị phát hiện. Họ an toàn lúc này, và lần đầu tiên anh cho phép mình cảm thấy tình trạng mệt mỏi của các cơ bắp. Có lẽ anh cũng nên nghỉ ngơi một chút; anh thức dậy khi tạnh mưa, bị cảnh tỉnh do sự yên tĩnh hoàn toàn.

Anh với tay ra lay vai cô, và cô tỉnh lại nhìn anh ngáy ngủ. “Nhích ra sau mái che,” anh ra lệnh. “Cho tôi chỗ để mà duỗi chân với.”

Cô bò quanh như anh chỉ và đuổi người ra, thở dài khoan khoái. Anh đẩy ba lô của họ qua một bên, rồi nằm xuống bên cạnh cô, thân hình to lớn của anh ở giữa cô và mưa. Anh nằm ngửa, một tay làm gối. Không tiếng động xung quanh, không ngáp không thở dài. Anh chỉ đơn giản nằm xuống, nhắm mắt lại và ngủ. Jane im lìm ngắm anh, mắt cô lướt trên nét mặt như chim ưng của anh, thấy vết thẹo chạy dọc bên má trái. Anh bị vết thẹo đó như thế nào? Quai hàm anh mở đi do nhiều ngày không cạo râu, và cô để ý râu anh đen hơn tóc rất nhiều. Chân mày và mi mắt cũng đen, và nó làm đôi mắt màu hổ phách của anh thậm chí sáng hơn, gần như màu vàng của mắt đại bàng.

Trời mưa làm cô có cảm giác rừng mình sau cái nóng khắc nghiệt trong ngày; cô theo bản năng nhích gần hơn vào sự ẩm áp cô cảm nhận được từ anh. Anh quá ẩm áp... và cô cảm thấy an toàn... an toàn hơn tất thấy mọi lúc cô cảm nhận được từ khi cô 9 tuổi. Với một tiếng thở dài nho nhỏ nữa, cô ngủ.

Lúc nào sau đó mưa tạnh đột ngột, và Grant thức dậy ngay lập tức, như một cái công tắc đèn vừa bị bật lên. Các giác quan của anh báo động ngay tức thì, cảnh giác. Anh bắt đầu đứng dậy, chỉ để nhận ra rằng cô đang cuộn người bên anh, gối đầu trên tay anh và tay cô vắt ngang qua ngực anh. Sự hoài nghi làm anh đông cứng. Làm thế nào cô nằm gần anh đến thế mà không đánh thức anh? Anh luôn ngủ như một con mèo, bị báo động dù một tiếng ồn nhỏ nhất hoặc một cử động - nhưng người đàn bà chết tiệt này rõ ràng bò cả lên người anh và anh thậm chí không cựa quậy gì sất. Cô ta chắc chắn không thất vọng, anh nghĩ một cách tức tối. Sự tức giận nhắm vào chính anh cũng như cô nữa, vì sự tình cờ này nói lên rằng anh đã trở nên thiếu sót thế nào trong năm qua. Sự thiếu sót đó có thể phải trả giá bằng mạng sống của họ..

Anh nằm yên, nhận thức sự đẩy dạn của bộ ngực cô tựa vào anh. Cô mềm mại và căn trần nhựa sống, và một chân cô quàng qua đùi anh. Tất cả những gì anh cần phải làm là lặn qua và anh sẽ nằm ở giữa hai chân cô. Hình ảnh trong đầu làm anh toát mồ hôi trán. Chúa tôi! Cô sẽ nóng bỏng và chặt, anh nghiêng rằng vì sự dâng tràn nặng nề ở thất lưng. Cô không phải một quý cô, nhưng có tất cả những gì phụ nữ cần có, anh muốn cô khóa thân và quần quai bên dưới anh với sức mạnh buộc chặt thất lưng anh.

Anh phải đi, hoặc là anh sẽ chiếm lấy cô ngay tại đây trên nền đất cứng như đá. Kinh tởm chính mình vì

để cô ảnh hưởng đến anh theo cách đó, anh dịch cánh tay dưới đầu cô, rồi lay vai cô. “Chúng ta phải đi tiếp” anh nói cộc lốc.

Cô cầu nhàu gì đó, trán cau lại, nhưng không mở mắt, và trong một khắc trán cô giãn ra khi cô rơi vào giấc ngủ. Hết kiên nhẫn nổi, Grant lắc mạnh cô lần nữa. “Này, thức dậy đi.”

Cô lặn qua nằm sấp và thở dài đánh thượt, gối đầu trên tay để tìm tư thế dễ chịu hơn. “Thôi nào, chúng ta phải đi,” anh nói, lay cô mạnh hơn. “Thức dậy!” Cô nhắm một cú đập lơ mơ ngủ vào anh, như thể anh là một con ruồi phiền toái, hất tay anh ra. Cấu tiết, Grant chộp lấy vai cô và kéo cô ngồi dậy, lắc cô lần nữa. “Chết tiệt, cô tỉnh chưa? Đứng dậy đi nào, em yêu, chúng ta còn phải đi tiếp đây.” Cuối cùng cô cũng mở mắt, và cô lão đảo chớp mắt, nhưng không thèm đứng lên.

Làm bầm chửi thề, Grant kéo cô dậy. “Còn đứng đó, đi đi,” anh nói, xoay cô qua và bắt cô bước bằng cách phát mạnh vào mông cô trước khi anh quay qua dọn mái hiên của họ.

4. Chương 4

Jane dừng lại, tay xoa mông. Giờ cô đã tỉnh ngủ rồi, và cấu tiết vì bị đánh, cô quay đi.

“Anh không phải làm thế!”

“Làm gì?” anh hỏi hoàn toàn hồ hững, đang bận rộn tháo dỡ vải lều và cuộn nó lại.

“Đánh tôi! Một câu đơn giản ‘thức dậy đi’ là đủ rồi!”

Grant nhìn cô không tin nổi. “À, thứ lỗi cho tôi vì tất cả thứ chết tiệt đó,” anh lè rề bằng cái giọng mỉa mai khiến cô muốn cắt họng anh cho rồi. “Để tôi làm lại nhé. Thứ lỗi cho tôi, cô Priscilla, nhưng hết giờ ngủ rồi, và chúng ta thật sự cần phải - này! Chết tiệt thật!” anh né đúng lúc, quơ cánh tay đỡ nắm đầm của cô trước khi cô đâm anh một phát. Cô bừa bừa giận dữ, phóng tới anh như một con mèo vồ chuột. Nắm tay cô đánh trúng cánh tay anh đủ mạnh để mà làm vỡ mũi anh nếu cú đánh đó nhằm trúng mục tiêu. “Này, cô bị cái quái gì vậy hả?”

“Tôi đã bảo anh không được gọi tôi bằng cái tên đó!” Jane nổi xung thiên với anh, nhấn mạnh từng chữ. Cô vùng vẫy cuồng dại, cố giật tay lại để mà đâm anh cái nữa.

Thở hổn hển, Grant vật cô xuống đất và ngồi dạng chân trên người cô, túm chặt hai tay cô trên đầu, và lần này đảm bảo là đầu gối cô không tài nào đến gần anh được. Cô liên tục ngọ nguậy và thở gấp, anh cảm thấy như thể anh đang nắm một con bạch tuộc vậy, nhưng cuối cùng anh cũng đánh bại cô.

Nhìn trừng trừng vào cô, anh nói, “Cô nói tôi không được gọi cô là Pris.”

“Phải, cũng không gọi là Priscilla!” cô nổi đóa, trừng mắt nhìn lại.

“Xem nào, tôi không phải người đọc được suy nghĩ của người khác! Tôi được phép gọi cô là gì đây?”

“Jane!” cô hét anh. “Tên tôi là Jane! Không một ai gọi tôi là Priscilla!”

“Được rồi! Tất cả những gì cô phải làm là nói cho tôi biết! Tôi quá mệt mỏi vì cô cứ bắt giở tôi lắm rồi, hiểu chứ? Tôi có thể làm cô bị thương trước khi tôi có thể dừng lại, vì thế cô tốt nhất nên suy đi nghĩ lại trước khi tấn công tôi lần nữa. Bây giờ thì, nếu tôi thả cô ra, cô sẽ cư xử đàng hoàng chứ?”

Jane vẫn nhìn trừng anh, nhưng trọng lượng của đầu gối anh trên cánh tay bị bầm của cô đang đau quá thể. “Được rồi,” cô nói tiu nghỉu, và anh từ từ đứng lên, rồi làm cô ngạc nhiên bằng cách đưa tay ra giúp cô đứng dậy. Càng ngạc nhiên là cô nắm lấy.

Một tia sáng lóe qua đôi mắt anh. “Jane hở?” anh hỏi trầm ngâm, nhìn mông lung vào rừng.

Cô tặng anh cái nhìn dọa dẫm. “Không phải ‘Tazan và Jane’ đâu đấy,” cô cảnh cáo. “Tôi được gọi như thế từ hồi tiểu học.” cô ngừng, rồi miễn cưỡng nói, “Nhưng nó vẫn hay hơn tên Priscilla.”

Anh lau bầu đồng ý và quay qua tiếp tục dọn lều, và sau một giây Jane bắt đầu dọn phụ. Anh liếc nhìn cô, nhưng không nói gì. Anh không phải người hay nói, cô để ý thấy, và anh không cho phép bất cứ sự quen thân nào. Nhưng anh liều cả mạng sống để cứu cô, và không bỏ cô lại, dù Jane biết anh có thể đi nhanh hơn nhiều, và ít rủi ro hơn. Có gì đó trong đôi mắt anh, một biểu hiện chán ngán, bất cần và chút trống rỗng, như thể anh đã nhìn thấy quá nhiều để mà còn sót lại chút niềm tin và kỳ vọng. Điều đó khiến cô muốn ôm và bảo vệ anh. Cô cuối đầu để anh không đọc được ý nghĩ của mình qua nét mặt. Cô tự mắng mỏ mình vì cảm giác muốn che chở một người đàn ông, mà anh ta lại là người tự có khả năng xử lý mọi việc. Đã từng có lần trong đời mình cô sợ phải tin bất cứ ai ngoại trừ cha mẹ cô, và đó là khoảng thời gian cô đơn khủng khiếp. Cô biết sự sợ hãi đó là gì, và sự đơn côi, và cô đau vì anh.

Tất cả mọi dấu vết của mái che đã được xóa sạch, anh vác ba lô lên và cài khóa, rồi quàng súng qua vai, trong khi đó Jane nhồi tóc vào dưới mũ. Anh khom người nhặt cái túi của cô, và một vẻ kinh ngạc xẹt qua gương mặt anh; hai hàng chân mày nhíu lại. “Cái quái...” anh lầm bầm. “Tất cả những thứ chết tiệt cô đựng trong cái túi này là gì hả? Nó nặng hơn cái của tôi cả 10kg đấy!”

“Bất cứ thứ gì tôi nghĩ tôi sẽ cần,” Jane đáp, lấy cái túi và xoay tay qua dây đeo còn dùng được, rồi khóa dây quanh eo để đảm bảo nhất có thể.

“Chẳng hạn như?”

“Các thứ,” cô nói ngoan cổ. Có thể đồ dự trữ của cô không chính xác thích hợp theo tiêu chuẩn quân đội, nhưng cô sẽ thay lương khô của anh bằng sandwich bơ đậu phộng bất cứ khi nào. Cô nghĩ anh sẽ bắt cô xỏ tung ba lô ra đất để anh quyết định xem là giữ lại thứ gì, và cô quyết không để điều đó xảy ra. Hàm cô đánh lại nhìn anh.

Anh chống nạnh và quan sát nét mặt buồn cười đến lạ của cô, môi dưới bĩu ra chống đối, cằm bạnh ra. Cô trông như sẵn sàng tấn công anh tiếp, anh thở dài nín nhịn. Anh sẽ bị nguyên rửa nếu cô không phải người đàn bà cứng đầu, háu chiến nhất anh từng gặp. “Bỏ nó xuống đi,” anh cầu nhàu, tháo cái ba lô của anh xuống. “Tôi sẽ mang cái của cô, và cô đeo cái của tôi.”

Ngược lại, cô ngênh mặt lên. “Tôi đang mang nó rất ổn.”

“Đừng có lãng phí thời gian mà cãi vã. Trọng lượng quá sức đó sẽ làm cô chậm lại, và cô đã mệt rồi. Đưa nó đây, tôi sẽ sửa quai đeo trước khi khởi hành.”

Cô do dự trượt ba lô xuống và đưa cho anh, ở tư thế sẵn sàng nhảy bổ vào anh nếu anh có bất cứ dấu hiệu nào đổ nó ra. Nhưng anh lấy một bìa kẹp nhỏ trong ba lô anh, mở ra để lấy kim chỉ, và khéo léo bắt đầu kết hai đầu quai bị đứt lại với nhau.

Sững sờ, Jane quan sát bàn tay nghiêng nghiêng chai sạn của anh đang cầm chiếc kim nhỏ xíu với sự khéo léo mà cô phải ghen tỵ (em cũng ghen tỵ chết đi mất, tài năng của em cũng chỉ cái nút bóp là cùng). Đính lại một cái nút là giới hạn tài năng may vá của cô, và thường xuyên bị kim châm vào tay. “Bây giờ họ dạy may vá trong quân đội sao?” cô hỏi, len qua để nhìn cho rõ hơn.

Anh liếc một cái để xua cô đi. “Tôi không ở trong quân đội.”

“Có lẽ bây giờ thì không,” cô công nhận. “Nhưng anh đã từng đi lính phải không?”

“Cách đây lâu rồi.”

“Thế anh học may vá ở đâu?”

“Chỉ tình cờ thôi. Nó có ích trong lúc nào đó mà.” Anh cắn sợi chỉ thừa, rồi để cây kim lại túi của nói. “Đi thôi, chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian rồi.”

Jane mang cái ba lô của anh và bước theo sau, tất cả những gì cô phải làm là theo anh. Ánh mắt cô dạt qua chiều rộng của bờ vai anh, rồi lơ lửng xuống. Cô có bao giờ biết bất cứ ai khỏe mạnh về thể chất như người đàn ông này chưa nhỉ? Cô không nghĩ thế. Anh có vẻ như miễn dịch với sự mệt mỏi, và lờ đi sự ầm thấp đầy hơi nước đã vắt cạn sức lực và làm cô ướt sũng mồ hôi. Đôi chân dài mạnh mẽ của anh di chuyển những bước đi mà không cần chút nỗ lực nào, chiếc quần ôm sát các cơ bắp trên đùi. Jane phát hiện bản thân mình đang ngắm đôi chân anh và bắt nhịp theo bước chân anh. Anh bước một bước, chân cô tự động

bước theo. Theo cách này dễ dàng hơn; cô có thể tách đầu mình ra khỏi cơ thể, và làm thế để lờ đi các cơ bắp đang chống đối của cô.

Anh dừng lại một lần và uống nước, rồi chuyển qua cho Jane mà không nói câu nào. Cũng không nói gì, và không lau miệng bình, cô dốc bình nước lên và uống như chết khát. Sao phải lo lắng việc uống sau anh? Bị cảm lạnh là điều cuối cùng cô lo đến. Sau khi đặt nắp bình, cô đưa lại cho anh, và họ bắt đầu đi tiếp.

Có chút điên rồ trong phương pháp của anh, hay với cô nó là thế. Nếu có sự chọn lựa giữa giữa hai lối đi, lúc nào anh cũng chọn đường khó đi hơn. Tuyến đường anh chọn là xuyên qua địa hình gồ ghề nhất, thậm chí thực vật dày nhất, leo lên con dốc cao nhất, lởn vởn nhất. Jane làm rách chiếc quần của cô khi trượt xuống một con dốc đứng, nó trông như tự sát từ trên đỉnh, không khác gì so với từ dưới đáy, nhưng cô theo anh mà không chút phàn nàn. Không phải là cô không nghĩ đến những lời cần nhằn, mà là cô quá mệt để mà nói ra. Chút sức lực có được nhờ giấc ngủ ngắn đã tan biến từ lâu rồi. Chân đau, lưng đau, hai cánh tay bầm dập cũng quá đau đến nỗi cô không thể cử động nó, còn mắt cô thì cảm thấy như thể sắp lồi ra khỏi hốc mắt.

Nhưng cô không bảo anh dừng lại. Thậm chí nếu sự kiệt sức có giết chết cô, cô cũng sẽ không làm anh chậm lại hơn nữa, vì rõ ràng anh có thể đi nhanh hơn nhiều nếu không có cô. Những cử động thoải mái của đôi chân anh cho cô biết sức chịu đựng của anh lớn hơn cô nhiều; anh có thể đi suốt đêm nữa mà không chút biểu hiện chậm bước. Cô cảm thấy sợ hãi loại sức mạnh đó, điều gì đó hoàn toàn nằm ngoài khả năng nhận biết của cô trước khi cô gặp anh. Anh không như những người khác; hiển hiện rõ ràng trên thân hình oai vệ của anh; trong năng lực đáng sợ với cách anh xử lý mọi việc, trong sắc vàng dữ dội của mắt anh.

Như thể bị cảnh báo bởi suy nghĩ của cô, anh dừng lại và quay nhìn cô, ước định tình trạng của cô bằng tia nhìn sắc nhọn, tia nhìn chẳng bỏ sót bất cứ điều gì. “Cô có thể nào đi tiếp một dặm nữa hay khoảng đó không?”

Với bản thân mình, cô không thể, nhưng khi cô nhìn vào mắt anh, cô biết không còn cách nào khác phải thừa nhận điều đó. Cầm hếch lên, và cô lờ sự đau đớn đang tăng dần lên ở đôi chân, cô nói, “Được.”

Một biểu hiện thoáng qua gương mặt anh, quá nhanh đến nỗi cô không thể đọc được. “Để tôi mang cái túi đó,” anh lau bầu, bước lại chỗ cô và tháo khóa ngay thắt lưng, rồi trượt nó ra khỏi vai cô. “Tôi mang nó được mà,” cô phản ứng dữ dội, túm lấy ba lô và ôm nó bằng cả hai tay. “Tôi chưa phàn nàn câu nào hết, phải không?”

Hai hàng lông mày anh châu vào nhau giận dữ, mạnh mẽ chộp lấy cái túi. “Dùng cái đầu của cô đi,” anh nạt. “Nếu cô ngã vì kiệt sức, thì tôi cũng phải vác cô.”

Lập luận đó làm cô im thin thít. Không thêm lời nào, anh quay đi và bắt đầu bước tiếp. Cô có thể bắt kịp anh khá hơn mà không có cái túi, nhưng cô cảm thấy nản với chính mình vì không khỏe hơn, vì trở thành gánh nặng của anh. Jane đã đấu tranh kịch liệt vì tự do của mình, biết rằng cuộc sống của cô phụ thuộc vào đó. Cô chưa bao giờ là người ngồi một chỗ và đợi người khác giúp mình. Cô tự chịu trách nhiệm cuộc đời mình, ném trái những thử thách đến trong đời cô bởi vì chúng xác nhận một lần nữa cảm nhận sâu sắc của cô về sự kỳ diệu của cuộc sống. Cô chia sẻ niềm vui, nhưng tự xử lý các rắc rối, và giờ phải dựa dẫm người khác làm cô lo sợ.

Họ đến một dòng suối khác, không lớn hơn dòng đầu tiên họ đã băng qua, nhưng sâu hơn. Nó có lẽ dâng lên tới đầu gối cô. m thanh nước trượt qua đá thật tuyệt, và cô nghĩ sẽ thật như thiên đường để cô gột rửa cơ thể đầy mồ hôi ở dòng suối này. Nhìn một cách khao khát, cô vấp vào một cái rễ cây và mất thăng bằng. Lòng bàn tay đập vào một thân cây cứng ngắt, và có gì đó nổ lóc bóc bên dưới ngón tay cô.

“Ồ, khiếp quá,” cô rên rỉ, cố lau cái xác côn trùng đã chết bằng lá cây.

Grant dừng lại. “Cái gì vậy?”

“Tay tôi đập nát mộ con bọ,” chiếc lá không làm sạch gì cả, một vết bầm vẫn còn trên tay, và cô nhìn Grant với nét ghê tởm hiển hiện trên mặt. “Tôi rửa tay ở con suối này được không?”

Anh nhìn quanh, đôi mắt màu hổ phách kiểm tra cả hai bên con suối. “Được rồi. Đến kia đi.”

“Tôi có thể xuống ở đây,” cô nói. Bờ suối chỉ cao một vài feet, và các tầng cây thấp không dày lắm. Cô cẩn thận bước qua rễ của một cây khổng lồ, ôm thân cây để làm điểm tựa khi bắt đầu đi xuống con suối.

“Coi chừng!” giọng Grant lạnh lạnh, và Jane đông cứng, quay đầu nhìn anh một cách ngờ vực.

Thình lình có cái gì đó nặng một cách lạ lùng rơi trên vai cô, cái gì đó dài và dày, và còn sống, và cô hét lên một tiếng nghèn nghẹt vì nó bắt đầu cuộn quanh người cô. Cô giật mình hơn là sợ hãi, nghĩ là một dây leo khổng lồ rơi xuống; rồi cô thấy nó động đậy, một cái đầu có hình tam giác to lớn và thế là cô hét một tiếng hỗn hển khác.

“Grant! Grant! Cứu tôi!”

Sự kinh hoàng siết chặt ở cổ họng, làm cô ngạt thở, và cô bắt đầu cào xé con rắn, cổ lòi nó xuống. Nó là một con quái vật hết sức bình tĩnh, quấn quanh người cô, chậm chậm siết chặt các cơ bắp chết người, có thể nghiền nát xương cô. Nó cuộn xoắn quanh hai chân và cô ngã xuống, lặn tròn dưới đất. Cô lơ mơ nghe Grant chửi thề, và cô có thể nghe tiếng khóc thét sợ hãi của mình, nhưng chúng nghe xa xôi lạ kỳ. Mọi thứ đang nghiêng ngã trong một cái kính vạn hoa điên khùng của đất nâu và cây xanh, gương mặt căng thẳng điên tiết của Grant. Anh hét gì đó với cô, nhưng cô không biết anh nói gì; tất cả những gì cô có thể làm là vùng vẫy chống lại sợi xích sống nhằn đang quấn quanh người.

Cô có một bên vai và một cánh tay tự do, nhưng cái khăn choàng sinh động này đang siết chặt lồng ngực cô rồi, cái đầu to oành của nó đang chồm vờn trước mặt cô, miệng thì há ra. Jane lại hét lên, cố chộp lấy đầu nó bằng cánh tay không bị quấn, nhưng chú trăn đang chèn hơi thở của cô và tiếng hét hầu như vô âm. Một bàn tay to lớn, không phải của cô, túm đầu con rắn, và cô lơ mơ thấy ánh bạc.

Vòng quấn của con trăn lơi dần vì nó bắt gặp con mồi mới, tìm cách kéo Grant vào vòng ôm chết người của nó. Cô thấy một tia lóe màu bạc lẩn nữa, và có gì đó ẩm ướt bắn tóe vào mặt. Cô ngờ ngợ nhận ra rằng cô đã nhìn thấy con dao của anh. Anh đang chửi tục khi vật lộn với nó, chủ yếu là dạng chân cô ra khi cô lặn lộn trên đất, vùng vẫy để thoát ra. “Chết tiệt, nằm yên đi!” anh gầm lên, “Cô làm tôi cắt trúng cô bây giờ!”

Thật không thể nào yên được; cô đang bị một con rắn đóng gói mình, và nó đang giãy giụa. Cô quá hoảng loạn vì sợ để mà nhận ra rằng nó đang giãy chết, thậm chí khi thấy Grant ném cái gì đó qua một bên và bắt đầu lòi mạnh cái vòng dày cộm ra khỏi cô. Không cho đến khi cô thật sự cảm thấy tự do khỏi sự ghì siết khủng khiếp đó, cô biết nó đã qua rồi, Grant đã giết con trăn rồi. Cô dừng vùng vẫy và nằm lả dưới đất. Khuôn mặt hoàn toàn trắng bệch ngoại trừ vài đốm tàn nhang trên mũi và gò má; mắt cô dán chặt vào mặt Grant.

“Kết thúc rồi,” anh nói cộc cằn, xoa tay lên hai cánh tay và lồng ngực cô. “Cô thấy sao rồi? Có gãy xương không?”

Jane không thốt được từ nào; cổ họng đông cứng, giọng cô biến đâu mất. Tất cả những gì cô có thể làm là nằm đó và nhìn chăm chăm vào anh với ký ức kinh hoàng trong đáy mắt. Mọi cô rung rung như một đứa trẻ, và có gì đó trong mắt cô như cầu xin. Anh tự động ôm cô vào lòng, như cách người ta dỗ dành một đứa trẻ đang hoảng sợ, nhưng trước khi anh có thể làm hơn việc nâng tay lên, cô cố gắng nhìn đi nơi khác. Anh có thể nhìn thấy nó đòi hỏi bao nhiêu sức mạnh ý chí, nhưng làm cách nào đó mà cô tìm lại sức mạnh bên trong mình để làm dịu đôi môi đang run rẩy của mình, và cô ngược cầm lên trong cử chỉ đặc trưng đó.

“Tôi không sao,” cô xoay sở để nói. Giọng cô nhát gừng, nhưng cô đã nói ra, và tin vào những gì mình nói. Cô từ từ ngồi dậy và hất tóc ra khỏi mặt. “Tôi cảm thấy bầm dập một chút, nhưng không có gì gãy...” Cô dừng lại giữa chừng, nhìn chăm vào cánh tay và bàn tay đầy máu của mình. “Người tôi đầy máu,” cô nói giọng hoang mang run sợ. Nhìn lại Grant, như để xác nhận lại. “Tôi bị chảy máu,” cô nói lại lần nữa, giờ cánh tay đang rung hoang dại cho anh thấy. “Grant, máu me khắp người tôi!”

“Đó là máu của con trăn,” anh nói, đảm bảo với cô, nhưng cô hình chăm vào anh với sự khiếp sợ không điều khiển được nữa.

“Ôi Chúa ơi!” cô nói với giọng the thé, bò lồm cồm và nhìn xuống khắp người. Chiếc áo khoác màu đen của cô ướt ướt nhớp nháp, những vết đỏ nhuộm khắp chiếc quần kaki của cô. Cả hai cánh tay dính đầy máu. Mặt đỏ bừng trên cổ họng khi cô nhớ lại sự ẩm ướt bắn tóe trên mặt. Cô rà tay lên mặt và thấy chất nhầy nhầy trên gò má, cũng như trên tóc cô.

Cô bắt đầu lắc mạnh hơn, và nước mắt nhạt nhòa trên má. “Lấy nó xuống đi,” cô nói, vẫn cái giọng run rẩy hoảng loạn. “Tôi phải rửa sạch nó. Máu me khắp người tôi, và không phải máu của tôi; thậm chí trên tóc cũng có... trên tóc của tôi!” cô nức nở, vạch thẳng xuống xuôi.

Chửi thề, Grant túm lấy cô, nhưng cô giật khỏi anh trong sự hồi hải điên cuồng để gột sạch máu đi, vấp phải thân con rắn và ngã ra đất. Trước khi cô có thể bò đi chỗ khác, Grant đã chộp lấy cô, siết chặt cô trong khi cô đang vùng vẫy và nức nở khóc, cầu xin và chửi rửa anh cùng lúc.

“Jane, dừng lại đi!” anh nói sắc nhọn. “Tôi sẽ rửa hết máu cho cô. Chỉ cần đứng yên và để tôi cởi đôi boot ra, được chứ?” anh phải giữ chặt cô bằng một tay và tay kia cởi đôi boot cho cô, nhưng cho đến khi anh bắt đầu cởi đôi boot của mình, cô khóc quá dữ đến nỗi nằm lả trên đất. Mặt anh dữ tợn khi nhìn cô. Cô đã qua dững cảm không tỏ vẻ mệt nhọc chút nào khiến anh không nghĩ là cô ngã ra thế này. Cô đã bình tĩnh trở lại cho đến khi nhìn thấy máu, và rõ ràng điều đó quá sức chịu đựng của cô. Anh giật đôi boot ra, rồi quay sang cô và thô bạo mở nút quần, kéo nó ra.

Anh bế cô trên tay nhẹ nhàng như bế một đứa trẻ, đi xuống bờ suối và lội xuống, chẳng quan tâm đến cái quần của mình đang bị ngấm nước.

Khi nước ngập tới bắp chân, anh để cô đứng xuống và khom người tóa nước vào chân cô, kỳ cọ máu dính trên da thịt. Rồi tiếp tục bụm nước trong tay, anh rửa hai cánh tay cô, nước mát nhỏ giọt khắp người và ngấm vào áo khoác của cô. Trong lúc anh chăm sóc cho mình, cô ngoan ngoãn đứng yên, những giọt nước mát lạnh lẽ chảy dài trên mặt và làm quần quện máu bắn trên gò má.

“Mọi thứ ổn cả, em yêu,” anh ngâm nga dịu dàng với cô, dỗ dành cô ngồi xuống nước để anh gột máu trên tóc. Cô để anh tóa nước lên đầu và mặt, chấp chới mắt để khỏi bị nước làm cay, mặt khác để giữ mắt cố định trên gương mặt cứng cõi chăm chú của anh. Anh lấy một cái khăn tay ở túi quần sau và thấm nước nó, dịu dàng lau mặt cho cô. Giờ cô đã bình tĩnh hơn, không khóc lạng lẽ nữa, trút hết ruột gan, và anh giúp cô đứng lên.

“Đó, cô đã sạch sẽ,” anh bắt đầu nói, rồi thấy những đường nước hồng hồng chảy dài trên chân cô. Áo khoác cô cũng đầy máu, đến nỗi chắc anh phải cởi ra. Không chút do dự, anh bắt đầu mở nút. “Hãy cởi cái áo này ra để mà giặt thôi,” anh nói, giữ giọng êm dịu dỗ dành. Cô thậm chí không lia mắt xuống khi anh mở nút áo và kéo nó ra khỏi vai, rồi thả nó xuống nước. Cô cứ nhìn mặt anh, cứ như anh là đường dây nổi sự tỉnh táo và nhìn đi nơi khác có nghĩa là quay lại sự điên dại vậy.

Grant nhìn xuống, và miệng anh khô khốc khi nhìn chăm vào đôi ngực trần của cô. Anh đã tự hỏi cô trông như thế nào và giờ anh đã biết, và nó như bị đâm vào bụng. Ngực cô tròn đầy hơn anh tưởng, đầu ngực nâu nâu nhỏ, và anh muốn khom xuống đặt miệng mình vào đó, nếm chúng. Cô gần như khóa thân hoàn toàn; tất cả những gì cô mặc lúc này là một chiếc quần con mông manh đã thành trong suốt dưới nước rồi. Anh có thể nhìn thấy cả mớ cỏ rối loạn xoắn xắm màu bên dưới đó, và anh cảm thấy thất lưng mình cứng lại, phồng lên. Cô xinh đẹp, chân dài, hông thon thả với những cơ bắp mượt mà như vũ công vậy. Đôi vai thẳng, đôi cánh tay mảnh khảnh nhưng mạnh mẽ, đôi ngực đầy đặn; anh những muốn dạng chân cô ra và chiếm lấy cô ngay tại đó, đi sâu vào trong cô cho đến khi mất trí vì khoái cảm. Anh không thể nhớ được có bao giờ mình quá muốn một phụ nữ như vậy chưa. Anh muốn tình dục, nhưng đó chỉ là khoái cảm đơn thuần, và bất cứ cơ thể đàn bà nào sẵn lòng đều được chấp nhận. Giờ anh muốn Jane, tinh chất của cô, là chân cô quấn quanh anh, ngực cô trong tay anh, miệng cô dưới miệng anh, và cơ thể cô bao bọc anh.

Anh lôi mắt mình ra khỏi cô, khom xuống để nhúng khăn lần nữa. Điều đó còn tệ hơn, mắt anh ngang tầm đỉnh hai đùi cô, và anh đột ngột đứng thẳng lên. Anh kỳ cọ ngực cô bằng sự vuốt ve dịu dàng, nhưng mỗi cử động đó như tra tấn anh, cảm nhận làn da thịt mịn màng của cô dưới những ngón tay, ngấm hai đầu ngực siết chặt lại thành những cái núm đỏ nho nhỏ khi anh chạm vào.

“Cô sạch sẽ rồi,” anh nói giọng khàn khàn, ném cái khăn tay lên bờ cùng chiếc áo cánh.

“Cảm ơn anh,” cô thì thầm, rồi những giọt nước mắt mới đông đầy trong mắt, và với một tiếng thút thít nhỏ cô vụt ôm anh. Hai cánh tay choàng qua người anh và bám vào lưng anh. Cô giấu mặt vào ngực anh, cảm thấy an toàn bởi nhịp đập đều đặn trái tim anh và hơi ấm tỏa ra từ anh. Chính sự có mặt của anh đã đẩy nỗi sợ hãi đi mất, với anh, cô an toàn. Cô muốn ngủ trong vòng tay anh và quên hết mọi thứ.

Đôi tay anh chậm chậm di chuyển trên bờ lưng trần của cô, lòng bàn tay chai sần đang vuốt ve làn da cô như thể anh đang thưởng thức sự mịn màng của nó. Mắt cô nhắm lại, và rúc mình gần anh hơn nữa, hít vào mùi hương đàn ông đặc trưng của thân hình mạnh mẽ của anh. Cô thấy mình say kì lạ, mất phương hướng; cô muốn níu lấy anh như cứu cánh duy nhất tồn tại trên thế giới. Cơ thể cô bị cuốn đi trong những cảm xúc mới lạ, từ những giọt nước hồi hã đang cuốn xuống chân cô đến làn gió mong manh đang quạt nhẹ làn da trần ướt đẫm, trong khi anh quá cứng cỏi và ấm áp. Một hơi nóng xa lạ quét dọc da thịt cô theo lối đôi tay anh khi chúng chuyển từ lưng lên vai cô. Rồi một bàn tay vuốt lên cổ họng để khum cầm cô, ngón tay cái dưới cằm và những ngón tay kia luồn trong tóc cô, anh xoay cô đối mặt với mình.

Ung dung, anh cúi xuống đặt môi mình vào môi cô, nghiêng đầu để tiếp xúc gần hơn và chắc chắn. Lưỡi anh nhàn nhã đẩy vào miệng cô, vuốt ve và đòi hỏi đáp lại, và Jane thấy bản thân mình đáp lại những gì anh muốn một cách bất lực. Cô chưa bao giờ được hôn say đắm thế này, với sự tự tin và thành thạo hoàn toàn, cứ như cô là của anh để mà chiếm lấy, như thể họ trở lại thời nguyên thủy khi người đàn ông có ưu thế hơn có quyền chọn lựa phụ nữ. Hơi sợ hãi, cô cố nỗ lực nho nhỏ để thoát ra khỏi vòng tay anh. Anh khuất phục cô bằng sức ép dịu dàng và lại hôn cô, giữ chặt đầu cô cho miệng anh. Một lần nữa Jane thấy mình hé miệng ra cho anh, quên mất tại sao mình vùng vẫy. Bởi cô ly dị nhiều người đã hôn cô và cố bắt cô đáp lại. Họ để cô lạnh cảm. Tại sao tên lính đánh thuê cộc cằn... , mặc kệ anh ta là ai, anh làm những cơn rung mình vì khoái cảm chạy dọc qua cơ thể cô, khi mà vài người thạo đời nhất trên thế giới chỉ làm cô chán ngán đam mê của họ? Đôi môi anh cứng cáp và ấm áp, mùi vị miệng anh dễ say, lưỡi anh táo bạo khám phá, và những nụ hôn của anh gây ra sự đau đớn kỳ lạ siết chặt trong cơ thể cô.

Một tiếng thút thít vô thức thoát ra từ miệng cô, âm thanh nữ tính dịu dàng này làm cánh tay anh siết chặt quanh cô hơn.

Đôi tay cô trượt lên vai, khóa quanh cổ anh, bám vào anh. Cô không biết gần anh thế nào cho đủ, dù anh đang siết chặt cô vào anh. Những cái nút áo của anh hằn lên đôi ngực trần, nhưng cô không nhận thấy chút đau đớn nào. Miệng anh hoang dại, đói khát với nhu cầu cơ bản bộc phát không tự chủ, làm bầm dập đôi môi cô bằng sức mạnh của những nụ hôn, và cô không quan tâm.

Thay vì thế cô thích thú vì nó, bám chặt vào anh. Cơ thể cô đột nhiên sống lại với những cảm giác và nhu cầu mà cô không nhận ra, chưa bao giờ cảm thấy trước đây. Da cô thật sự đau nhói vì sự vuốt ve của anh, mỗi cái vuốt ve của những ngón tay thô ráp làm sự đau đớn mãnh liệt hơn. Táo bạo khum một bên ngực cô trong tay, anh chà xát ngón tay cái lên đỉnh ngực đã săn cứng của cô, và Jane gần như hét to lên vì làn sóng nóng bỏng tràn lên, xuyên suốt cơ thể cô. Cô chưa bao giờ trải qua cảm giác này; sự gấp rút của khoái lạc nguyên sơ trắng tráo của cơ thể cô chiếm lấy cô một cách kinh ngạc. Cô đã xác định cách đây lâu rồi, rằng mình không đơn thuần là một phụ nữ bình thường, rồi quên mất điều đó. Tình dục không phải thứ cô thích thú gì lắm. Cách Grant làm cô cảm nhận hoàn toàn đảo lộn ý niệm của riêng cô. Cô là giống cái trong vòng tay anh, tan vào anh, cảm nhận và tự hào vì sự đáp lại của cơ thể anh, và đau đớn vì sự trống rỗng tận sâu bên trong cô.

Thời gian như không tồn tại khi họ đứng dưới nước, ánh nắng chiều lốm đốm trên họ với những hình dạng biến thể của ánh sáng tạo ra bởi những cành cây che chắn. Tay anh tự do lang thang khắp người cô. Cô chưa bao giờ có ý nghĩ ngăn anh lại. Như thể anh có quyền đối với da thịt cô, cứ như cô là của anh để mà vuốt ve và thưởng thức. Anh đẩy lưng cô cong lại trong vòng tay, làm ngực cô nhô ra đầy hấp dẫn, và môi anh chu du nóng bỏng xuống cổ, rồi đôi gò bồng run rẩy ấm áp. Anh ngậm đầu ngực cô vào miệng và mút mạnh, cô dâng hiến cho anh như một sinh vật hoang dã, nóng bỏng, chìm đắm và ham muốn hơn nữa.

Bàn tay anh quét dọc xuống, những ngón tay đánh vòng giữa hai chân để vuốt

cô qua làn vải mỏng manh của chiếc quần con. Sự vuốt ve táo bạo của anh làm cô choáng váng, đẩy cô ra khỏi cảm giác đam mê khoái lạc; cô tự động cứng người trong vòng tay anh và đôi tay rơi khỏi cổ anh và chen vào giữa hai cơ thể, đẩy anh ra. Một âm thanh trong yết hầu bật ra nho nhỏ, và trong khoảnh khắc ngắn ngủi sợ hãi, cô nghĩ không có thứ gì có thể ngăn anh lại. Thế rồi với một tiếng chữ rủa, anh đẩy cô ra.

Jane lão đảo, và tay anh lại đưa ra giữ cô lại, kéo mạnh cô đối mặt với anh. “Chết tiệt cô đi, đây là cách làm cô thấy thú vị hả?” anh hỏi, điên tiết. “Cô muốn nhìn thấy cô có thể đẩy một người đàn ông đi tới đâu hả?”

Cầm nghênh lên, cô nuốt khan. “Không, không phải vậy. Tôi xin lỗi. Tôi biết tôi không nên ném mình vào anh như thế - ”

“Chết tiệt là phải, cô không nên” anh tức giận cắt ngang. Anh trông rất hung dữ; đôi mắt nheo lại và bùng lên giận dữ, mũi phập phồng, và miệng mím lại thành một đường mảnh, khắc nghiệt. “Lần tới, cô tốt hơn nên chắc chắn là cô muốn những gì cô đòi hỏi, bởi vì tôi chắc chắn sẽ cho cô. Rõ chưa?”

Anh quay đi và bì bõm đi vào bờ, bỏ cô đứng giữa dòng. Jane quàng tay qua đôi ngực trần, thỉnh thoảng nhận thức sâu sắc sự trợ trụ của mình. Cô không cố ý trêu chọc anh, mà là cô quá hoảng sợ, và anh quá mạnh mẽ và điềm tĩnh đến nỗi bám chặt vào anh như là điều tự nhiên nhất trên thế giới. Những nụ hôn điên cuồng và sự âu yếm đó xảy ra làm cô bất ngờ, làm cô mất thăng bằng. Đã vậy, cô không định ân ái với người đàn ông vừa mới quen biết, đặc biệt là khi cô hoàn toàn không biết liệu cô có thích chút gì đó cô biết về anh không nữa.

Anh đến bờ suối và quay lại nhìn cô. “Cô có lên hay không?” anh nạt, thế nên Jane lội tới chỗ anh, tay vẫn quàng qua ngực.

“Đừng lo,” anh nói giọng cộc lốc. “Tôi đã thấy hết rồi, và chạm vào luôn rồi. Sao phải giả vờ e lệ nhỉ?”. Anh chỉ vào áo cánh đang nằm trên đất. “Có lẽ cô muốn giặt sạch máu đó, cô có vẻ buồn nôn vì nó mà.”

Jane nhìn cái áo nhuộm đầy màu, và một lần nữa cô tái đi, nhưng giờ cô kiểm soát được rồi. “Phải, tôi sẽ giặt,” cô nói bằng âm vực thấp. “Anh làm ơn... làm ơn lấy dùm tôi chiếc quần và đôi boot?”

Anh khịt mũi, nhưng cũng leo lên bờ và ném xuống cho cô. Quay lưng lại với anh, Jane mặc quần vào, run bắn vì máu cũng đã vấy lên đó, nhưng ít nhất chúng không bị ngấm như cái áo. Chiếc quần con đã ướt nhẹp, nhưng giờ không có thứ gì cô có thể làm với nó, thế nên cô lờ đi sự ẩm ướt không thoải mái đó. Khi cô mặc được một nửa, cô ngồi xổm trên sỏi cạnh bờ suối và bắt đầu giặt cái áo cánh. Những làn nước đỏ cuốn ra khỏi áo. Cô chà và chà trước khi vừa dạ, rồi vắt nước càng nhiều càng tốt, và giữ nó. Khi cô bắt đầu mặc vào, anh nói gắt. “Đây này,” và đưa cái áo của anh tới trước cô. “Mặc cái này cho đến khi áo cô khô.”

Cô muốn từ chối, nhưng cô biết niềm kiêu hãnh đặt sai chỗ sẽ không cho cô được cái gì cả. Cô nhận cái áo lặng lẽ và mặc vào. Nó quá lớn, nhưng khô ráo và ấm áp, không quá bẩn, và có mùi mồ hôi, và mùi xạ hương của làn da anh. Mùi hương lãng đãng dễ chịu. Có vết đỏ nhạt trên đó, nhắc cô nhớ anh đã cứu cô. Cô cột vạt áo lại ngay eo và ngồi trên nền sỏi để mang đôi boot vào. Khi cô quay lại, cô thấy anh đứng ngay bên cạnh, mặt anh dữ tợn và giận dữ. Anh giúp cô lên bờ, rồi quai 2 cái ba lô lên vai.

“Chúng ta không còn đi xa nữa đâu. Theo tôi, và vì Chúa, đừng chạm vào bất cứ thứ gì tôi không đụng tay vào, hay bước tới bất cứ đâu ngoại trừ theo dấu chân tôi. Nếu một con trăn khác muốn cô, tôi sẽ để cô lại cho nó đấy, thế nên đừng có thử vận may của cô.”

Jane vén tóc ra sau tai và ngoan ngoãn đi theo, đi khi anh đi. Trong một lúc, cô nhìn chăm một cách căng thẳng vào mỗi thân cây họ bước qua, rồi bắt mình ngừng nghĩ đến những con rắn. Đã qua rồi, không việc gì phải day đi day lại.

Thay vì thế cô nhìn vào bờ lưng rộng của anh, tự hỏi làm thế nào cha cô tìm được người như Grant Sullivan. Họ rõ ràng sống trong hai thế giới khác nhau, làm thế nào họ gặp được nhau?

Lúc đó có điều gì đó lóe lên trong đầu cô, và sự ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Họ đã gặp nhau chưa? Cô không thể tưởng tượng cha cô biết bất cứ ai như Sullivan. Cô cũng biết vị trí của cô là gì. Mọi người muốn bắt cô, và cô không cách nào biết Grant làm việc cho ai. Anh gọi cô là Priscilla, là tên thánh của cô.

Nếu cha cô cử anh tới, sao anh ta không biết rằng chưa bao giờ cô được gọi là Priscilla cả, mọi người gọi cô là Jane từ lúc lọt lòng? Anh không biết tên cô!

Trước khi chết, George dặn cô không được tin bất cứ ai. Cô không muốn nghĩ rằng cô đơn độc giữa rừng rậm với một người đàn ông có thể cắt họng cô như thường khi cô không còn giá trị lợi dụng nữa. Còn nữa, sự thật là cô không có bằng chứng nào chỉ rằng cha cô cử anh đến. Anh chỉ đơn giản hạ gục cô, vác lên vai và quăng cô vào rừng.

Lúc này cô nhận ra mình phải tin vào người đàn ông này; cô không có lựa chọn nào. Anh là tất cả những gì cô có. Tin anh, thật nguy hiểm, nhưng không nguy bằng tự mình ra khỏi khu rừng này. Anh đã biểu hiện sự cần. Cô cảm thấy sự thất bại khác lạ trong lòng ngực khi cô nhớ lại cách anh chăm sóc cô sau khi giết con trăn. Không chỉ là chăm sóc, anh đã hôn cô - cô vẫn bị run rẩy do cách anh hôn cô.

Có là lính đánh thuê hay kẻ thù hay gì gì đi nữa, thì anh đã làm cô muốn anh. Đầu óc cô không chắc về anh, nhưng cơ thể cô thì có. Cô chắc sẽ thấy buồn cười nếu cô không quá hoảng sợ.

5. Chương 5

Họ đi thẳng ra từ dòng suối ở góc 45 độ, và không xa trước khi anh dừng lại, nhìn quanh và tháo dây đeo hai chiếc ba lô ra khỏi vai. “Chúng ta cắm trại ở đây.”

Jane đứng im thin, cảm thấy vụng về lúng túng, quan sát anh mở ba lô và lôi ra một gói nhỏ được cuộn lại. Dưới bàn tay khéo léo của anh, cái gói trở thành một cái lều nhỏ, hoàn chỉnh với một cái nền bằng nhựa tổng hợp và một cái nắp có khóa kéo. Khi lều được dựng xong, anh bắt đầu tước dây leo và phiến lá từ những cây gần nhất để bao phủ nó, khiến nó gần như vô hình. Anh không đá động tới cô, nhưng sau một lúc cô bắt đầu phụ anh. Anh không nhìn cô, và để cô gom thêm lá trong khi anh đặt chúng phủ lên lều.

Khi xong việc, anh nói, “Chúng ta không thể lều linh thấp lửa, vì thế chúng ta sẽ chỉ ăn và ngủ. Sau hôm nay, tôi đã sẵn sàng ngủ một chút.”

Jane cũng vậy, nhưng cô chết khiếp với cái ý nghĩ đêm đến. Ánh sáng yếu dần, và cô biết trời sẽ tối nhanh thôi. Cô nhớ cảnh đêm tối đen hôm trước và cảm thấy một ngón tay lạnh ngắt sợ hãi lần trên xương sống. Well, cô không thể làm gì cả; cô phải chịu đựng nó. Cô cúi người xuống chiếc ba lô và lôi ra hai lon nước cam, ném cho anh một lon, anh khéo léo bắt lấy, và nhìn cái ba lô của cô với sự bức dọc tăng lên. “Có bao nhiêu lon trong cái siêu thị du lịch đó? ” anh hỏi châm biếm.

“Hay lắm. Từ bây giờ chúng ta phải uống nước thôi. Granola bar thì thế nào? (loại bánh này giống như thèo lèo của mình, nhiều chất dinh dưỡng, em không biết gọi là cái gì) Cô đưa nó cho anh, không để mình đáp lại sự bức tức trong giọng nói của anh. Cô mệt, cô đau, và cô phải đối mặt với đêm dài trong tối tăm mịt mù. Theo đó, sự bức tức của anh chẳng có gì quan trọng. Anh sẽ vượt qua nó.

Cô ăn thanh Granola của mình, nhưng vẫn thấy đói, vì thế lục loại tìm thứ khác để ăn. “Ăn một ít pho mát và bánh quy không?” cô đề nghị, lôi mấy thứ đó ra từ dưới đáy ba lô.

Cô ngước lên, phát hiện anh đang quan sát cô với nét hoài nghi lộ hẳn trên mặt. Anh đưa tay ra và cô chia pho mát và bánh quy cho anh. Anh lại nhìn cô, lắc đầu và lặng lẽ ăn phần của mình.

Jane để dành một ít nước cam, và khi ăn xong cô lấy một cái chai nhỏ trong túi. Mở ra, cô lắc cho một viên thuốc rơi ra tay, nhìn qua Grant, rồi lấy một viên khác. “Đây,” cô nói.

Anh nhìn nó, nhưng chẳng thèm cầm lấy. “Đó là cái quái gì thế?”

“Nó là một viên men.”

“Tại sao tôi muốn uống một viên men chứ?”

“Để nuôi và các thứ khác không cần anh.”

“Có chắc là chúng không cần không?”

“Chúng sẽ không! Nhìn tôi này. Tôi không bị con côn trùng nào cắn hết, và đó là vì tôi đã uống những viên men đó. Nó tương tác hóa học thế nào đó với da. Thôi nào, uống đi. Nó không làm hại anh đâu.”

Anh lấy viên men từ tay cô và giữ nó với nét nhăn nhó trên mặt trong khi cô đã uống rồi, nuốt xuống bằng ngụm nước cam cô để dành. Cô đưa lon nước cho anh, anh lau bầu gì đó tục tĩu trước khi thả viên men vào miệng và dốc hết phần nước cam còn lại.

“Được rồi, đi ngủ,” anh nói, đứng dậy. Anh hất đầu về phía một cái cây. “Kia là nhà vệ sinh của cô, nếu cô muốn đi trước khi chúng ta ngủ.”

Cô bước ra sau cái cây. Anh ta thô lỗ, anh ta bất lịch sự, anh ta dữ tợn - và anh ta cứu cô. Cô không biết mong gì từ anh. Bất kể anh ta thô lỗ thế nào, anh ta sau cùng cũng tước hết sự nghi ngờ của cô bằng một cử chỉ ân cần không mong đợi. Mặt khác, khi mọi thứ giữa họ bắt đầu êm xuôi, anh sẽ nói điều gì đó chậm chít, cứ như cố ý khởi động trận cãi vã.

Anh đang ngồi đợi cô bên cửa lều. “Tôi đã đặt cái mền xuống rồi. Bò vào đi.”

Cô quỳ gối và bò vào trong chiếc lều nhỏ xíu. Anh trải mền ra, và cô ngồi lên. Anh đẩy ba lô của họ vào trong. ‘Để chúng qua một bên,’ anh chỉ. ‘Tôi sẽ đi giám sát xung quanh một chút.’

Cô đẩy hai cái ba lô vào một góc lều, rồi nằm xuống và nhìn một cách căng thẳng vào những bức vách mỏng manh. Ánh sáng hầu như tan hết rồi, chỉ còn một ánh sáng lơ mơ qua lớp vải. Trời chưa tối hẳn bên ngoài, nhưng những tán lá anh dùng như lớp ngụy trang làm bên trong tối hơn. Cửa lều mở ra, và anh bò vào trong, rồi kéo khóa lại.

“Cởi giày ra và đặt chúng vào góc bên cạnh chân cô.”

Cô ngồi dậy, làm như anh bảo, rồi lại nằm xuống. Mắt cô căng ra quá rộng đến nỗi bốc lửa. Cơ thể cô cứng ngắt vì sợ, cô lắng nghe anh đuổi người và ngáp và làm bản thân anh thoải mái.

Giây sau, sự im lặng trở nên gần như không thể chịu nổi như bóng tối. “Một cái lều có thể xếp lại được làm bằng tay phải không?” cô căng thẳng buột miệng. “Nó được làm bằng gì?”

“Nylon,” anh đáp, lại ngáp. “Nó rất bền.”

“Nó nặng bao nhiêu?”

“3 pounds 8 ounces” (khoảng 1.5kg)

“Nó có chống thấm nước không?”

“Có, chống thấm nước.”

“Và chống muỗi chứ?”

“Chống muỗi luôn,” anh lầu bàu.

“Anh nghĩ một con báo có thể - ”

“Xem nào, nó chống báo, chống nấm mốc, chống lửa và ngăn rắn. Tôi đảm bảo với cô nó chống lại mọi thứ ngoại trừ voi, và tôi không nghĩ chúng ta sẽ bị voi giày xéo ở Costa Rica! Còn thứ chết tiệt nào khác mà cô lo lắng không?” anh bùng nổ. “Nếu không, tại sao cô không im lặng và để tôi ngủ?”

Jane nằm căng thẳng, và rơi vào im lặng lần nữa. Cô nắm chặt nắm tay nỗ lực kiểm soát sự căng thẳng của mình, lắng nghe những âm thanh lộn xộn trong đêm. Khỉ hò hét và cặp rập luôn mồm; côn trùng rít lên kêu gọi; những tàng cây thấp kêu xào xạc. Cô đã kiệt sức nhưng không có hy vọng nào ngủ được, ít nhất cho đến bình minh, và đến bình minh thì tên quái vật bên cạnh cô sẽ bắt đầu ngày mới bằng cuộc du lịch marathon.

Anh hoàn toàn im lặng theo cách làm mất can đảm của anh. Cô không thể nghe anh thở. Nỗi sợ hãi cũ bắt đầu dâng lên trong ngực, làm cô thở một cách khó khăn. Cô có lẽ chỉ một mình, và đó là điều cô tuyệt đối không thể chịu được.

“Anh từ đâu đến?”

Anh thở dài thườn thượt. “Georgia.”

Điều đó giải thích giọng cho chất giọng lành nghề của anh. Cô nuốt khan, cổ nổi lồng sự co thắt trong cổ họng khô rát của mình. Nếu cô có thể khiến anh tiếp tục nói chuyện, cô sẽ không cảm thấy đơn độc. Cô sẽ biết anh luôn ở đây.

“Phía nào của Georgia?”

“Hương nam. Cô từng nghe đến Okefenokee chưa?”

“Rồi. Đó là một đầm lầy.”

“Tôi lớn lên ở đó. Người thân của tôi sở hữu một nông trại ở bìa đầm lầy.” Đó là một thời niên thiếu bình thường, ngoại trừ những kỹ năng anh học được ở đầm lầy, những kỹ năng đó, cuối cùng đã thay đổi cuộc đời anh bằng cách biến anh thành thứ gì đó không phải con người. Anh buộc những ký ức đi xa, kéo bóng đen trong tâm trí xuống, cách li bản thân. Chẳng có ích gì khi nghĩ về việc anh từng là cái gì.

“Anh là con một à?”

“Tất cả những câu hỏi này là gì hả?” anh nạt, cau kính vì tiết lộ bất cứ thông tin nào về bản thân.

“Tôi chỉ quan tâm thôi, hết rồi.”

Anh dừng lại, đột ngột cảnh tỉnh. Có gì đó trong giọng của cô, một giọng nói anh không thể đánh giá được. Trời tối, vì thế anh không thể thấy mặt cô; anh phải xét theo những gì tai anh bảo. Nếu anh giữ cô nói chuyện, anh có lẽ có thể tìm ra.

“Tôi có một chị em gái,” cuối cùng anh do dự nói.

“Tôi cá là cô ấy nhỏ hơn anh. Anh quá hổng hách, anh chắc hẳn là anh trai.”

Anh để sự chỉ trích qua một bên và chỉ nói, “Nó nhỏ hơn tôi 4 tuổi.”

“Tôi là con một,” cô tự khai.

“Tôi biết.”

Cô điên cuồng tìm kiếm gì đó để nói, nhưng bóng tối đang làm cô chết khiếp. Cô cảm thấy bản thân mình đang di chuyển để túm lấy anh, rồi nhớ ra những gì anh đã nói về việc làm anh giết mình, và về việc không đưa ra đề nghị mà cô không có ý đó. Cô nghiêng chặt răng và ngăn đôi tay đang tìm kiếm của mình, nỗ lực quá lớn đến nỗi nước mắt dâng đầy trong mắt cô. Cô chớp mắt xua nó đi. “Grant” cô nói bằng giọng run run.

“Chuyện gì?” anh lầu bầu.

“Tôi không muốn anh nghĩ tôi đang ném mình vào anh lần nữa bởi vì tôi thật sự không làm vậy, nhưng anh có phiền không nếu tôi... chỉ nắm tay anh thôi?” cô thì thầm. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi sợ tối, và điều đó sẽ có ích nếu tôi biết tôi không ở một mình.”

Anh vẫn bất động trong một lúc, rồi cô nghe tiếng sột xoạt của quần áo anh khi anh lăn nằm nghiêng. “Cô thật sự sợ tối sao?”

Jane cố gắng phát ra một tiếng cười, nhưng âm thanh đó quá run rẩy đến nỗi nó như tiếng nước nổ. “Từ ‘kinh hãi’ chỉ là khởi đầu để diễn tả tôi sợ thế nào thôi. Tôi không thể ngủ trong bóng tối. Tất cả mọi lúc tôi ở cái đồn điền thảm hại đó tôi thức suốt đêm, không bao giờ ngủ cho đến bình minh. Nhưng ít nhất tôi có thể sử dụng thời gian đó để quan sát những tên canh gác và tìm hiểu lịch trình của họ. Bên cạnh đó, ở đó không tối đen như ở đây.”

“Nếu cô quá sợ như thế, sao cô chuẩn bị sẵn sàng để chạy vào rừng một mình như thế?”

Một gương mặt dữ tợn, ngăm đen, đẹp trai đến khó tin chằng rành trong tâm trí cô. “Bởi vì chết trong rừng rậm có lẽ tốt hơn là ở chỗ Turego,” cô nói lạnh lẽ.

Grant lầu bầu gì đó. Anh có thể hiểu lựa chọn đó, nhưng sự thật cô đã tính toán chính xác tình huống được minh họa một lần nữa rằng cô không như vẻ bề ngoài, hơn thế nhiều. Rồi một lần nữa, có lẽ cô có lý do để biết rằng Turego là kẻ đáng kinh tởm thế nào. Liệu Turego có cưỡng bức cô, hoặc đó có là cưỡng bức không? Với người phụ nữ này, ai biết được chứ? “Cô có quan hệ tình dục với hắn không?”

Câu hỏi thẳng thường làm cô giết mình. “Không. Tôi đã ngăn được hắn lại, nhưng khi hắn bỏ đi hôm qua... chỉ mới hôm qua thôi phải không? Có vẻ như cách đây một năm. Dù thế nào, tôi biết rằng, khi hắn ta quay lại, tôi sẽ không thể nào ngăn hắn được nữa. Tôi không còn thời gian nữa.”

“Điều gì khiến cô chần chừ về điều đó?”

Jane ngừng, tự hỏi sẽ nói cho anh biết bao nhiêu, liệu anh biết được bao nhiêu rồi. Nếu anh có liên quan, anh sẽ quen với cái tên Luis; nếu không, cái tên đó sẽ không có ý nghĩa gì với anh. Cô muốn kể cho anh nghe; cô không muốn đơn độc trong cơn ác mộng này nữa. Nhưng cô nhớ George bảo cô rằng sự kín đáo đồng nghĩa với an toàn, và cô dập tắt nhu cầu dựa vào vòng tay của Grant và nói cho anh biết cô đã sợ hãi và cô đơn thế nào. Nếu anh không bị dính líu, anh sẽ an toàn hơn khi không biết gì về nó.

Mặt khác, nếu anh có liên quan, cô sẽ an toàn hơn nếu anh không nhận ra cô là mảnh ghép quan trọng thế nào. Cuối cùng, để trả lời câu hỏi của anh, cô nói: “Tôi không chắc, tôi chỉ sợ ở lại đó, sợ Turego.”

Anh lau bầu, và đó như kết thúc cuộc nói chuyện. Jane cắn chặt hàm đến nỗi răng va vào nhau lập cập. Trời nóng và ẩm thấp trong lều, nhưng sự ớn lạnh đang tăng lên và nhấn chìm cô. Sao anh không nói gì hết, bất cứ điều gì, nói dối còn tốt hơn là im lặng thế này? Có lẽ cô cũng đang một mình. Thật không bình thường cho bất cứ ai yên lặng như vậy, điều đó được kiểm soát hoàn toàn.

“Cha tôi thế nào?”

“Tại sao?”

“Tôi chỉ thắc mắc.” có phải anh đang cố tình lảng tránh? Tại sao anh không muốn nói về cha cô? Có lẽ không phải cha cô thuê anh và anh không muốn bị kéo vào việc thảo luận về ai đó mà anh cho là anh đã gặp, nhưng thật ra là không.

Sau một khoảng lặng đo lường, như thể anh cẩn thận xem xét câu trả lời, anh nói, “Ông ấy lo phát ốm vì cô. Ngạc nhiên không?”

“Không, dĩ nhiên không,” cô nói, giật mình, “Tôi sẽ ngạc nhiên nếu ông ấy không lo lắng.”

“Ông ấy trả cả một gia tài nhỏ để cứu cô thoát khỏi bàn tay Turego không làm cô ngạc nhiên chút nào sao, dù cô không hòa thuận với ông ấy?”

Anh làm cô bối rối, cô cảm thấy bỏ sót gì đó trong cuộc nói chuyện này, cứ như anh đang nói về ai đó hoàn toàn khác. “Anh đang nói về cái gì vậy? Chúng tôi rất hợp nhau mà, luôn luôn thế.”

Cô không thể nhìn thấy anh, không thể nghe anh, nhưng thành linh có điều gì đó khác về anh, như thể không khí nhiễm điện. Một cảm giác mạnh mẽ của nguy hiểm làm cô dựng tóc gáy. Nguy hiểm đến từ anh. Không biết tại sao, cô dịch người ra xa anh nhất có thể trong diện tích nhỏ bé của chiếc lều, nhưng làm sao thoát được. Với sự tấn công đột ngột như một con rắn, anh lặn qua và ghim cô xuống, ép buộc hai tay cô qua đầu và giữ chặt ở đó đến nỗi cổ tay cô đau thốn. “Được rồi, Jane, hay Priscilla, hay bất kể cô là ai, chúng ta đang nói chuyện. Tôi sẽ hỏi và cô trả lời, và tốt hơn cô nên trả lời thành thật hoặc là cô sẽ gặp rắc rối đó, em yêu quý. Cô là ai?”

Anh ta điên rồi chẳng? Jane vùng vẫy một tí vì cổ tay bị nắm chặt, nhưng không có chút nói lỏng nào. Trọng lượng của anh chống xuống người cô nặng nề, kiểm soát cô hoàn toàn. Đôi chân cơ bắp của anh cài vào chân cô, ngăn cô đá anh. “Cái... gì...?” cô lắp bắp. “Grant, anh làm tôi đau!”

“Trả lời tôi, chết tiệt cô đi! Cô là ai?”

“Jane Greer!” liều mạng, cô cố lấy một chút giọng hài hước, nhưng nỗ lực đó không thành công lắm. “Tôi không muốn bị lừa, em yêu.” Giọng anh mềm như nhung, và âm thanh đó làm cô ớn lạnh đến tận xương tủy. Thậm chí Turego cũng không làm cô sợ đến thế; Turego là tên nguy hiểm xấu xa, nhưng người đàn ông này là người đáng sợ nhất cô từng biết. Anh ta không phải cầm vũ khí để mà giết cô, anh ta có thể giết cô bằng tay không. Cô hoàn toàn bất lực trước anh ta.

“Tôi không nói dối!” cô tuyệt vọng kháng lại. “Tôi là Priscilla Jane Hamilton Greer.”

“Nếu là vậy, cô phải biết James Hamilton đã truất quyền thừa kế của cô cách đây nhiều năm rồi. Thế mà cô hòa thuận với ông ta hoàn toàn hả?”

“Phải!” cô cố đẩy anh, và anh cố ý cho cô cảm thấy sức nặng của anh hơn nữa, khiến cô muốn thở cũng khó khăn. “Ông cố để bảo vệ tôi!”

Một khoảng im lặng khá lâu, cô có thể nghe được cả âm thanh máu mình, cô đợi anh phản ứng. Sự im lặng của anh kéo căng sự căng thẳng của cô. Sao anh không nói gì đi? Hơi thở ầm ập của anh phả ra trên má cô, cho cô biết anh gần cô thế nào, nhưng cô không thể thấy anh trong bóng tối ngạt thở này.

“Đó là câu trả lời hay,” cuối cùng anh cũng đáp, và cô chùn lại vì giọng châm biếm lạnh băng của anh. “Quá tệ tôi không tin. Thử lại đi.”

“Tôi đang nói với anh sự thật! Ông đã làm vậy để tôi ít nguy cơ trở thành mục tiêu bắt cóc. Đó là ý kiến của tôi, chết tiệt!”

“Chắc chứ,” anh ngâm nga, và âm thanh thấp nhỏ nhẹ đó làm cô rung động dữ dội. “Thôi nào, cô có thể làm khá hơn thế.”

Jane nhắm mắt, tuyệt vọng tìm kiếm cách nào đó thuyết phục anh nhân dạng của cô. Trong đầu cô trống rỗng, và cô không mang giấy chứng minh. Turego đã lấy hộ chiếu của cô, thế nên cô thậm chí cũng không có.

“Àh, còn anh thì sao?” cô thốt ra trong cơn thịnh nộ đột ngột. Cô đã nhận được nhiều từ anh rồi, chịu đựng không phàn nàn, và giờ anh ta đe dọa cô. Cô đã cùng đường trước đó rồi, và đã học được cách phản công. “Anh là ai? Làm thế nào tôi biết được cha tôi đã thuê anh? Nếu có thì tại sao anh không biết không ai gọi tôi là Priscilla cả? Anh cầu thả với bài tập của mình!”

“Trong trường hợp cô không để ý, em yêu, tôi là người ở trên cô. CÔ trả lời câu hỏi của TÔI.”

“Tôi đã trả lời rồi, và anh không tin tôi,” cô quạt lại. “Xin lỗi, nhưng tôi không có mang thẻ tín dụng American Express. Vì Chúa, trông tôi có giống kẻ khủng bố không? Anh gần như làm gãy tay tôi rồi; lúc anh hạ gục tôi. Anh đã dồn tôi như trái banh nhựa, và anh đã hằn học cứ như tôi là kẻ nguy hiểm? Chúa tôi, anh tốt hơn nên khám xét tôi, vì thế anh có thể ngủ đêm nay. Ai biết chứ? Tôi có lẽ có một khẩu bazooka cột trong chân đấy, vì tôi là một nhân vật nguy hiểm mà!” giọng cô dâng lên giận dữ, và anh đột ngột cắt ngang cô bằng cách dồn hết trọng lượng của anh xuống người cô. Khi cô thở gấp, anh nói ra.

“Không. Cô không có vũ khí. Tôi đã cởi đồ cô, nhớ chứ?” thậm chí trong bóng tối, Jane cũng đỏ mặt, nghĩ đến cách anh hôn và vuốt ve cô, và cô có cảm giác gì khi tay anh trên người cô. Anh di chuyển chậm chậm trên người cô, lần này làm cô ngưng thở với sự thân mật khiêu gợi trong cử động của anh. Hơi thở ầm ập của anh phả vào tóc cô khi anh hạ thấp đầu xuống gần cô. “Nhưng tôi không muốn làm thất vọng một quý cô. Nếu cô muốn được khám xét, tôi sẽ gia ơn cho cô. Tôi không phiền tặng cô một chuyến khám người đâu.”

Bốc hỏa, Jane cố gắng gài tay mình ra, nhưng cuối cùng thất bại trong cảm phần vì hành động vô ích. Sự thất bại cuối cùng làm đầu óc cô sáng ra, cho cô một ý tưởng, và cô nói khàn khàn, “Anh có vào nhà khi cha tôi thuê anh không?”

Anh vẫn yên lặng, và cô cảm thấy sự quan tâm của anh đột nhiên tăng lên. “Có.”

“Anh có đi vào phòng làm việc không?”

“Có.”

“Vậy thì một người ứng xử giỏi như anh sẽ chú ý thấy một bức chân dung qua màn che. Anh được huấn luyện chú ý mọi thứ phải không nào? Bức chân dung đó là bà của tôi, mẹ của cha tôi. Bà được họa lúc đang ngồi, với một nhánh hồng bên tai. Bây giờ, anh nói tôi biết màu áo của bà đi,” cô thách anh.

“Màu đen,” anh nói chậm rãi. “Và hoa hồng màu đỏ tươi.”

Khoảng lặng dày đặc rơi vào giữa họ; rồi anh thả tay cô ra và rời khỏi người cô. “Được rồi,” cuối cùng anh nói. “Tôi sẽ không kết tội cô vì còn đang trong tình trạng khả nghi - ”

“Tốt, cứ thế đi, cảm ơn!” cô cúi kính chào chà chà cổ tay, cô giữ cơn giận sống động trên gương mặt của sự nhẹ nhõm khùng khiếp. Rõ là cha cô thuê anh, nếu không thì sao anh thấy bức chân dung trong phòng làm việc chứ? Cô muốn vẫn cứ điên tiết với anh, nhưng cô biết cô sẽ tha thứ cho anh bởi vì trời vẫn tối. Dù thế nào thì cô cũng vui mừng vì anh ở đây. Ngoài ra, cô răn mình phải thận trọng, tốt hơn là dừng lại ở mặt tốt của người đàn ông này.

“Đừng cảm ơn tôi,” anh nói mệt mỏi. “Chỉ cần im lặng và ngủ đi.”

Ngủ! Liệu cô có thể! Một cách chủ ý, cô biết cô không một mình ở đây, nhưng tiềm thức của cô đòi hỏi phải sự xác nhận của các giác quan. Cô cần phải thấy anh, nghe anh, hoặc là chạm vào anh. Thấy anh thì không được rồi; cô nghi ngờ việc anh sẽ bật một ngọn đèn pin suốt đêm, thậm chí giả sử anh có một cái. Anh cũng không thức suốt đêm để mà nói chuyện với cô. Có lẽ, nếu cô chỉ đơn thuần chạm vào anh, anh sẽ nghĩ đó là tình cờ và không làm ghê gớm lên. Cô rón rén di chuyển bàn tay phải cho đến khi lưng bàn tay chỉ vừa chạm vào cẳng tay lông lá của anh thôi - và ngay lập tức cổ tay cô bị tóm chặt trong sự kìm kẹp bầm dập lần nữa.

“Ồi!” cô kêu ré lên, những ngón tay anh lơ ra.

“Được rồi, lần này là gì đây?” giọng anh chỉ rõ là anh đến giới hạn của sự kiên nhẫn rồi.

“Tôi chỉ muốn chạm vào anh,” Jane thừa nhận, quá mệt mỏi để quan tâm anh sẽ nghĩ gì, “để biết không ở một mình.”

Anh làu bàu. “Được rồi. Có vẻ đó là cách duy nhất tôi có thể có được giấc ngủ.” anh di chuyển tay, trượt bàn tay xù xì vào tay cô, đan những ngón tay lại với nhau. “Bây giờ cô sẽ ngủ chứ?”

“Vâng” cô thì thầm. “Cảm ơn anh.”

Cô nằm đó, chẳng hiểu sao được an ủi bởi sự đụng chạm của bàn tay thô cứng đó, quá ấm áp và mạnh mẽ. Mắt cô chậm chậm nhắm lại và cô dần dần thả lỏng. Cơn khiếp bóng đêm không đến. Anh đã giữ chúng ở xa cô với bàn tay siết chặt vững chắc. Mọi thứ sẽ ổn thôi. Một làn sóng kiệt sức khác quét qua cô, và cô thiếp đi bằng sự đột ngột của ánh đèn tắt.

Grant thức dậy trước bình minh, các giác quan của anh báo động ngay lập tức. Anh biết mình đang ở đâu, và biết giờ là mấy giờ. Sáu giác quan phi thường của anh có thể xác định thời gian chỉ trong vài phút. m thanh buổi đêm thông thường của rừng cho anh biết họ an toàn, không có người gần đây. Anh tức thì biết nhân dạng của một người khác ở trong lều với anh. Anh biết anh không thể di chuyển, và thậm chí biết tại sao lại vậy: Jane đang ngủ trên mình anh.

Anh thật sự không phiền hà bị dùng như cái giường. Cô mềm mại và ấm áp, và có mùi phụ nữ ở cô khiến mũi anh loe ra mà thường thức. Đôi bờ ngực mềm mại của cô tựa vào anh gây cảm giác rất tuyệt. Sự mềm mại đặc biệt không thể nhầm lẫn đó không bao giờ rời khỏi đầu một người đàn ông, mãi lượn lờ trong ký ức anh ta một khi anh ta đã cảm nhận được sự đầy đặn của một người phụ nữ tựa vào anh ta. Rất lâu rồi từ khi anh ngủ với một người phụ nữ, và anh quên mất cảm giác đó tuyệt thế nào. Anh có quan hệ tình dục - tìm một người sẵn sàng không khó khăn gì - nhưng những cuộc chạm trán đó là bình thường, chỉ vì lợi ích theo phản xạ nhu cầu tự nhiên. Một khi xong chuyện, anh không có ý nán lại. Năm vừa qua, đặc biệt, anh chán ghét chịu đựng sự có mặt của bất cứ ai. Hầu hết thời gian anh ở một mình, như một con thú bị thương nằm lén lút vết thương; đầu óc và tâm hồn anh đầy chết chóc. Anh trải qua quá nhiều thời gian trong những cái bóng đen đến nỗi anh không biết liệu anh có bao giờ tìm thấy ánh mặt trời lần nữa không, nhưng anh đang cố. Mặt trời Tennessee nóng bỏng ngọt ngào đang chứa lạnh cơ thể anh, nhưng vẫn còn một bóng tối lạnh băng trong đầu anh.

Theo đó, cho anh nhận thức nhạy bén về môi trường xung quanh anh, thậm chí trong giấc ngủ, làm thế nào mà Jane ngủ trên người anh mà không làm anh thức giấc? Đây là lần thứ hai cô ở quá gần mà không náo động anh, và anh không thích thế. Cách đây một năm, cô sẽ không thể nào nhúc nhích mà không lay động anh.

Lúc này cô chuyển mình, thở dài trong giấc ngủ. Một cánh tay quấn quanh cổ anh, gương mặt cô ấn vào ngực anh, hơi thở ấm áp khuấy động những lọn tóc trên đường lai áo lót của anh. Cô nằm trên người anh như một con mèo không xương, cơ thể mềm mại uốn theo những đường nét rắn chắc của anh. Chân cô quấn vào chân anh, tóc cô trải xòa ra trên cánh tay và bờ vai trần của anh. Cơ thể anh cứng lại mặc cho sự cấu kỉnh tức giận chính mình, và anh chậm rãi vươn tay lên để ôm cô, đôi tay anh trượt qua tấm lưng mềm mại của cô. Anh có thể có cô nếu anh muốn. Việc huấn luyện chuyên môn cao độ mà anh nhận được đã dạy anh làm thế nào để xử lý sự đau đớn tột cùng với một con người khác, nhưng một lợi ích khác là anh cũng biết làm thế nào để trao khoái cảm. Anh biết tất cả các điểm nhạy cảm và mềm yếu của cơ thể phụ

nữ, biết làm thế nào để kích động các dây thần kinh mà cô ta thậm chí còn không biết là mình có. Hơn thế nữa, anh biết làm thế nào để kiểm soát sự đáp trả của bản thân, làm thế nào để kéo dài khoái cảm nhục dục cho đến khi đối phương thỏa mãn hoàn toàn.

Nhận biết chắc chắn là cô sẽ không bao giờ từ chối anh, lấp đầy tâm trí anh với những hình ảnh và cảm xúc. Trong vòng 10 phút anh sẽ làm cô van xin, và anh sẽ ở bên trong cô, được siết chặt trong đôi chân dài mượt mà của một vũ công. Chỉ một điều ngăn anh lại là niềm tin như một đứa trẻ của cô, nằm ngủ cuộn tròn trên mình anh. Cô ngủ như thể cô cảm thấy an toàn tuyệt đối, như thể anh có thể bảo vệ cô an toàn khỏi mọi thứ.

Niềm tin. Cuộc đời anh thiếu thốn niềm tin quá nhiều năm đến nỗi anh giật mình khi có ai đó tin mình một cách dễ dàng và tuyệt đối. Anh không thoải mái với điều đó, nhưng đồng thời cũng cảm thấy rất tuyệt, tuyệt như cơ thể cô trong vòng tay anh vậy. Vì thế anh nằm đó nhìn chăm chăm vào bóng đêm, ôm cô khi cô ngủ, sự tằm tối cay đắng trong suy nghĩ của anh tương phản với sự ngọt ngào ấm áp của hai cơ thể đang áp vào nhau trong yên lặng.

Khi ánh sáng yếu ớt đầu tiên bắt đầu xuyên qua những cành cây, anh đẩy tay lên vai và sốc nhẹ cô dậy. “Jane, thức dậy đi.”

Cô lù lù gì đó không hiểu được và vùi mặt vào cổ anh. Anh nhẹ nhàng nghiêng qua, đặt nhẹ cô trên tấm mền. Đôi cánh tay cô vẫn quàng trên cổ anh, và cô siết chặt cứ như sẽ ngã ấy. “Đợi đã! Đừng đi,” cô nói vội, và âm thanh giọng nói của cô đáng thức cô. Cô mở mắt, chớp chớp như cú, nhìn anh. “Oh, trời sáng rồi sao?”

“Phải, sáng rồi. Cô có nghĩ sẽ để tôi dậy không?”

Bối rối, cô nhìn chăm vào anh, lúc đó dường như nhận ra rằng mình vẫn đang bám chặt cổ anh. Cô buông hai tay như bị bỏng, và dù ánh sáng quá mờ để chắc chắn, anh cũng nghĩ má cô đỏ rần. “Tôi xin lỗi,” cô xin lỗi.

Anh rảnh tay chân rồi, nhưng miễn cưỡng một cách lỳ lợ để rời khỏi sự vây quanh nhỏ bé của chiếc lều. Cánh tay trái của anh vẫn nằm dưới cổ, gối đầu cho cô. Ước muốn chạm vào cô quá mạnh mẽ, dẫn tay anh dưới làn vải áo sơ mi của cô, mà thật ra là của anh. Anh xòe bàn tay xoa lên bụng cô. Những ngón tay, lòng bàn tay đắm chìm trên làn da mịn màng ấm áp của cô, bị trêu khích bởi nhận thức rằng những khoái cảm mạnh mẽ hơn đang chờ đợi ở trên và ở dưới nơi bàn tay anh đang ở.

Jane cảm thấy mình thở gấp, và nhịp đập tim cô lao đảo từ nhịp độ chậm chạp của lúc ngủ sang nhịp điên cuồng. “Grant?” cô do dự hỏi. Bàn tay anh chỉ để trên bụng, nhưng cô cảm thấy ngực mình siết lại trong mong đợi, hai đầu ngực xoắn lại. Một sự đau đớn không ngừng khuấy động bên trong cô. Nó giống như nhu cầu trống rỗng mà cô cảm nhận được khi đứng gần như khóa thân trong vòng tay anh, ở giữa dòng suối, và để anh vuốt ve với sự thích thú nguyên sơ mà cô chưa bao giờ trải qua. Cô hơi sợ nhu cầu đó, và cũng hơi sợ người đàn ông tạo ra cảm giác đó bằng sự vuốt ve của anh, người đã tựa quá gần vào cô.

Kinh nghiệm tình dục duy nhất của cô là với chồng. Không thành công trong lãnh vực đó của cuộc hôn nhân đã hạn chế những gì cô biết, để cô hầu như không được thức tỉnh, thậm chí vô tư. Chris không cho cô bất cứ tiêu chí hữu dụng nào, vì không có sự so sánh nào giữa chồng cũ của cô - một người tử tế và vui tính, mảnh mai và cao hơn cô vài inch - và người chiến binh to lớn, cứng cỏi và đầy cơ bắp này. Chris hoàn toàn lịch sự; Grant không chút lịch sự nào.

Nếu anh chiếm lấy cô, liệu anh có kiểm soát sức mạnh của anh không, hay là chế ngự cô hoàn toàn? Có lẽ đó là những gì làm cô sợ, vì sự vùng vẫy lớn nhất trong đời cô là cho sự độc lập: thoát khỏi sự sợ hãi và sự che chở của cha mẹ cô. Cô đã đấu tranh quá lâu và quá tích cực để kiểm soát cuộc đời mình đến nỗi giờ nó quá rùng rợn để mà nhận ra rằng cô hoàn toàn trông chờ vào lòng tốt của Grant. Cô không có sự huấn luyện tự vệ nào có thể sử dụng để chống lại anh; cô không có sự phòng thủ nào hết. Tất cả những gì cô có thể làm là tin vào anh.

“Đừng sợ anh,” anh nói đều đều. “Anh không phải một tên hãm hiếp.”

“Em biết.” một tên sát thủ, có lẽ thế, nhưng không phải một tên quỷ râu xanh. “Em tin anh,” cô thì thầm, và lần tay lên quai hàm lởm chởm râu của anh.

Anh cười nhỏ, giễu cợt. “Đừng quá tin anh, em yêu. Anh muốn em đến tệ, và thức dậy với em trong vòng tay đang biến mọi dự định tốt đẹp của anh bay mất.” Nhưng anh quay sang hôn nhanh vào bàn tay dịu dàng đang vuốt ve gò má anh. “Thôi nào, chúng ta đi thôi. Anh cảm thấy cứ như là mục tiêu không nhắm cũng trúng trong cái lều này, vì bây giờ trời sáng rồi.”

Anh khom người ngồi xuống và với lấy đôi boot, mang vào và nhanh chóng buộc dây với những cử động thành thục. Jane chậm chạp hơn, cả thân hình cô phản kháng. Cô ngáp dài và đẩy đám tóc rối bù ra sau, mang giày vào. Grant đã ra khỏi lều khi cô xong xuôi, cô bò theo sau anh. Khi đứng lên đầu ra đẩy, cô đuổi thẳng những cơ bắp đang đau nhừ, rồi xoa những ngón chân nhiều lần để khởi động. Trong khi đó, Grant nhanh chóng dỡ lều. Anh làm nhanh đến nỗi cô chỉ biết chớp mắt mà kinh ngạc. Chỉ trong một khắc cái lều đã được gấp lại thành một bó nhỏ không thể tin được và được cất vào ba lô cùng với tấm chăn mỏng được cuộn lại bên cạnh.

“Còn thứ bánh kẹo nào trong cái túi không đáy của em không?” anh hỏi. “Nếu không có thì chúng ta ăn lương khô vậy.”

“Anh chỉ có thứ kinh tởm đó thôi hở?”

“Phải.”

“Được rồi, để xem nào. Em biết em không còn nước cam ép nữa - ”

Cô mở ba lô ra và lục lọi trong đó. “Ah! Còn hơn hai thanh Granola. Anh có phiền không nếu em lấy cái có dứa? Em không thích nho khô.”

“Chắc chắn rồi,” anh lười biếng đáp. “Sau cùng thì chúng là của em mà.”

Cô tặng anh cái liếc bực bội. “Chúng là của chúng ta. Đợi đã - có một hộp...” cô lôi ra một cái hộp và đọc nhãn, rồi mỉm cười hân hoan. “Cá ngữ xông khói! Và vài cái bánh quy. Xin mời ngồi, thưa ngài, và chúng ta dùng bữa sáng nào!”

Anh ngoan ngoãn ngồi xuống, lấy con dao nơi thắt lưng và với lấy hộp cá ngữ. Jane giựt lại, nhướn mày ngạo mạn. “Cho anh biết, đây là bữa ăn cao cấp. Chúng ta không mở hộp bằng những con dao đó!”

“Chúng ta không dùng nó huh? Vậy ta dùng cái gì nào, răng chắc?”

Cô héch cằn lên với anh và lục lọi trong ba lô lần nữa, cuối cùng cũng khai quật được cái đồ khui hộp. “Nghe nhé,” cô nói, đưa đồ khui cho anh, “Khi em trốn thoát, em làm đúng phong cách mà.”

Cầm lấy đồ khui, anh bắt đầu mở hộp cá ngữ. “Anh thấy rồi. Em làm thế nào mà lấy được tất cả những thứ linh tinh này? Anh chỉ có thể nghĩ em xen vào một mệnh lệnh của Turego, thu thập những gì em cần cho cuộc đào tẩu.”

Jane cười khúc khích, một âm thanh khàn khàn ảm áp khiến anh nhắc đầu khỏi việc đang làm. Đôi mắt vàng sắc nhọn đó chiếu lên gương mặt cô, quan sát cô như thể kiểm tra châu báu ấy. cô đang bận rộn lôi bánh quy ra khỏi ba lô nên đã bỏ lỡ nét biểu hiện thoáng qua đó. “hầu như là thế. Em luôn luôn ‘đói khát’, dù em hiếm khi nói với Turego. Em chỉ nói với đầu bếp thôi, và anh ta thường mang đến những gì em muốn. em lụng sục nhà bếp và căn cứ của họ hầu như mỗi đêm.”

“Như cái ba lô này chẳng hạn?” anh hỏi, nhắm vào mục tiêu khi hỏi.

Cô vỗ nhẹ vào nó một cách vui thích. “Một cái ba lô đẹp, không phải sao?”

Anh không trả lời, nhưng có một nếp nhăn nơi đuôi mắt như thể anh sắp cười. họ ăn cá ngữ và bánh quy trong im lặng thân tình, rồi uống nước trong bi đông của Grant. Anh ăn thanh granola của mình, nhưng Jane quyết định để dành phần của mình lại.

Ngồi xõm bên cạnh chiếc ba lô, cô lấy ra cái lược và chải đuôi tóc rối bươm của mình, sau đó rửa mặt, đôi tay bằng khăn giấy ướt. “Anh muốn một cái không?” cô hỏi Grant một cách lịch sự, đưa cho anh một gói nhỏ.

Anh mãi ngắm cô với sự ngạc nhiên đến choáng, nhưng cũng đón lấy cái gói khăn từ tay cô và mở nó ra. Một mảnh giấy ướt có mùi bánh quy, và anh cảm thấy mát mẻ, sạch sẽ hơn sau khi lau mặt mình. Với sự

ngạc nhiên của anh, những vết đen mà anh ngại trang trước khi bắt đầu tìm kiếm Jane vẫn còn trên mặt; Anh có lẽ trông như quỷ xứ từ địa ngục với những sọc vằn trên mặt.

Một âm thanh quen thuộc thu hút sự chú ý của anh và anh quay lại nhìn Jane. Một tuýp kem đánh răng nằm trên đất bên cạnh cô, và cô đang chải răng một cách cẩn thận. Khi anh nhìn, cô phun kem ra, rồi lấy một chai giầy nhỏ nhỏ và trút vào miệng, xúc sột sột thứ chất lỏng đỏ trong miệng rồi nhổ ra ngoài. Tia nhìn sững sờ của anh nhận ra cái chai. Anh mất 5 giây nhìn chằm chằm vào cô; rồi ngồi phịch xuống và bắt đầu cười một cách không kìm chế được. Jane đang xúc miệng bằng nước Perrier (một loại nước khoáng đóng chai) (Em thix cái cô Jane nì chết đi được)

6. Chương 6

Jane bấu môi một lúc, nhưng thật tốt khi thấy anh cười, đến nỗi sau vài giây cô ngồi xổm và chỉ đơn giản ngẩng anh, mỉm cười với chính mình. Khi anh cười, khuôn mặt thô ráp với vết sẹo trở nên trẻ trung, thậm chí còn đẹp nữa khi bóng tối rời khỏi đôi mắt anh. Có điều gì đó dội vào lòng ngực cô, điều gì đó đau đớn, tạo nên cảm xúc tan chảy lạ lùng. Cô muốn qua đó và ôm lấy anh, để chắc rằng bóng tối đó không bao giờ chạm đến anh lần nữa. Cô nhạo báng mình vì cảm giác che chở ngỡ ngàng đó. Nếu có bất cứ ai có thể tự chăm sóc bản thân, thì đó là Grant Sullivan. Anh cũng không hoan nghênh bất cứ cử chỉ chăm sóc nào; anh có lẽ xem nó như một lời mời liên quan đến tình dục.

Để giấu đi cảm xúc của mình, cô xếp lại mọi thứ trong ba lô của mình, rồi quay sang nhìn anh dò hỏi. “Anh có muốn dùng kem đánh răng không?” cô đề nghị.

Anh vẫn đang cười. “Cảm ơn, em yêu, anh có bột đánh răng rồi và anh sẽ dùng nước trong bi đông. Chúa ơi! Nước Pierri!”

“Được rồi, tôi phải có nước, nhưng tôi không thể ăn cắp một cái bi đông,” cô giải thích một cách hợp lý. “Tin tôi đi, tôi muốn có một cái bi đông hơn nhiều. tôi phải gói tất cả chai lọ trong tấm khăn trải bàn để chúng không xô vào nhau và bị bể.”

Nó dường như hoàn toàn hợp lý với cô, nhưng lại làm anh bật cười nữa. Anh ngồi mà đôi vai gập cong lại và rung lắc lư, ôm đầu giữa hai bàn tay và cười cho đến khi nước mắt vạch lên trên mặt. Sau khi cười chán chê, anh quay ra đánh răng, nhưng vẫn cứ còn nghe tiếng ồn nghèn nghẹt cho Jane biết anh vẫn thấy chuyện đó buồn cười chết đi được. Cô cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc vì đã làm anh cười.

Cô thấy áo khoác của mình khô cứng rồi. “Anh lấy lại áo anh này,” cô bảo anh, quay lưng để cởi ra. “Cảm ơn anh đã cho mượn.”

“Áo em khô chưa?”

“Khô rồi.” cô kéo áo anh ra và thả xuống trên ba lô, và vội mặc áo khoác của mình vào. Cô mới xỏ được một tay vào thì nghe anh chửi thề kịch liệt. Cô giật nảy mình và nhìn anh qua vai mình.

Gương mặt anh đầy sát khí khi anh sải bước để chỗ cô. Nét mặt vừa mới tươi cười rạng ngời giờ trông như đám mây giông. “Cánh tay em bị sao vậy hả?” anh nạt, túm lấy khuỷu tay cô và lôi cánh tay bị bầm ra mà xem xét. “Tại sao em không nói với anh em bị thương hả?”

Jane cố túm lại áo khoác và kéo nó qua bờ ngực trần của mình bằng cánh tay còn lại, cảm giác dễ bị tổn thương và bị phô bày một cách khủng khiếp. Cô đã cố gắng thể hiện một cách thờ ơ trong khi thay áo, nhưng dáng vẻ mong manh của cô đã bị vỡ tan tành vì sự gần gũi và cả sự bất chấp hoàn toàn của anh với vẻ ngại ngùng của cô. Hai gò má cô đỏ rần, và cô nhìn xuống cánh tay bị bầm tím của mình.

“Dừng cái việc thẹn thùng e lệ đó lại đi,” anh hét toáng lên khi cô lóng ngóng với cái áo khoác. “Tôi đã bảo với cô, tôi đã nhìn cô lúc không có quần áo rồi.” đó là một sự thật đáng ngưỡng, nhưng cũng chẳng tác dụng gì. Cô đứng im thít, mặt thì cháy bừng, trong khi anh dụi dằm xem xét cánh tay cô.

“Đó là một vết bầm rất tệ, em yêu. Cánh tay em thế nào?”

“Nó đau, nhưng tôi có thể dùng nó mà,” cô nói cứng nhắc.

“Nó xảy ra thế nào?”

“Theo nhiều cách khác nhau,” cô nói, cổ giấu đi sự bối rối đằng sau vẻ rạn rỡ.

Vết này là do anh đánh tôi sau khi lên vào phòng tôi và dọa tôi sợ chết khiếp. Cái to này, cái nhiều màu ấy, là do ngã xuống con dốc sáng hôm qua. Cái vết nhỏ nổi lằn này do nhánh cây quật lại và trúng vào tôi - ”

“Được rồi, tôi biết rồi.” anh cào những ngón tay vào tóc. “Tôi xin lỗi vì đã đánh em, nhưng tôi không biết em là ai. Tôi nghĩ chúng ta huề nhau, dù sao thì, sao đó em đã đá tôi một phát.”

Đôi mắt màu chocolate đậm của Jane mở to đầy ắp. “Tôi không cố ý đâu, không thật sự thế. Đó chỉ là phản xạ thôi. Tôi làm trước khi kịp suy nghĩ. Anh ổn chứ? Ý tôi là, tôi không gây ra bất cứ chấn thương vĩnh viễn nào chứ, phải không?”

Một nụ cười nho nhỏ bất chợt nhả lại ở môi anh khi anh nhớ lại sự khuấy động đau đớn anh phải chịu đựng vì cô. “Không, mọi thứ vẫn hoạt động bình thường,” anh đảm bảo với cô. Tia nhìn của anh chuyển xuống nơi cô đang túm chặt cái áo khoác qua ngực, và đôi mắt màu hổ phách sáng rỡ của anh tối lại thành một màu như vàng bị tan chảy. “Em không thể nói điều đó khi mà chúng ta đứng hôn nhau dưới suối chứ?”

Mắt Jane tự động nhìn xuống, rồi lại ngược lên trong sự kinh hoàng khi nhận ra cô đang nhìn vào đâu. “Oh,” cô nói mà ngây ra.

Grant chậm chậm lắc đầu, nhìn chăm vào cô. Cô là một nghịch lý rõ ràng, một sự hòa trộn không đoán trước được giữa ngây thơ và ngược lại, sự cả thẹn đáng ngạc nhiên và táo bạo bất ngờ. không cách nào cô lại là người như anh đã từng nghĩ. Anh bắt đầu tận hưởng mỗi khoảnh khắc anh trải qua với cô, nhưng biết rằng điều đó làm anh cảnh giác. Anh có trách nhiệm cứu cô ra khỏi Costa Rica, nhưng anh sẽ tự tổn hại tính hiệu quả của mình nếu để bản thân anh dính líu tới cô. Lo nghĩ cho cô sẽ làm lu mờ cách đánh giá của anh. Nhưng chết tiệt, một người đàn ông có thể chịu đựng được bao nhiêu cơ chứ? Anh muốn cô, và ham muốn đó tăng dần theo từng khắc. Anh cảm thấy thư thái hơn, vui vẻ hơn theo những cách lạ lùng. Cô chắc chắn khiến anh luôn cảnh giác! Anh lúc thì cười với cô lúc thì muốn đánh cho cô một trận, nhưng anh không bao giờ chán hay khó chịu vì sự bầu bạn của cô. Buồn cười thật, nhưng anh không thể nhớ anh có bao giờ cười với một người phụ nữ nào trước đây.

Nụ Cười luôn thiếu trong cuộc đời anh, đặc biệt là suốt bao năm qua.

Một chú khỉ đang huyền thuyên gây được sự chú ý nơi anh, và anh nhìn lên. Những đốm sáng đang xuyên qua các tầng cây nhắc anh nhớ rằng họ đang phí thời gian phiêu lưu. “Mặc áo vào,” anh nói cộc lốc, quay ngoắt đi và đeo ba lô vào. Anh cài khóa rồi quai ba lô của cô lên vai phải. Cây súng thì mang bên vai trái. Cho đến lúc đó, Jane đã xốc áo khoác lên và cài nút. Cột hai vạt áo lại thành một nút thắt ngang eo còn hơn là nhét vào cặp quần khi mặc áo Grant. Anh đã xuất phát xuyên rừng rồi.

“Grant! Đợi đã!” cô gọi anh lại, hối hả chạy theo.

“Cô sẽ phải ở cạnh tôi.” Anh nói không cảm xúc, không giảm bước chân nào.

Được thôi, anh tưởng cô không thể chắc? Jane bốc hỏa, hớn hên theo bước anh. Cô chứng tỏ cho anh thấy! Và anh có thể thể hiện chí nam nhi và mang cả hai cái ba lô nếu anh muốn; cô sẽ không đề nghị giúp đâu! Nhưng anh không phải đang diễn vai đại trượng phu, cô biết thế, và điều đó làm xì hơi cơn giận của cô. Anh thật sự mạnh mẽ và không biết mệt mỏi. So với cái ngày gay go hôm trước thì hôm nay khá yên tĩnh, không có dấu hiệu của con người. Cô đi theo ngay gót chân anh, không bao giờ phản nản về những bước chân ngược đãi của anh, dù cái nóng và sự ẩm thấp thậm chí còn tệ hơn hôm trước, nếu có thể thế. Không có chút dấu hiệu nào của gió dưới tán dù kín mít dày thịch này. Không khí vẫn nặng nề và ẩm ướt với một bề dày hầu như có thể sờ được. Cô toát mồ hôi suốt và quần áo thì ngấm ướt, khiến cô ao ước được tắm thật sự. Việc dội nước ở dòng suối hôm trước có cảm giác tỉnh táo, nhưng không thật sự là tắm. Mũi cô nhả lại. Cô có lẽ bốc mùi như một con dê rồi.

Àh, thế thì sao nào, cô tự bảo mình. Nếu cô như thế, thì anh cũng vậy thôi. Trong rừng rậm thì phải đổ mồ hôi thôi.

Họ dừng lại giữa buổi sáng để nghỉ ngơi một chút, và Jane nhận bị đông nước từ tay anh một cách mệt mỏi. “Anh có viên muối nào không?” cô hỏi. “Tôi nghĩ tôi cần một viên.”

“Em không cần muối đâu, em yêu. Cô cần nước. Uống đi.”

Cô uống rồi đưa lại cho anh. “Gần hết rồi. Hãy đổ nước Perrier vào đây và ném những cái chai rỗng đi.”

Anh gật đầu, và họ có thể thấy được 3 cái chai. Khi anh đã sẵn sàng để khởi hành tiếp, Jane hỏi, “Sao chúng ta phải vội thế? Anh nghĩ chúng ta bị theo đuôi à?”

“Chưa bị theo,” anh nói ngắn ngủn. “Nhưng họ đang lùng chúng ta, và chúng ta đi càng chậm thì cơ hội họ tìm thấy chúng ta càng cao.”

“Nơi này áh?” Jane đùa, vẫy vẫy tay cô chỉ vào cánh rừng xung quanh. Khó mà nhìn thấy xa được 10 feet từ bất cứ hướng nào.

“Chúng ta không thể cứ ở đây mãi. Đừng đánh giá thấp Turego; hắn ta có huy động một binh đoàn nho nhỏ để tìm chúng ta đấy. Thời khắc chúng ta xuất hiện, hắn ta sẽ biết đấy.”

“Vài điều cần được làm với hắn ta,” Jane nói mạnh mẽ. “Chắc chắn hắn ta không hoạt động dưới sự cho phép của chính phủ?”

“Không. Tổng tiền và khủng bố chỉ là phụ thôi. Chúng tôi biết hắn ta, dĩ nhiên, và đôi khi đả hấn những gì hắn muốn biết.”

“Chúng tôi??” Jane hỏi đột ngột.

Mặt anh ngay lập tức đông sầm lại như một bức tường lạnh trống hoác. “Một con số của bài diễn thuyết.” Trong tâm tưởng, anh chửi mình quá bất cẩn. Cô quá nhạy bén để mà bỏ lỡ bất cứ điều gì. Trước khi cô có thể hỏi thêm, anh bắt đầu bước. Anh muốn quên hết tất cả, thậm chí trong giấc mơ.

Khoảng giữa trưa, họ dừng lại để ăn, và lần này họ phải viện đến lương khô. Sau khi liếc qua những gì cô đang ăn, Jane không nhìn nó lần nào nữa, chỉ bỏ vào miệng và nuốt, không cho mình cơ hội cảm nhận mùi vị của nó quá nhiều. Thật ra cũng không tệ, chỉ là nhạt nhẽo phát khiếp. mỗi người họ uống một chai Perrier, và Jane khẳng định rằng họ phải uống một viên men khác. Một đợt sấm thông báo cơn mưa hàng ngày, vì thế Grant nhanh chóng tìm cho họ một mái che dưới mồm đá chìa ra. Khe hở bị những bụi cây che đi một nửa làm nó như một nơi ẩn náu nhỏ ấm cúng.

Họ ngồi ngấm traten đại hồng thủy một lúc; lúc này Grant duỗi thẳng 2 chân anh ra, dựa vào cả thân người vào hai khuỷu tay. “Giải thích việc làm thế nào mà cha cô tước quyền thừa kế của cô như là một hình thức bảo vệ đi.”

Jane ngấm chú nhận nầu nhỏ đang lê thân trên mặt đất. “Rất đơn giản.” cô nói xa vắng. “Tôi không thể sống dưới sự bảo vệ 24/24 như ông muốn, thế nên tốt nhất là loại bỏ động cơ cho những kẻ bắt cóc.”

“Nghe như là một người mắc bệnh hoang tưởng nhỉ, luôn thấy những tên bắt cóc sau mỗi góc cây.”

“Phải,” cô đồng ý, vẫn cứ nhìn chú nhận. Sau cùng nó cũng len vào một khe đá, khuất khỏi tầm nhìn của cô, cô thở dài. “Ông hoang tưởng về điều đó, vì ông sợ rằng ông không thể cứu tôi thoát chết lần nữa.”

“Lần nữa sao?” Grant hỏi lạnh lạnh, tóm lấy cách ẩn ý trong lời nói của cô. “Trước đây em từng bị bắt cóc sao?”

Cô gật đầu. “Khi em 9 tuổi.”

Cô không nói gì khác và anh có cảm giác cô sẽ không nói thêm. Anh muốn biết thêm về cô, muốn biết trong bộ não độc đáo bất thường đó còn chứa gì nữa. Điều này thật mới mẻ đối với anh, tò mò khủng khiếp về một người phụ nữ, hầu như là một sự bắt buộc không thể phản kháng. Dù ở tư thế thoải mái, sự căng cứng cũng nghiền chặt các cơ của anh.

Cô coi đó là chuyện hiển nhiên, nhưng bản năng của anh nói rằng lần bị bắt cóc đó đã ảnh hưởng rất nhiều đến con người hiện tại của cô.

Anh đang sắp khám phá ra được những lớp vỏ ẩn dấu bên trong sâu thẳm tâm hồn cô.

“Chuyện gì đã xảy ra?” anh thăm dò, giữ giọng bình thường.

“Có hai gã đã bắt cóc em sau giờ học, mang em đến một ngôi nhà hoang và nhốt em trong nhà kho cho đến khi cha em đưa tiền chuộc.” giải thích ngắn gọn đến kỳ lạ. Làm sao mà những việc chấn động như bắt cóc lại được quy thành một câu ngắn gọn như thế chứ? Cô đang nhìn chăm chăm vào màn mưa, nét mặt trầm ngâm lạnh nhạt. Grant biết rất rõ thủ thuật của những bọn bắt cóc tống tiền, những cách mà chúng dùng để buộc thân nhân người bị hại đưa ra tiền chuộc. Nhìn nét mặt thanh tú, sự căng mọng khiêu khích của đôi môi cô, anh cảm thấy điều gì đó như tức giận dâng lên trong anh với suy nghĩ cô bị lạm dụng.

“Bọn chúng có cưỡng bức em không?” anh không còn quan tâm duy trì bộ tịch bình thường nữa. Chất giọng thô ráp của anh khiến cô nhìn qua, có sự ngạc nhiên mơ hồ trong đôi mắt xécher kỳ lạ của cô.

“Không, chúng không làm những việc như thế,” cô đảm bảo với anh. “Họ chỉ bỏ em trong nhà kho đó... một mình. Trời tối lắm.”

Và từ đó cô sợ tối, sợ ở một mình trong bóng tối. Đó là nguyên nhân nỗi sợ hãi của cô.

“Kể cho anh nghe đi.” Anh dịu dàng nài nỉ.

Cô nhún vai. “Đâu có gì nhiều mà kể. Em không biết đã ở trong đó bao lâu. Không có ngôi nhà nào khác ở gần đó, thế nên không ai nghe em la hét. Hai gã đó chỉ bỏ em ở đó và đi chỗ khác để đàm phán với cha mẹ em. Sau một lúc em đã tin là chúng sẽ không bao giờ quay lại nữa, em sẽ chết trong nhà kho tối đen đó, và không ai biết chuyện gì xảy ra với em.”

“Cha em đã đưa tiền chuộc à?”

“Phải. Dù vậy cha em không ngạc nhiên. Ông biết ông sẽ không thể cứu em sống sót nếu tin vào bọn bắt cóc đó, vì thế ông đã báo cảnh sát. Thật may vì ông đã làm thế. Khi bọn bắt cóc quay lại chỗ em, em đã nghe lỏm được kế hoạch của họ. Chúng sẽ giết em và giấu xác ở đâu đó, vì em đã nhìn thấy và có thể nhận dạng họ.” cô cuối đầu, chăm chú nhìn xuống mặt đất, như thể làm cách nào đó mà tách biệt cô với những gì cô đang kể với anh. “Nhưng có vài cảnh sát thiện xạ bao vây ngôi nhà. Khi bọn chúng nhận ra chúng bị vây, chúng quyết định bắt em làm con tin. Một trong hai gã tóm lấy cánh tay em và kẹp vào đầu em, bắt em đi trước bọn chúng khi chúng trốn. Chúng sẽ mang em theo, đến khi an toàn thì giết em đi.”

Jane nhún vai, hít thở sâu. “Em không định làm thế. Em thề đấy. Em không nhớ là em đã vấp ngã hay là ngắt xỉu mất một giây. Dù sao thì em đã ngã và gã đó phải bỏ em ra hoặc là nhấc em khỏi mặt đất. Khoảnh khắc đó mũi súng không chĩa vào em nữa và cảnh sát nổ súng. Họ giết cả hai người đàn ông đó. Cái gã... gã đã giữ rịt em bị bắn vào ngực và đầu, hấn ngã nhào trên người em. Máu hấn bắn tung tóe trên người em, trên mặt, trên tóc...” Giọng cô nức nở.

Trong khoảnh khắc đó, có điều gì đó phơi bày trên nét mặt cô, sự khủng hoảng và khiếp sợ rõ mồn một mà cô đã cảm thấy khi là một đứa trẻ; như lúc anh thấy cách cô phản ứng khi anh cứu cô khỏi con trăn đó. Cô thu mình lại. Anh quan sát cô đánh bại nỗi sợ hãi, đẩy bóng tối ra xa. Cô đã làm dịu nét biểu hiện của mình và thậm chí còn cố làm thấp thoáng ánh hài hước trong đáy mắt khi quay sang nhìn anh. “Được rồi, giờ đến lượt anh. Nói cho em biết điều gì đã xảy ra với anh.”

Khi anh cảm thấy chẳng có gì nhiều; anh chấp nhận sự tàn bạo tóe tóe và lãnh lẽo của đời anh mà không nghĩ ngợi gì. Anh vẫn không nao núng vì những ký ức đó. Chúng là một phần của anh, như ăn sâu vào máu thịt rồi, trong bản chất con người anh, như màu mắt và thân thể anh. Nhưng khi anh nhìn vào sự ngây thơ kỳ lạ trong mắt Jane, anh biết anh không thể phá hủy tâm trí cô dù là bằng câu chuyện bịa êm dịu nhất của cuộc sống mà anh trải qua. Làm thế nào đó mà cô vẫn giữ được một phần bản thân cô trong sáng và tinh khiết như một dòng suối trên núi, một phần trẻ thơ không bao giờ bị lấm lem. Không có bất cứ điều gì xảy ra có thể chạm vào người phụ nữ bên trong cô, ngoại trừ làm tăng sự dũng khí và sự can đảm mà anh đã hai lần chứng kiến cô nỗ lực để lấy lại can đảm và đối mặt với thực tế lần nữa.

“Tôi không có gì để nói hết,” anh nói ôn tồn.

“Ồ, chắc rồi!” cô nói chế giễu, thay đổi vị trí của mình đến khi ngồi đối mặt với anh, chân gập lại thành như kiểu không xương làm anh chấp chới mắt. Hai bàn tay cô chống cằm và quan sát anh, quá to lớn, tự chủ và giỏi giang. Nếu người đàn ông này có một cuộc sống bình thường, cô sẽ ăn hết đôi boot của mình, cô nghĩ thầm, rồi liếc nhanh vào đôi boot mà ước lượng. Ngay lúc này đây, có thứ gì đó xanh xanh ươn ướt trên đó. Ghớm. Chúng phải được làm sạch trước khi một con dê nuốt chúng vào chứ. Cô chuyển tia nhìn tầm tối sang Grant và nghiên cứu anh với sự nghiêm túc của một nhà khoa học đang làm việc với cái kính hiển vi. Khuôn mặt seọ cứng nhắc, một vẻ khác thường của mặt phẳng và góc cạnh, của làn da rám nắng bị kéo căng qua nét dữ tợn của khung người anh. Đôi mắt đó là đại bang, hoặc là một con sư tử; cô không thể quyết chính xác là loại nào. Màu hổ phách rõ ràng sáng hơn, xanh hơn màu topaz, rất giống màu kim cương vàng, và như mắt đại bang, đôi mắt nhìn thấy mọi thứ. Đôi mắt quá thận trọng, không có cảm xúc gì; đôi mắt đó ẩn chứa một gánh nặng không thể chịu đựng được và sự giấu cợt chán nản.

“Anh là một đặc vụ phải không?” cô hỏi, điều tra một cách tò mò. Làm thế nào đó, trong những khoảnh khắc ít ỏi này, cô đã loại bỏ ý nghĩ anh là một tên tay sai nào đó. Cô nghĩ là cùng lãnh vực đó nhưng khác tổ chức.

Anh thoái thác. “Không.”

“Được rồi, hãy thử ở góc độ khác nhé. Anh đã từng là một đặc vụ phải không?”

“Là loại đặc vụ nào cơ?”

“Ngừng lằng lằng những câu hỏi của tôi đi! Loại đặc vụ trinh thám. Anh biết mà, những người mặc áo bành tô có 40 nhân dạng khác nhau.”

“Không phải. Sự tưởng tượng của em đi quá xa rồi. Tôi quá dễ nhận dạng để mà trở thành bất cứ nhân vật giỏi giang nào.”

Điều đó thì đúng rồi. anh nổi bật như một chiến binh ở một buổi tiệc trà. Có điều gì đó yên bình trong lòng cô, và cô biết. “Anh nghĩ hưu rồi àh?”

Anh yên lặng quá lâu đến nỗi cô nghĩ anh sẽ không trả lời cô. Anh dường như đang nghĩ đến điều đó hoàn toàn khác.

Rồi anh nói dứt khoát, “Phải, tôi đã nghỉ hưu. Một năm rồi.”

Nét mặt nghiêm nghị trông rộng khiến lòng cô đau nhói. “Anh đã từng là một... vũ khí, phải không?”

Có một tia sáng khùng khiếp trong đôi mắt anh khi anh chậm chậm chuyển ánh mắt sang cô. “Phải,” anh nói khắc nghiệt. “Tôi là một vũ khí.”

Họ nhằm vào anh, bắn anh, và nhìn anh ngã gục. Anh không có đối thủ, cô nhận ra. Trước khi cô biết anh, khi anh lên vào căn phòng ngủ tối tăm của cô như một cái bóng, cô đã biết anh có tính chất chết người thế nào. Và có một cái gì đó khác nữa, cái gì đó cô có thể nhìn thấy lúc này. Anh đã nghỉ hưu, quay lưng bước ra khỏi cuộc sống ác nghiệt và tối tăm đó. Chắc chắn sắp của anh không muốn mất một tài năng như thế.

Cô vươn tay ra chạm vào tay anh, nhưng ngón tay thanh thanh mềm mại, quấn quanh bàn tay mạnh mẽ khác thường của anh. Tay cô nhỏ hơn nhiều và mỏng manh đến nỗi anh có thể nghiền nát bằng một cử động bất cẩn của những ngón tay anh, nhưng hàm ẩn trong sự đụng chạm của cô là anh sẽ không bao giờ mạnh tay với cô. Một hơi thở sâu làm phồng bờ ngực phẳng của anh. Anh muốn chiếm lấy cô ngay tại đây lúc này, trên nền đất bẩn thỉu. Anh muốn cô đẩy cô nằm dài ra và kéo hết quần áo xuống, chôn mình vào trong cô. Anh muốn nhiều hơn một cái chạm tay của cô, anh muốn tất cả sự vuốt ve của cô, từ trong ra ngoài. Nhưng nhu cầu có được làn da thịt đàn bà mịn màng như satin của cô là một sự cưỡng bách đến nỗi anh không thể thỏa mãn chỉ với một chút chiếm hữu nhanh chóng, và không có thời gian để có nhiều hơn. Mưa đang rơi nhẹ dần và sẽ tạnh hoàn toàn ngay. Có một cảm xúc mơ hồ đang chạy dọc lên xuống nơi xương sống anh bảo anh rằng họ sẽ không thể nán lại lâu hơn nữa.

Nhưng đây là lúc mà cô biết. Anh rút tay mình ra khỏi tay cô, nâng lên giữ lấy cằm cô. Ngón tay cái chà nhẹ lên đôi môi cô. “Sớm thôi,” anh nói, giọng khan lại vì ham muốn, “Em sẽ nằm xuống cho anh. Trước khi anh mang em về với cha em, anh sẽ phải có em, và theo cách anh cảm thấy bây giờ, anh nghĩ sẽ mất nhiều thời gian trước khi anh hoàn tất chuyện đó với em.”

Jane ngồi đông cứng, mắt cô như mắt động vật rừng núi bị giật mình. Cô thậm chí không thể phản kháng, vì ham muốn khắc nghiệt trong giọng nói của anh làm tràn ngập trong tâm trí và làn da cô những ký ức. Một ngày trước đây, đứng trong dòng suối, anh đã hôn và vuốt ve cô với những bản năng tình dục nguyên sơ nhất đến nỗi lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy sự căng thẳng cuộn xoắn, quặn thắt trong lòng. Lần đầu tiên cô muốn một người đàn ông, và cô đã bị sốc vì sự khác lạ của cơ thể mình. Giờ anh lại làm điều đó với cô, nhưng lần này anh dùng lời nói của mình. Anh đã nói ra ý định của anh một cách thẳng thừng, và những hình ảnh bắt đầu hình thành trong tâm trí cô, cảnh hai người nằm dài xoắn xích lấy nhau, cơ thể khóa than tuyệt đẹp của anh dần vào cô.

Anh quan sát những biểu đang biến đổi nhẹ nhàng qua gương mặt cô. Cô có vẻ kinh ngạc, thậm chí là hơi sốc, nhưng không giận dữ. Anh hiểu sự giận dữ, hay thậm chí là vui thích; nhưng sự ngạc nhiên trông rõ ràng thì đánh đổ anh. Nó như thể chưa người đàn ông nào nói rằng anh ta muốn cô. Tốt, cô sẽ quen với ý nghĩ đó thôi.

Trời tạnh mưa rồi, và anh nhặt hai chiếc ba lô cùng cây súng vác lên vai. Jane đi theo anh mà không hỏi lời nào khi anh bước ra khỏi mỏm đá đang bắt đầu bị hun nóng. Hơi nước bốc lên thành những gợn mây, lấp lùt vây quanh họ trong chiếc chăn ẩm ướt ngột ngạt.

Cô yên lặng đến hết buổi chiều đó, chìm đắm trong suy tư. Anh dừng lại bên một con lạch nhỏ, nhỏ hơn nhiều so với chỗ họ thấy trước đó, và liếc sang cô. “Muốn tắm không? Em không thể ngâm mình, nhưng có thể vẩy nước lên.”

Mắt cô sang lên, và lần đầu tiên trong buổi chiều đó, một nụ cười nở rộ trên đôi môi đầy đặn của cô. Anh không cần câu trả lời để biết cô thấy ý tưởng của anh ra sao. Cười toe toét, anh lôi ra một cục xà phòng nhỏ từ trong ba lô và đưa cho cô. “Tôi sẽ trông chừng, rồi em cũng sẽ làm thế. Anh ở ngay trên đó.”

Jane nhìn lên bờ dốc mà anh chỉ. Đó là vị trí thuận lợi nhất quanh đây; anh có thể quan sát rõ ràng con suối và khu vực xung quanh. Cô bắt đầu hỏi liệu anh sẽ trông chừng cô nữa chứ, nhưng cắn chặt câu hỏi đó lại trong miệng. Khi anh đã vạch ra, quá trễ để mà e thẹn rồi. Ngoài ra, cô cảm thấy tuyệt đối an toàn khi biết rằng anh đang ở gần bên.

Anh đứng vững chãi trên bờ như một con mèo, và Jane quay mặt ra dòng suối. Nó chỉ rộng khoảng 7 feet (22m) và không sâu quá mắt cá chân. Dù vậy, nó cứ như là thiên đường ấy. Cô lục tìm cái quần con duy nhất trong ba lô, rồi ngồi xuống cởi đôi boot. Căng thẳng liếc nhìn qua vai để xem Grant ngồi đâu, cô biết rằng anh ngồi xéo với cô, nhưng cô biết anh sẽ để cô trong chu vi tầm ngắm của anh. Cô cương quyết cởi khóa quần và bước ra khỏi chúng. Không có gì ngăn cản cô tắm hết ... ngoại trừ có lẽ là một con trăn khác, hay báo đốm bổ sung danh sách.

Khỏa thân, cô rón rén đến bên một tảng đá phẳng lớn và ngồi xuống. Thật sự mát mẻ tuyệt diệu, nước đang chảy xuống từ một mực nước cao hơn, nhưng nước âm ẩm chắc sẽ tốt cho làn da bị hun nóng của cô. Cô khóa nước lên mặt và đầu cho đến khi tóc ngấm nước.

Cô cảm thấy mồ hôi nhớp nháp dần dần rời khỏi tóc mình, cho đến khi mớ tóc mượt mà dưới những ngón tay cô. Rồi cô lấy thanh xà phòng bên dưới chân, nơi cô để cho nó được an toàn và chà khắp cơ thể mình. Một sự xa hoa nho nhỏ thế này cũng khiến cô cảm thấy như một con người mới, và cảm giác yên bình lướt qua cô. Đó chỉ là một niềm vui nho nhỏ, được tắm trong một con suối sạch sẽ mát lạnh, nhưng thêm vào đó là sự khóa than hoàn toàn mà không có hạn chế nào. Cô biết anh ở đó, biết rằng anh đang ngắm nhìn mình, và ngực cô thắt lại.

Sẽ ra sao nếu anh xuống đây và đắm mình trong dòng nước cùng với cô? Nếu anh lấy cái chăn ra khỏi ba lô và đặt cô nằm trên đó? Cô nhắm mắt, run lên kích động, tưởng tượng cơ thể săn chắc của anh ấn xuống cô, đẩy vào trong cô. Đã nhiều năm rồi, và chút kinh nghiệm cô có được với Chris không nói lên được cô là một sinh vật có ham muốn, nhưng với Grant, cô không phải người phụ nữ đó.

Trái tim cô đập cuồng loạn trong ngực khi cô dội nước lên người bằng những vốc nước trong lòng bàn tay. Đứng lên, cô xoắn và giữ tóc cho khô nước, run lên khi lôi ra chiếc quần con sạch sẽ rồi mặc vào một cách khó chịu bộ quần áo bẩn thỉu của mình. “Em xong rồi,” cô vừa gọi anh vừa buộc lại đôi boot của mình.

Anh xuất hiện không một tiếng động bên cạnh cô. “Ngồi ngay chỗ tôi đã ngồi,” anh chỉ, đặt cây súng trường vào tay cô. “Em có biết sử dụng không?”

Tuy cây súng nặng nhưng đôi tay mỏng manh của cô có vẻ có thể điều khiển được nó. “Biết, em bắn khá tốt.” Một nụ cười gượng gạo trên môi cô. “Dù sao chẳng nữa thì với tiêu điểm giấy và bô câu bằng đất sét.”

“Thế cũng đủ rồi.” anh bắt đầu cởi nút áo, và cô đứng đó nhìn chằm chằm vào bàn tay anh. Anh dừng lại. “Em sẽ trông chừng cho tôi từ dưới này à?”

Cô đỏ mặt. “Không. Xin lỗi anh.” Cô vội quay đi và leo lên bờ, ngồi vào chính xác chỗ anh đã ngồi. Cô có thể quan sát cả hai bờ, nhưng cùng lúc lại là một chỗ nấp khá an toàn nếu gì xảy ra. Có lẽ anh chọn chỗ này như một lợi thế tốt nhất mà thậm chí còn không cần suy nghĩ, chỉ là tự động chọn lựa các khả năng và định vị tại vị trí tốt nhất mà thôi. Anh có thể đã nghỉ hưu, nhưng kỹ năng của anh thì đã ăn sâu vào máu rồi.

Một cử động, một tia sáng phát ra từ khóe mắt của cô, nói với cô rằng anh đang bị bẫy trong dòng suối. Cô chuyển một phần tầm nhìn của mình để có thể nhìn anh, nhưng vừa nhận thức được rằng anh khóa thân hoàn toàn thì tim cô loạn liên hồi trong lồng ngực. Cô nuốt khan, rồi liếm môi, bắt buộc bản thân tập trung vào rừng rậm xung quanh, nhưng sự cưỡng bách phải nhìn anh vẫn cứ tiếp diễn.

Cô nghe tiếng nước róc rách và thấy anh đứng đó như một con người nguyên thủy, trơ trọi hoàn toàn.

Cô nhắm mắt, nhưng hình ảnh đó vẫn cứ hiện ra trước mặt. Chậm chạp, cô hoàn toàn không điều khiển được chính mình, cô mở mắt và quay đầu nhìn anh. Anh chỉ còn là một vật chuyển động nhỏ xíu, một phần inch thôi, cho đến khi cô có thể thấy anh, nhưng vẫn chưa đủ. Một tia nhìn trộm thì sao mà đủ được chứ. Cô muốn khám phá từng inch cơ thể anh, đắm chìm cơ thể mạnh mẽ của anh. Quay hẳn sang, cô tập trung ánh mắt vào anh, và đông cứng. Anh quá đẹp, đẹp đến nỗi cô quên cả thở. Mà nếu không đẹp trai, anh sở hữu một sức mạnh nguyên sơ và uyển chuyển của loài thú săn, tất cả vẻ đẹp kỳ lạ của một thợ săn. Anh có làn da rám nắng rất sậm, thậm chí có màu nâu. Không như cô, anh không quay lưng đi khi cô nhìn; anh hoàn toàn không để tâm ngại ngừng gì tất. Anh đang tắm, cô có thể nhìn hoặc không, đó là chuyện của cô.

Làn da anh bong mượt nhờ nước, và những giọt nước dính trên tóc rơi xuống ngực anh lấp lánh như những viên kim cương. Lồng ngực sậm màu dù mái đầu anh vàng hoe như bị cháy nắng. Nó bao phủ ngực anh, chạy dọc một đường mảnh xuống chiếc bụng phẳng đầy cơ bắp của anh, và lại um tùm ở điểm nối giữa hai chân anh. Đôi chân rắn rỏi như thân cây vậy, dài và cuộn cuộn cơ bắp; mỗi cử động của anh đều làm nổi bật những làn gợn của các cơ bên dưới da. Cứ như là cô đang ngắm một người bước ra từ trong tranh của một họa sĩ bậc thầy.

Anh xoa xà phòng lên khắp người, rồi ngồi xổm xuống để dội nước y như cách cô đã làm, chụm hai tay lại để vốc nước lên. Khi dội sạch sẽ cơ thể, anh đứng lên và nhìn thẳng vào cô, có lẽ để kiểm tra cô, và anh bắt gặp ánh mắt đó. Jane không thể nhìn đi chỗ khác, không thể giả vờ rằng cô đã không nhìn chằm chằm vào anh với cảm nhận sâu sắc đến đau đớn. Anh vẫn đứng yên dưới suối, nhìn cô khi cô ngắm anh, để cô thu hết mọi chi tiết của cơ thể anh. Dưới ánh mắt tìm kiếm của cô, cơ thể anh bắt đầu bị khuấy động, cương cứng và đầy đặn hoàn toàn.

“Jane,” anh nói nhỏ, nhưng cô vẫn nghe thấy. Cô quá hòa hợp với anh, quá nhạy cảm với mỗi nhất cử nhất động của anh đến nỗi cô có thể nghe anh dù chỉ là tiếng thì thầm. “Em có muốn xuống đây không?”

Có. Ồ, Chúa ơi, có, còn hơn cô từng muốn bất cứ thứ gì. Nhưng cô vẫn sợ hãi về cảm giác của mình, thế nên cô dừng lại. Đây là một phần trong người của chính mình mà cô không biết, không chắc là mình có thể kiểm soát hay không.

“Em không thể,” cô đáp, cũng nhỏ giọng như anh. “Chưa phải lúc này.”

“Vậy thì quay mặt đi, em yêu, trong khi em vẫn còn sự chọn lựa. ”

Cô run lên, hầu như không thể cử động theo ý muốn, nhưng cuối cùng các cơ của cô cũng đáp lại mệnh lệnh và cô quay mặt đi khỏi anh, lắng nghe khi anh rẽ nước. Không đầy một phút sau anh đã xuất hiện im hơi lặng tiếng bên cạnh cô và lấy cây súng từ tay cô. Anh mang cả hai cái ba lô. Anh chẳng nói câu nào về những gì đã xảy ra, đặc tính của anh rồi. “Chúng ta sẽ tránh con suối này và cắm trại. Trời sắp tối rồi.”

Đêm. Những giờ dài dằng dặc trong căn lều tối đen, nằm bên cạnh. Jane theo anh, khi anh dừng lại, cô giúp anh làm những việc anh đã làm đêm trước, dựng lều và ngụy trang cho nó. Cô không phản đối ăn lương khô, nhưng ăn nó mà không thật sự nếm được mùi vị của bất cứ thứ gì. Cô bò vào lều và cởi đôi boot, chờ anh vào với cô.

Khi anh vào, họ nằm lặng lẽ bên cạnh nhau, thức chong khi ánh sáng vẫn còn mờ mờ, rồi dần biến mất.

Sự căng thẳng bao trùm lấy cô khiến các cơ trên cơ thể siết chặt lại. Bóng tối nhấn chìm cô, một con quái vật vô hình hút hết hơi thở của cô đi. Không có danh sách những câu hỏi bắt buộc tuôn ra từ miệng cô đêm nay; cô cảm thấy nhút nhát kỳ lạ, và đã hàng năm trời rồi từ khi cô cho phép bản thân mình hèn nhát vì bất cứ điều gì. Cô không nhận ra được chính mình nữa.

“Em có sợ tôi không?” anh hỏi, chất giọng dịu dàng.

Chỉ với giọng nói đó thôi cũng làm cô thả lỏng người. “Không” cô thì thầm.

“Vậy thì đến đây và để tôi đẩy bóng tối ra khỏi em.”

Cô cảm thấy bàn tay anh trên cánh tay mình, đẩy cô đến gần anh hơn, rồi cô được ôm gọn trong đôi tay mạnh mẽ đó đến nỗi không còn gì có thể khiến cô sợ hãi khi ở trong vòng tay anh. Anh nâng cô đến bên anh, ấn đầu cô vào chỗ hõm nơi cổ. Với sự vuốt ve quá nhẹ nhàng như chạm phải cánh bướm, anh hôn đỉnh đầu cô. “Ngủ ngon em yêu.” Anh thì thầm.

“Ngủ ngon,” cô đáp lại.

Lâu sau khi anh đã ngủ, Jane nằm trong vòng tay anh mà mắt vẫn mở to, dù cô không thấy gì cả. Trái tim cô dội mạnh trong lồng ngực với nhịp điệu chậm chạp, và sâu thẳm trong lòng mình cô cảm thấy hoảng sợ. Không phải nỗi sợ khiến cô thức chong, mà là cảm xúc cuộn cuộn thay đổi mọi thứ trong lòng cô. Cô biết chính xác có vấn đề gì với mình. Lần đầu tiên sau nhiều năm, mọi thứ trở nên đúng đắn đối với cô.

Cô đã học được cách sống thiếu niềm tin. Cho dù cô cũng đã biết cách hưởng thụ cuộc sống tự do cho chính mình; luôn có sự cảnh tỉnh tồn tại đâu đó khiến cô ngăn cản ông tiếp cận mình. Cho đến bây giờ cô chưa bao giờ bị cuốn hút đủ mạnh vào một người đàn ông nào để cho sự thu hút đó chinh phục sự đề phòng của cô - Cho đến bây giờ. Cho đến khi gặp Grant. Và giờ sự thu hút trở thành thứ gì đó mạnh mẽ hơn. Sự thật đó làm cô choáng váng, nhưng cô phải chấp nhận nó: cô yêu anh. Cô không mong đợi điều đó, dù hai ngày qua cô đã cảm nhận được. Anh thô ráp và tự chủ, xấu tính, và khiếu hài hước của anh không tài nào phát huy nổi, nhưng anh đã dịu dàng rửa máu trần cho cô, nắm tay cô suốt đêm, và làm tất cả để chuyển vất vả của họ dễ dàng hơn với cô. Anh muốn cô, nhưng đã không chiếm đoạt cô vì cô chưa sẵn sàng. Cô sợ tối vì thế anh ôm cô vào lòng. YÊU ANH LÀ ĐIỀU DỄ NHẤT VÀ KHÓ NHẤT MÀ CÔ TỪNG LÀM.

7. Chương 7

Một lần nữa anh thức giấc, nhận ra cô đang cuộn mình trên anh, nhưng chuyện này không hề làm phiền anh chút nào, đến nỗi anh đã ngủ ngon lành suốt đêm. Nhẹ nhàng trượt bàn tay trên lưng cô, anh đã chấp nhận sự thật rằng bản năng mãnh liệt thông thường của anh không hề có tí cảnh báo nào về cô bởi vì tuyệt đối không có một chút nguy hiểm nào trong cô ngoại trừ sự nguy hiểm phát tiết nơi cô khiến anh phát cuồng. Cô xoay xở làm điều đó với mỗi nhịp điệu khẽ đưa đưa của hông cô. Say sưa cảm nhận sự động chạm ấm áp của cô trên suốt cơ thể, anh dịch chuyển bàn tay xuống thấp hơn, cảm nhận vóc dáng thanh mảnh của cô, những xương sườn nhỏ bé, xương sống thanh nhả, chỗ hõm xuống đây cảm dỗ phía cuối lưng, sau đó là cái gò căng tròn, mềm mại của mông cô. Anh khum lòng bàn tay bên trên nó, nhào nắn cô với những ngón tay đòi hỏi. Cô khẽ lẩm bẩm và cựa quậy áp sát vào anh, hất lộn tóc xoắn xoắn đã rối xuống mặt. Lông mi cong vút của cô rung rinh, sau đó hoàn toàn khép lại một lần nữa.

Anh mỉm cười, thích thú với cách cô từ từ thức dậy, từng chút một, rên rỉ và cầu nhàu trong khi vẫn đang ngủ hơn là thức dậy, cau mày và bĩu môi ra, dịch chuyển tựa vào anh như thể cố gắng chìm mình sâu hơn

vào anh, như không muốn thức dậy hẳn. Sau đó mắt cô mở ra, và mắt chớp chớp vài lần, và nhanh chóng cái bĩu môi nhật nhần và cô nở một nụ cười chậm chậm có thể làm tan chảy cả khối băng với anh.

“Chào buổi sáng!”, cô nói và ngáp một hơi. Cô vươn vai sau đó đột nhiên đông cứng tại chỗ. Đầu cô nhấc lên, cô nhìn chằm chằm vào anh hết sức kinh ngạc.”Em đang nằm trên anh” cô ngáy người.

“Lần nữa” anh xác nhận.

“Lần nữa?”

“Em cũng đã nằm lên người anh mà đánh một giấc vào đêm trước. Rõ ràng là nắm tay em trong khi ngủ là không đủ, em nghĩ em phải đè anh xuống”

Cô trượt ra khỏi anh và ngồi dậy trong lều và vuốt thẳng lại y phục nhăn nheo, xoắn tít lại. Cô đỏ bừng mặt và nói ”Em xin lỗi, em biết anh đã rất không thoải mái”

“Đừng xin lỗi, anh đã tận hưởng nó” anh lè nhè”Nếu em thật sự muốn bù đắp cho chuyện đó, đầu vậy, chúng ta sẽ đảo ngược vị trí tối nay”

Hơi thở cô nghẹn lại và cô nhìn chằm chằm vào anh trong ánh sáng mờ mờ. đôi mắt cô long lanh và tan chảy. Vâng. Mọi thứ trong cô muốn gào lên đồng ý. Cô muốn thuộc về anh, cô muốn biết mọi thứ về cơ thể anh và để anh biết mọi thứ về cô. Cô muốn nói cho anh, nhưng cô không biết làm sao sắp xếp các từ ngữ với nhau. Đôi môi anh cong lên thành nụ cười. Sau đó anh ngồi dậy và với đôi boot, nhét chân vào và buộc dây lại. Hiên nhiên anh nhận ra sự im lặng của cô đồng nghĩa với lời từ chối, bởi vì anh thả rơi chủ đề này và bắt đầu nhiệm vụ tháo dỡ lều trại.

“Chúng ta chỉ đủ thức ăn thêm một bữa nữa” anh nói sau khi ăn xong”Sau đó anh sẽ bắt đầu đi săn”

Cô không thích cái ý tưởng đó chút nào cả. Đi săn đồng nghĩa với việc anh để cô lại một mình trong khoảng thời gian dài.”Em không phiền với chế độ ăn chay đâu” cô nói đầy hi vọng.

“Có lẽ không đến nỗi vậy. Chúng ta đang tiến dần ra khỏi khu rừng. Nếu đoán không nhầm chúng ta đã gần đến bìa rừng. Có thể chúng ta sẽ thấy các cánh đồng và những con đường vào hôm nay. Nhưng chúng ta sẽ tránh xa người dân cho đến khi anh chắc chắn nó đủ an toàn, được chứ?”

Cô gật đầu đồng ý

Đúng như anh dự đoán, đến giữa trưa họ đột nhiên đến bìa rừng. Họ đứng phía trên cao của một vách núi, và trải dài bên dưới là thung lũng với những cánh đồng trồng trọt, một mạng lưới nhỏ các con đường, và một ngôi làng âm cúng nằm toạ lạc ở rìa phía Nam. Jane chớp mắt trong ánh sáng thành linh chói loà rực rỡ. Nó như thể đang bước sang một thế kỉ khác. Thung lũng nhìn trong lành, xanh tươi và màu mỡ, nhắc cô nhớ rằng Costa Rica một quốc gia phát triển nhất ở Trung Mỹ, bất chấp cái rậm rạp đầy đặc của khu rừng nguyên sinh phía sau lưng cô.

“Oh” cô thở hắt ra.” Sẽ thật tuyệt vời được ngủ trên giường lần nữa đúng không?”

Anh cầu nhàu thay cho câu trả lời, mắt anh hẹp lại đang quét qua khắp thung lũng tìm kiếm bất kì dấu hiệu bất thường nào không. Jane đứng bên cạnh anh, chờ đợi anh quyết định. Họ phụ thuộc vào nó.

Đột nhiên anh chụp lấy tay cô và giật mạnh cô lùi lại vào trong tán lá che phủ, kéo cô xuống mặt đất phía sau một bụi cây khổng lồ chỉ vừa kịp lúc chiếc trực thăng bất ngờ âm âm bên trên đầu họ. Nó đang bay là là sát trên mặt đất, là là sau những hàng cây, cô chỉ kịp nhìn thoáng qua trước khi nó bay đi, mất hút sau những tán cây. Nó là một chiếc gun-ship (gun-ship: là trực thăng được trang bị súng liên thanh, pháo), và được sơn ngụy trang.

“Anh có nhận thấy bất cứ dấu hiệu nào không?” cô thành linh nói, móng tay cắm sâu vào da anh.

“Không. không có” anh nghiêng chặt cái quai hàm lồm chồm râu.”Không có cách nào để biết được nó thuộc về ai, nhưng giờ chúng ta không còn cơ hội nào khác. Giờ thì chúng ta biết là không thể nào thần nhiên đi bộ xuống thung lũng được. Chúng ta sẽ tìm cách xuống, và cố gắng tìm ra nhiều chỗ ẩn nấp”

Dù là bất cứ điều gì đi nữa, địa hình bây giờ thậm chí còn gian nan hơn. Họ đang ở bờ vực của dãy núi lửa, và mặt đất dường như được đục trổ bởi bàn tay hung bạo. Không thể nói nó thẳng đứng lên hay thẳng

đứng xuống. Từng bước chân chậm chạp đầy đau khổ khi họ trèo xuống con dốc đá thẳng đứng và men lên hẻm núi dốc cao. Khi họ dừng lại để nghỉ ngơi, dường như họ đã đi được ít nhất một phần tư chiều dài thung lũng, và cẳng chân Jane ê ẩm hơn bao giờ hết kể từ khi cuộc tháo chạy điên cuồng xuyên rừng vào ngày đầu tiên.

Như đã được định sẵn, ngay khi vừa ăn xong, họ nghe thấy tiếng sấm ầm ầm. Grant nhìn xung quanh tìm chỗ ẩn náu, xem xét mọi mồm đá trồi ra. Sau đó anh chỉ: "Anh nghĩ cái hang trên kia có lẽ được. Nếu vậy, chúng ta rất thoải mái đấy" (in high cotton)

"Cái gì kia?" Jane hỏi, chau mày lại.

"Ngồi đây đi" anh giảng giải. "Một nơi trú ngụ sang trọng, nếu so sánh với những gì chúng ta đã trải qua"

"Trừ khi nó có chủ rồi"

"Đó là lí do em ngồi yên ở dưới đây trong lúc anh đi kiểm tra". Anh leo lên trên bức tường bao phủ đầy dương xỉ của hẻm núi, bằng cách bám vào những bụi cây, dây leo, rễ cây và bất cứ chỗ bám chân nào mà anh có thể tìm ra. Cả hẻm núi đã hẹp và dốc đứng, bao quanh họ cả 4 phía. Hình dạng của nó rõ ràng đem lại sự tò mò kì diệu với tiếng gọi của hàng hà vô số các loài chim riu rít bay lượn giữa những hàng cây như những đồ trang trí Giáng Sinh sống động, tất cả chúng tổ điểm trong các bộ lông rực rỡ đầy màu sắc. Thẳng đứng phía trên đầu là mảnh trời với cuộn cuộn những đám mây đen kịt thay vì bầu trời quang đãng mà cô vừa thấy chỉ một lúc trước.

Grant tiến lại cái hang, sau đó ngay lập tức quay lại và vẫy vẫy cô "Lên đây đi, nó thoáng đãng đấy, em lên được không?"

"Em đã ngã đâu nào?" cô châm biếm, bắt đầu trèo, nhưng cô đã phải huy động đến sự hài hước. Nỗi buồn phiền ngày càng tăng trong cô kể từ khi họ nhìn thấy thung lũng. Biết rằng họ đang rất gần với nền văn minh làm cô nhận ra thời gian họ bên cạnh nhau càng lúc càng hạn hẹp. Trong lúc họ còn ở trong rừng, chỉ có hai người bị giam hãm trong một thời kì nguyên sơ, cô không hề cảm nhận thời gian đang trôi qua. Giờ thì cô không thể phớt lờ sự thật rằng chỉ sớm thôi, trong vài ngày nữa thậm chí ít hơn, khoảng thời gian anh và cô bên nhau sẽ kết thúc. Cô có cảm giác như thể cô đã lãng phí quá nhiều thời gian, như thể nắm cát vàng đang tuôn chảy qua những kẽ tay và cô chỉ vừa mới nhận ra cô đang nắm giữ thứ gì. Cô cảm thấy nỗi hoang mang sợ hãi bởi suy nghĩ vừa khám phá ra tình yêu rồi để vuột mất nó, bởi vì đã không còn đủ thời gian để nó phát triển.

Anh đưa tay xuống và túm lấy cô, dễ dàng nhấc cô lên ở vài feet cuối. "Cứ thoải mái đi, chúng ta sẽ ở đây trong một lát. Nhìn nó giống như ông tổ của mọi cơn bão"

Jane khảo sát chỗ trú ẩn của họ. Nó không thật giống một cái hang động, nó chỉ to hơn một chút so với chỗ hõm trên bề mặt núi, sâu khoảng 8 feet. Trần hang dốc thoải thoải cao khoảng 10 hoặc 11 feet từ cửa hang và chỉ cao 5 feet ở cuối hang. Mặt đất trong hang gồ ghề và có một tảng đá lớn, rộng bằng một chỗ ngồi đáng yêu có hình dáng như củ lạc, nằm gần miệng hang. Nhưng nó khô ráo, và bởi vì nó không sâu nên không hề tối đen, nên Jane thấy không cần tìm kiếm điểm của nó làm gì.

Biết được cảm giác ma quái về thời gian của Grant, Jane không ngạc nhiên nghe thấy những giọt mưa khổng lồ đầu tiên tràn qua tán cây vừa lúc anh trải tấm bạt ở cuối hang. Anh đặt nó sau tảng đá lớn, tận dụng cái đồng gỗ lên đó che chắn cho họ. Cô ngồi xuống trên tấm bạt và co chân lên, cuộn cánh tay vòng quanh và chống cằm trên đầu gối, lắng nghe âm thanh của mưa mỗi lúc một nặng hạt hơn.

Chẳng mấy chốc nó trở thành tấm màn nước dày đặc và ầm ĩ đến nỗi nó che khuất tầm nhìn của họ, tưởng rằng họ đang ở dưới một cái thác nước. Cô có thể nghe thấy tiếng nổ giòn của sấm chớp, và cảm thấy mặt đất bên dưới rung lên từ tiếng sấm ầm vang. Giờ trời đã tối khi màn mưa đã tẩy sạch những gì tia nắng đến xuyên qua tấm vòm dày đặc. Cô có thể thấy hình dáng rõ ràng của Grant người đang đứng ở miệng hang với đôi vai tựa vào tường, thỉnh thoảng nhấp từng hơi thuốc.

Ngay khi cơn mưa làm giảm nhiệt độ của bầu không khí, cô cảm thấy ớn lạnh tràn ngập thân thể. Ghì chặt lấy đôi chân để tìm kiếm chút hơi ấm, Jane nhìn chăm chăm vào hình dáng lơ mơ của bờ vai rộng và mạnh mẽ tương phản với màn mưa xám. Anh không phải là người đàn ông dễ thấu hiểu. Bản thân anh là cái bóng mờ ảo như rừng già. Bản thân anh vốn mờ ảo như rừng rậm, nhưng chỉ cần nhìn thấy hình dáng của

tấm lưng vững chãi đó, làm cô cảm thấy an toàn và được che chở hơn bao giờ hết. Cô biết rằng anh sẽ đứng giữa cô và bất cứ hiểm nguy nào. Anh đã mạo hiểm cuộc sống của anh hơn một lần, và nó là một thực tế hiển nhiên như thể bị truy bắt là biến cố xảy ra mỗi ngày vậy. Có lẽ là chỉ với anh, nhưng Jane tiếp nhận nó thật không dễ dàng gì.

Anh hút xong điếu thuốc và cuộn nó lại nhét vào bao. Jane nghi ngờ có bất cứ ai sẽ theo dấu họ xuyên qua cơn mưa, nhưng tính thận trọng đã là bản năng thứ hai của anh. Anh quay lưng lại để điềm tĩnh xem xét kĩ cơn bão, vẫn lặng yên đứng canh gác trong lúc cô nghỉ ngơi.

Thứ gì đó cuộn lại bên trong cô và bóp chặt đau nhói trong lồng ngực. Anh thật cô độc. Anh là một người đàn ông cứng rắn, lẻ loi, nhưng mọi thứ về anh đều hấp dẫn cô như thói nam châm mãnh liệt, lôi kéo cả trái tim lẫn thể xác cô.

Mắt cô mờ nước khi cô ngược nhìn anh. Khi điều này kết thúc, anh sẽ bước xa khỏi cô như thể những ngày này trong khu rừng chưa hề tồn tại. Tất cả đây chỉ là công việc thông thường của anh. Những gì đã có và những gì cô từng có với anh, chỉ là hiện tại, cũng như vài ngày nữa trước khi điều này kết thúc. Và điều đó không thể nào đủ.

Cô đang cảm thấy lạnh, run rẩy đến tận xương. Màn mưa không ngớt, không thể xuyên thủng đã mang đến hơi lạnh khủng khiếp đó. Và chính tâm trạng sâu thẳm bên trong làm cô thật giá lạnh.

Một cách bản năng, y hệt như con mèo lượn lờ tìm kiếm hơi nóng, cô duỗi chân ra và bước tới bên anh, bị hút về phía hơi ấm vững chãi của anh và cả sự khuây khoả. Lặng lẽ cô trượt tay quanh thắt lưng rắn chắc của anh, và vùi mặt vào trong nguồn hơi ấm kì diệu nơi ngực anh. Liếc nhìn xuống cô, lông mày anh cong lên trong câu hỏi nhẹ nhàng: "Em lạnh" cô thì thầm, tựa đầu lên anh và trầm ngâm nhìn cơn mưa.

Anh quàng cánh tay xung quanh vai cô, giữ cô gần anh hơn và chia sẻ hơi ấm với cô. Cô rùng mình; anh chà sát bàn tay lên cánh tay trần của cô, cảm nhận cái mát dịu của làn da cô. Tự cho phép bàn tay anh tiếp tục lang thang lên trên, vuốt ve quai hàm mượt mà của cô, dịu dàng vuốt lọn tóc rối khỏi khuôn mặt cô. Cô đang ở trong tâm trạng sâu muộn, cô mèo bé nhỏ ngộ nghĩnh này, nhìn chăm chú vào cơn mưa như thể nó sẽ không bao giờ tạnh, đôi mắt cô mờ nước, và đôi môi nồng nàn, căng mọng buồn bã. Khum cầm cô trong bàn tay, anh nghiêng mặt cô lên vì vậy anh có thể chú ý đến vẻ mặt trầm lặng của cô. Một nụ cười nhẹ hiện trên khoé môi thô cứng của anh "Chuyện gì vậy, em yêu? cơn mưa làm em cảm thấy băng khuâng?". Trước khi cô có thể đáp lại, anh cúi đầu xuống và hôn cô, sử dụng phương thuốc của chính anh.

Bàn tay Jane vươn tới vai anh, bấm núm lấy anh như chỗ dựa. Miệng anh thô ráp và đòi hỏi và, ôi thật quá ngọt ngào. Hương vị của anh, cảm nhận của anh, là những gì cô mong muốn. Răng cô hé mở, chậm chạp tìm kiếm đầu lưỡi anh. Sâu thẳm bên trong, một ngọn lửa bắt đầu cuộn xoáy, và cô cũng uốn cong người, bấm chặt lấy anh trong một cử động vô thức mà anh đọc được ngay tức thì.

Khẽ nhắc môi anh ra khỏi cô, anh thì thầm nói "Em yêu, anh cảm thấy em như đang mời gọi anh vậy"

Đôi mắt đen láy thoáng sững sốt khi cô nhìn lên anh. "Em nghĩ hình như vậy", cô thì thầm.

Anh buông đôi tay xuống hông cô và xiết chặt xung quanh cô, nhắc hông cô lên ngang với anh. Cô quàng tay quanh cổ anh và hôn anh cháy bỏng, đắm chìm trong hương vị và cảm giác của đôi môi anh, thậm chí không nhận thức được anh đã di chuyển cho đến khi anh đặt cô nằm xuống trên tấm vải bạt. Ánh sáng mờ ở góc hang đã che giấu đi mọi cảm xúc trong mắt anh, nhưng cô có thể cảm nhận được cái nhìn mãnh liệt của đôi mắt hổ phách trên cô khi anh lặng yên bắt đầu mở từng khuya áo cô. Miệng Jane trở nên khô khốc, nhưng những ngón tay run run của cô di chuyển với tới ngực anh và đến lượt cô bắt đầu mở chiếc áo anh.

Khi áo của cả hai đều mở tung ra, anh khẽ nhún vai thoát khỏi và ném nó trên tấm bạt, chưa bao giờ rời mắt khỏi cô. Giật mạnh áo lót ra khỏi lưng quần, anh tóm lấy mép áo và kéo tuột nó ra khỏi đầu. Anh cũng ném nó sang một bên, hoàn toàn phơi bày bộ ngực trần vững chãi, rậm lông. Nó như ngày trước đây, cảnh tượng cơ thể bán khoả thân của anh đã mê hoặc cô. Ngực cô đau đốn, chỉ hít thở thôi cũng thật khó khăn không thể tin được. Sau đó những ngón tay ấm nóng, chai sần luồn dưới áo cô, trên bầu vú cô, bao trùm nó vừa khít trong lòng bàn tay anh. Sự tương phản giữa hơi ấm tay anh trên làn da mát lạnh của cô

làm cô thở hổn hển trong cơn choáng váng khoái lạc. Khép mắt lại, cô uốn cong người theo tay anh, chà xát núm vú vào lòng bàn tay chai sạn của anh. Ngực anh nhấp nhô trên từng hơi thở sâu, rung động.

Cô nhận thấy được sự căng thẳng tình dục phát tiết từ anh trong những đợt sóng dữ dội. Không như những người đàn ông khác cô từng biết, anh làm cô nhận thức sâu sắc bản năng giới tính của anh, và cân bằng với nhận thức của chính cơ thể cô và những nhu cầu của nó. Giữa hai chân cô, cơn rộn ràng trống rỗng bắt đầu dày vò cô, và một cách bản năng cô khép hai bắp đùi lại với nhau để cố làm dịu đi cơn nhức nhối.

Nó chỉ lướt qua nhẹ nhàng, nhưng anh cảm nhận được sự chuyển động của cô. Một bàn tay anh rời khỏi bầu vú cô và trượt xuống bên dưới, qua bụng và hông cô đến bắp đùi đang khép chặt. “Như vậy sẽ không giúp được gì đâu” anh thì thầm. “Em sẽ phải giang chân ra, chứ không phải khép nó lại”. Những ngón tay anh vuốt ve cô không ngừng và một cơn khoái lạc bùng nổ dọc theo cơ thể của cô. Tiếng rên rỉ khe khẽ thoát khỏi đôi môi cô; sau đó cô uốn người về phía anh. Cô cảm thấy chân cô tách ra, mở ra lối vào cho phép anh tiến vào phần xác thịt nhạy cảm của cô. Anh khám phá cô qua lớp vải quần, tạo nên những đợt sóng khoái lạc nhục dục choáng váng đến nỗi đầu gối cô cuối cùng oằn lại và cô rướn mình áp vào anh, bầu ngực trần ép phẳng dưới lồng ngực thô ráp, phủ lông, vạm vỡ của anh.

Nhanh chóng anh đặt cô nằm xuống trên tấm bạt, quỳ bên cô, mở khoá chiếc quần cô và kéo nó xuống mắt cá, tay anh thô nhám và cấp bách. Anh phải tạm dừng để cởi đôi boot của cô, và chỉ trong khoảnh khắc, cô đã trần truồng ngoại trừ chiếc áo sơ mi vẫn khoác xung quanh vai cô. Không khí ẩm ướt làm cô bỗng rung mình, và cô vươn tới anh. “Em lạnh” cô rên rỉ khe khẽ. “Sưởi ấm cho em với”.

Cô dâng hiến mình cho anh quá rộng mở và chân thật đến nỗi anh muốn đâm mạnh vào cô ngay lập tức, nhưng anh cũng muốn nhiều hơn nữa. Anh đã ôm cô gần như khoả thân trong vòng tay vào hôm trước. Trong dòng suối, nơi mà những dải lụa đầm nước gần như trong suốt đã trao tặng cho anh, nhưng anh đã không đủ thời gian khám phá cô như anh muốn. Cơ thể cô vẫn là điều bí ẩn đối với anh, anh muốn chạm vào từng inch trên da thịt cô, nếm cô và thưởng thức làn da lụa mềm mại.

Mắt Jane mở to và dò hỏi khi anh quỳ gối bên cô, giữ bản thân ra khỏi vòng tay rộng mở của cô. “Vẫn chưa đâu, em yêu” anh nói trong một tông giọng trầm trầm, như có sỏi. “Để anh ngắm nhìn em trước”. Nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô và ấn chúng xuống tấm bạt phía trên đầu cô, khiến bầu vú tròn, xinh xắn uốn cong lên như thể khấn nài miệng anh. Neo giữ cổ tay cô với một bàn tay, anh trượt bàn tay còn lại đến đôi gò cảm dỗ, rung rung nhẹ nhàng đó.

Một âm thanh hổn hển khe thoát khỏi cổ họng cô. Tại sao anh giữ tay cô như thế? Nó làm cô cảm thấy bất lực và bị bóc trần không thể tin được, trải ra cho anh ngắm nhìn, dầu vậy cô cũng cảm thấy an toàn không thể nói thành lời. Cô có thể nhận thấy anh đang thưởng thức cô bằng mắt, ngắm nhìn chăm chú khi nụ hoa cô dựng đứng lên đây đáp ứng với đầu ngón tay thô ráp của anh. Anh gần sát cô đến nỗi cô cảm nhận được hơi ấm toả ra từ anh, mùi xạ hương nam tính của làn da anh, cô uốn cong mình, cố gắng áp mình vào làn da ấm áp và đắm mùi xạ hương đó, nhưng anh lại ép cô xuống sàn lần nữa.

Sau đó miệng anh trên cô, lướt trên đường dốc của bầu ngực cô và khép chặt nóng bỏng trên nụ hoa. Anh mút nó mạnh mẽ, tạo nên những cơn sóng khoái lạc cháy bỏng quét từ vú cô đến vùng thắt lưng. Jane rên rỉ, sau đó cô cắn chặt môi để kìm nén âm thanh phát ra. Cô đã không biết, chưa từng nhận ra, miệng một người đàn ông trên bầu vú có thể làm với cô. Cô như đang ở trong đồng lửa, da cô bùng cháy với sự nhạy cảm sắc bén đắm chìm trong cảm giác ngứa ngáy và không thể chịu đựng được. Cô quắn quai, ghì chặt đôi chân với nhau, cố gắng kiềm chế cơn nhức nhối đe dọa kiểm soát cô.

Miệng anh tìm đến bầu vú khác, cái thô nhám của lưỡi anh trên núm vú làm dữ dội hơn nữa cơn xúc động tưởng đã không thể chịu đựng nổi. anh lướt tay xuống bắp đùi cô, cái đùi chạm đôi môi cô mở ra cho anh. Các cơ bắp cô dần dần thả lỏng, và anh nhẹ nhàng giang chân cô ra. Ngón tay anh lùng sục qua những đám tóc quăn quăn sẫm màu mà chúng thật quá cảm dỗ anh trước đây, khiến cơ thể cô giật mạnh trong sự hưởng ứng, sau đó anh khám phá cô với lòng bàn tay và khám phá hoàn toàn vùng xác thịt mềm mại, dễ tổn thương giữa hai chân cô. Bên dưới cái đùi chạm của anh, Jane bắt đầu run rẩy mãnh liệt. “Grant” cô rên rỉ, giọng cô van nài run run, bất lực.

“Thoải mái nào” anh dỗ dành, thổi hơi thở ấm nóng ngang qua da thịt cô. Anh muốn cô quá mãnh liệt đến nỗi anh có thể cảm thấy mình muốn nổ tung, nhưng cùng lúc anh không thể nào chạm đủ vào cô, ngắm

nhìn cô uốn cong người càng lúc càng cao hơn nữa khi anh khuấy động cô. Anh say đắm da thịt cô và vẫn cố gắng thoả mãn bản thân. Anh ngậm núm vú cô trong miệng và bắt đầu bú nuốt lần nữa, xiết chặt một tiếng rên rỉ khác từ cô.

Giữa hai chân cô, một ngón tay đột nhiên xâm nhập vào, dò tìm bề sâu sự sẵn sàng của cô, và những đợt sóng mãnh liệt đập dồn dập. Thứ gì đó hoang dã bên trong cô, và cô không thể giữ yên cơ thể lâu hơn nữa. Cô quằn quại và nẩy người lên dưới bàn tay anh, và miệng anh khiến bầu vú cô biến thành ngọn lửa thuần khiết. Sau đó, ngón cái anh quét qua lại trên nụ hoa căng cứng đến mức đau đớn, và cô như muốn vỡ ra trong vòng tay anh, mắt cô bị bao phủ bởi màn sương đen với cơn chấn động mạnh mẽ của cảm xúc, cô thét lên trong vô thức. Chưa từng có điều gì chuẩn bị giúp cô cho điều này, mọi chuyện, cơn cực khoái tràn ngập khắp cơ thể cô.

Khi nó qua đi, cô là người nằm trên tấm vải bạt. Anh cởi khoá quần và kéo mạnh nó ra, mắt anh sáng rực và hoang dã. Jane chậm chạp mở mắt ra và cô ngược nhìn chăm chú lên anh. Giữ chặt lấy hai chân cô, anh nhắc chúng lên cao và trải rộng chúng ra, sau đó anh lèn mình vào giữa cô và từ từ nhấn phần xác thịt của anh vào trong cô.

Jane xiết chặt tay trên tấm bạt, và cô cắn chặt môi để kìm chế tiếng rên khi cơ thể cô đang lấp đầy và căng ra vì xúc cảm. Anh dừng lại, cơ thể to lớn của anh rung mình, cho cô thời gian để chấp nhận anh. Sau đó đột nhiên, nó như cô không thể chịu đựng được bất cứ khoảng cách nào giữa họ nữa, và cô nẩy mình lên, nhận lấy tất cả của anh, vươn tay ra để kéo anh lại gần.

Cô hoàn toàn không để ý đến những giọt nước mắt đã chảy thành những vệt lóng lánh xuống thái dương, nhưng Grant nhẹ nhàng lau sạch chúng đi với ngón tay cái thô ráp. Chóng trọng lượng của anh trên tay, trượt cả thân mình vào trong cô trong sự mơn trớn dịu dàng, anh bắt đầu chuyển động chậm chạp, những cú thúc đều đặn. Anh quá gần tới việc lên đỉnh đến nỗi anh có thể cảm nhận được cảm giác mượt tựa lông chim chạy dọc xương sống, nhưng anh muốn kéo dài nó mãi, anh muốn cảm dỗ cô lần nữa để lại có thể bùng nổ thoả mãn, nhìn cô điên cuồng trong vòng tay anh.

“Em vẫn không sao chứ?” anh hỏi khàn khàn, ném giọt nước mắt khác của cô khi nó rơi ra khỏi khoé mắt. Nếu anh đang làm đau cô, anh sẽ không kéo dài việc làm tình, dù anh có cảm giác nó sẽ xé toạc anh ra từng mảnh để có thể dừng lại.

“Vâng, em ổn!”, cô thì thào, vuốt ve bàn tay trên những cơ bắp uyển chuyển, rung động ở lưng anh. Ổn! Chỉ một từ diễn tả vẻ lộng lẫy hoang dã đóng dấu cô hoàn toàn thuộc về anh. Cô chưa từng mơ nó có thể có cảm giác như vậy. Nó như thể cô tìm lại được một nửa của mình mà cô không nhận ra mình đã đánh mất. Cô chưa từng mơ rằng cô có thể có thể có cảm giác như vậy. những ngón tay cô bấu chặt vô thức vào lưng anh khi những chuyển động chậm rãi, kéo dài bắt đầu đốt cháy cơ thể cô.

Anh cảm nhận được sự đáp ứng của cô và mãnh liệt chôn vùi môi anh vào chỗ hõm nhỏ, nhạy cảm giữa cổ cô và xương đòn, cắn nhẹ cô chỉ vừa đủ để cô cảm thấy rằng anh, sau đó anh liếm láp nơi anh vừa cắn. Cô rên rỉ, cái âm thanh mềm mại, dịu dàng, không kiểm soát đó khiến anh như phát cuồng, và anh đánh mất tự chủ. Anh bắt đầu khấn nài đâm sâu vào cô với sức mạnh mỗi lúc một tăng, kéo chân cô cao hơn vòng quanh anh nhờ vậy anh có thể có cô nhiều hơn, tất cả của cô, sâu hơn và mạnh hơn, lắng nghe những tiếng rên rỉ nho nhỏ và càng lúc lại trở nên điên cuồng hơn. Tại đó, lúc đó không còn nhận thức về thời gian, về những nguy hiểm, chỉ còn cảm nhận của người phụ nữ bên dưới anh và bao lấy anh. Khi anh ở trong vòng tay cô, anh không còn chút cảm giác bờ vực đen tối, băng giá của những bóng đêm trong tâm trí và tâm hồn anh.

Như hậu quả tất yếu sau cơn lốc của sự mãnh liệt không thể tin được, họ nằm im lìm kiệt sức bên nhau. Mỗi người đều e sợ phải nói bất cứ câu gì, e sợ sẽ phá vỡ cái thanh bình mong manh bên nhau. Đôi vai to lớn của anh hầu như đè bẹp cô, khiến cô thật khó để thở, nhưng cô sẽ vui sướng trải qua quãng đời còn lại chỉ để nằm đó. Những ngón tay cô chậm rãi vuốt ve mái tóc sẫm vàng dăm mỗ hôi, len lỏi qua những sợi tơ nặng trĩu, sống động. Cơ thể họ thật miễn cưỡng để rời khỏi nhau. Anh không rút ra khỏi cô, thay vào đó, sau khi anh nhắc trọng lượng của anh đang đè bẹp cô lên trên, anh ôm ghì chặt hơn và giờ thì dường như đang lơ mơ ngủ.

Có lẽ nó xảy ra quá nhanh giữa họ, nhưng cô không thấy hối hận về nó. Cô hạnh phúc mãnh liệt khi dâng

hiển bản thân cho anh. Cô chưa bao giờ có cảm xúc đam mê mãnh liệt như vậy trước đây, chưa từng muốn khám phá những bí ẩn thể xác giữa người đàn ông và người phụ nữ. Cô thậm chí tin chắc rằng cô không phải là người đam mê thể xác, và đã quyết định hưởng thụ cuộc sống cô độc. Bây giờ thì toàn bộ nhận thức của cô đã thay đổi, nó như thể cô đã khám phá ra kho báu bên trong bản thân cô. Sau khi bị bắt cóc cô đã rút lui khỏi mọi người, ngoại trừ một vài người tin tưởng quý giá mà cô đã từng yêu quý trước đây: cha mẹ cô, Chris, một vài người bạn. Ngay cả khi cô kết hôn với Chris, cô vẫn duy trì bản chất cô độc, cảm xúc rút lui. Có lẽ đó là lí do tại sao cuộc hôn nhân của họ thất bại, bởi cô đã không sẵn sàng để anh lại gần đủ để trở thành người chồng thật sự. Oh, họ đã từng có thân mật thể xác, nhưng cô đã không đáp ứng lại, và hiển nhiên anh đã ngừng làm phiền cô. Nó chính xác là những gì cô cảm nhận: làm phiền. Chris xứng đáng điều tốt hơn. Anh là người bạn thân nhất của cô, nhưng chỉ là người bạn không phải một người tình. Anh tốt hơn nhiều với người phụ nữ ấm áp, sẵn sàng đáp lại, luôn tôn sùng mà anh đã kết hôn sau khi li dị cô.

Cô quá chân thật với bản thân để thậm chí giả vờ rằng bất cứ trách nhiệm nào cho cuộc hôn nhân thất bại của họ thuộc về Chris. Nó hoàn toàn là lỗi của cô, và cô biết điều đó. Cô nghĩ nó là sự thiếu sót trong cô. Giờ thì cô nhận ra cô đã có bản năng nòng nài, ấm áp của người đàn bà trong tình yêu bởi vì lần đầu tiên cô đã biết yêu. Cô đã không thể hưởng ứng lại Chris, bởi vì đơn giản cô không yêu anh như người phụ nữ nên yêu người đàn ông cô ta cưới.

Cô 29 tuổi, cô sẽ không bày tỏ nỗi xấu hổ mà cô không cảm thấy vì lợi ích vẻ bề ngoài. Cô yêu người đàn ông đang nằm trong vòng tay cô, và cô sẽ tận hưởng trọn vẹn nhất bất cứ khoảng thời gian nào mà cô có với anh. Cô hi vọng sẽ có cả cuộc đời, nhưng nếu số phận không thể như vậy, cô sẽ không để bản tính bên lề lừa cô ra khỏi bất cứ giây phút nào của khoảng thời gian nào mà họ có. Cuộc đời cô đã hầu như trôi dạt đi 20 năm qua trước khi nó thật sự bắt đầu. Cô biết rằng đời người và thời gian quá quý giá để có thể lãng phí.

Có thể, những gì cô nghĩ không có nghĩa là với Grant cũng như vậy, để nắm giữ tình yêu như vậy.. Trực giác cô mách bảo rằng cuộc đời anh cay đắng hơn cô nhiều, rằng anh đã chứng kiến những thứ khiến đổi thay anh, đã đánh cắp mất niềm vui trong đôi mắt của anh, kinh nghiệm đã làm anh sắt đá, để lại trong anh sự cẩn trọng phi thường Nhưng kể cả khi anh chỉ muốn một sự giải khuây hơi hợt từ cô, rằng đó chỉ là sự giải thoát tình dục, cô yêu anh đủ để có thể trao cho anh tất cả những gì anh cần từ cô, không hề đòi hỏi. Jane yêu như khi cô làm mọi việc khác, toàn tâm và can đảm.

Anh khẽ cựa quậy, nhắc trọng lượng của anh trên cẳng tay và nhìn chăm chú xuống cô. Đôi mắt vàng rực của anh vẫn khuất trong bóng tối, nhưng có điều gì đó trong chúng khiến trái tim cô đập nhanh hơn, khi anh nhìn cô theo cách người đàn ông nhìn người phụ nữ thuộc về anh ta.”Anh quá nặng so với em”

“Vâng, nhưng em không quan tâm” Jane siết chặt đôi tay quanh cổ anh, cố gắng kéo anh nằm xuống lại, nhưng sức mạnh anh thật quá to lớn hơn cô nhiều nên hiển nhiên cô chẳng thể làm nhúc nhích nổi anh.

Anh trao cô một nụ hôn nhanh, mãnh liệt. “Trời đã ngừng mưa rồi, chúng ta phải đi thôi”

“Sao chúng ta không thể ở lại đây đêm nay? Chúng ta có an toàn không?”

Anh không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nhắc mình lên và ngồi dậy, với tới quần áo anh, và đó đủ cho một câu trả lời. Cô thở dài, nhưng cũng ngồi dậy và vợ lấy đồng quần áo của cô. Tiếng thở dài biến thành cái co rúm khi cô bắt đầu nhận thức đa dạng các vết bầm tím mà cô thu được của việc làm tình trên mặt đất.

Cô có thể thề là anh không hề nhìn cô, nhưng nhận thức mọi thứ xung quanh của anh thiết là kinh hoàng(thích từ kinh dị hơn, nhưng có vẻ “kinh dị” quá:D). Đầu anh giật mạnh xung quanh, nhẹ cau mày kéo hàng lông mày sẫm màu của anh lại với nhau. “Anh có làm đau em không?” anh đột nhiên hỏi.

“Không, em không sao mà” Anh có vẻ không tin chắc sự đảm bảo ấy của cô. Khi họ từ từ tuột xuống con dốc đến đáy của hẻm núi, anh giữ bản thân ở vị trí ngay phía trước cô. Anh mang cô xuống ở 20 feet cuối, nhắc bóng cô trên vai anh mặc kệ cái giật mình của cô, sau đó biến thành cấu tiết, và phản đối.

Cô thật phí thời gian để phản kháng anh, dù gì, anh chỉ đơn giản là lơ tịt cô đi. Khi anh yên lặng đặt cô xuống và bắt đầu bước đi, cô không có lựa chọn nào khác ngoài bước theo anh.

Hai lần vào buổi chiều đó họ nghe thấy tiếng trực thăng, và cả hai lần anh đều kéo cô nấp sau bụi rậm dày đặc, chờ cho đến khi âm thanh hoàn toàn mờ dần trước khi lộ ra. Đường thẳng dữ tợn nơi miệng anh cho

cô biết rằng anh không xem nó là ngẫu nhiên. Họ đang bị săn đuổi và chỉ những lùm cây rậm rạp của khu rừng mới giúp họ khỏi bị bắt. Thần kinh Jane xoắn chặt lại bởi suy nghĩ khi rời khỏi lùm cây đó. Cô không chỉ lo sợ cho bản thân mình, cho cả Grant. Anh đã đặt bản thân vào tình thế hiểm nghèo chỉ bởi việc ở cùng cô. Turego muốn cô còn sống, nhưng Grant là vô dụng với hắn.

Nếu có sự lựa chọn giữa mạng sống Grant và việc giao cho Turego cái hắn muốn, Jane biết rằng cô sẽ giao nộp. Cô sẽ phải chớp lấy cơ hội với Turego, dù giờ thì nó sẽ trở nên bất khả thi để chớp lấy sự bất cẩn của hắn ta theo cách cô đã làm lần đầu. Bây giờ hắn đã biết rằng cô không phải thứ đồ chơi ưa lẳng nhăng, quyến rũ những gã giàu có. Cô đã biến hắn ta thành thằng ngốc và hắn sẽ không đời nào quên.

Grant bước lên trên cái cây lớn đổ ngang và xoay người lại bắt lấy cô xung quanh thắt lưng cô, nhắc cô lên nó với sức mạnh không chút gồng sức nào. Ngừng lại, anh kéo một lọn tóc rối khỏi khuôn mặt cô, cái động chạm của anh nhẹ nhàng đến kinh ngạc. Cô biết đôi tay đó có thể gây chết người thế nào. “Em quá trầm tư” anh khẽ nói. “Nó làm anh nghĩ em đang dự tính kế hoạch gì đó, anh thấy lo đấy”

“Em chỉ đang suy nghĩ” cô biện hộ.

“Đó chính là điều anh lo sợ”

“Nếu Turego bắt được chúng ta...”

“Hắn sẽ không” anh nói dứt khoát. Nhìn chằm chằm xuống cô, giờ thì anh đã thấy nhiều hơn chỉ là một người phụ nữ quyến rũ, mắt đen láy ấy. Bây giờ anh đã biết cô, biết sự can đảm và sức mạnh ở cô, biết cả nỗi sợ hãi bí mật của cô, biết cả bản tính tươi vui toả sáng của cô. Anh cũng biết cả tính khí nóng nảy của cô, cô có thể bùng nổ và dúi đi chỉ trong phút chốc. Lời khuyên của Sabin là thả thủ tiêu cô nhanh chóng còn hơn để Turego đặt tay hắn lên cô, Grant đã chứng kiến đủ những cái chết khốc liệt để chấp nhận nó như một lựa chọn mang tính thực tế vào thời điểm đó. Nhưng đó là trước khi anh biết cô, nếm trải hương vị cô, cảm nhận dải lụa mượt mà của làn da cô, ngắm nhìn cô trở nên hoang dã bên dưới anh. Nhiều thứ đã thay đổi bây giờ. Anh cũng đã thay đổi theo những cách mà anh chẳng hề chào đón cũng như trông đợi, nhưng buộc phải thừa nhận. Jane đã trở nên quan trọng đối với anh. Anh không thể cho phép điều đó, nhưng qua thời gian anh đã phải chấp nhận nó. Cho đến khi cô an toàn, cô có thể là của anh, nhưng sẽ không là mãi mãi. Không nơi nào trong cuộc đời mà anh có thể ổn định lâu dài, cho một mái nhà, bởi anh vẫn không thể chắc chắn có bao giờ anh có thể sống dưới ánh mặt trời một lần nữa. Như Sabin, anh đã lẩn khuất quá lâu trong những bóng tối. Vẫn có những vết u ám trong tâm hồn anh mà chúng phần nào hé lộ trong đôi mắt lạnh băng ấy. Vẫn có sự chấp nhận khùng khiếp, lạnh nhạt của những thứ thật quá khùng khiếp để có thể chấp nhận.

Nếu mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch ban đầu, họ đã ngồi trên chiếc trực thăng đó và cô sẽ an toàn về nhà bây giờ. Và anh sẽ không bao giờ thật sự hiểu cô, anh sẽ trao cô về với cha cô và rồi bước đi dễ dàng. Nhưng thay vì vậy, họ buộc phải trải qua những ngày chỉ với sự bầu bạn của nhau. Họ đã ngủ bên cạnh nhau, cùng nhau ăn, chia sẻ những thời khắc hiểm nguy, của sự hài hước. Có lẽ tiếng cười còn hơn cả sự quen thuộc với anh. Anh đã nếm trải nhiều loại nguy hiểm với nhiều người, nhưng sự hài hước thật hiếm hoi trong cuộc đời.

Chết tiệt người phụ nữ như cô, cái vẻ quyến rũ, bản chất hiền hậu, sống động của cô, khi anh trông chờ một ả đàn bà hư hỏng, xưng xía. Chết tiệt cô khiến cho những gã đàn ông muốn cô, khiến cho chính Anh muốn cô. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy nổi ghen tuông cấu kính phồng lên trong tim. Anh biết rằng anh sẽ phải rời xa cô, nhưng cho đến lúc đó anh muốn cô là của anh, chỉ của riêng mình anh. Nhớ đến cảm giác cơ thể cô bên dưới anh, anh biết rằng anh phải có cô lần nữa. Đôi mắt vàng rực của anh hẹp lại trong cảm xúc chiếm hữu mãnh liệt đang bóp nghẹt lấy anh. Một biểu hiện của sự kiểm soát dữ dội vắt ngang qua mặt anh, một biểu lộ mà những người biết anh đã học được để tránh khiêu khích anh. Bình thường Grant Sullivan đã đủ nguy hiểm rồi, lúc giận lên anh thật sự gây chết người. Cô là của anh bây giờ, và cuộc sống cô đang bị đe dọa. Anh đã đánh mất quá nhiều thứ: tuổi trẻ, nụ cười, niềm tin, thậm chí một phần nhân tính của chính anh. Anh không thể chịu đựng được việc phải mất thêm bất cứ điều gì khác. Anh tuyệt vọng cố gắng đoạt lại tâm hồn anh. Anh cần tìm lại thậm chí chỉ một phần nhỏ chàng trai từ Georgia năm nào, chàng trai đã dạo bước chân trần trong bùn lầy ẩm áp của cánh đồng đã cày xới, chàng trai đã học cách sống sót trong bề sâu bí ẩn của những đầm lầy mênh mông. Những gì cuộc chiến tranh Việt Nam đã bắt

đầu, những năm tháng hoạt động trong việc thu thập tin tình báo và những cuộc hành quân, đã tiến gần đến việc phá huỷ anh như một con người.

Jane và sự can đảm gần gũi của cô đã trở thành nguồn sống ấm áp duy nhất mà anh đã cảm nhận trong những năm qua.

Anh vươn tay ra, những ngón tay mạnh mẽ ngấp ngừng chạm nhẹ vào gáy cô. Ngạc nhiên, cô trao cho anh cái nhìn tò mò, và một nụ cười mỏng manh nhẹ hình thành trên môi cô dần xoá tan biểu lộ dữ dội mà anh không thể che giấu.

“Grant, có chuyện gì không ổn sao?”

Không suy nghĩ, anh dùng cái ghì chặt trên cổ cô kéo cô đến với anh và hôn đôi môi căng mọng của cô, vẫn còn sưng phồng mờ nhạt từ việc làm tình mà họ đã chia sẻ trong hang đá. Anh tận hưởng đôi môi đó, hôn cô với sự chuyển động sâu, chậm rãi của lưỡi anh. Với âm thanh ham muốn nho nhỏ, cô quàng cánh tay quanh cổ anh và nhón trên đầu ngón chân để ấn sâu hơn nữa vào anh. Anh cảm nhận được điểm nổi mềm mại giữa hai bắp đùi cô và anh ghì chặt lấy cô, cơ thể anh giật mạnh khao khát khi cô tự động điều chỉnh khớp với phần cứng rắn của anh.

Cô là của anh, vì cô chưa bao giờ thuộc về bất cứ người đàn ông nào khác.

Sự an toàn của cô xoay quanh việc làm thế nào anh có thể mau chóng đưa cô ra khỏi đất nước này, anh có cảm giác Turego càng lúc càng tiến gần đến họ. Kể đó sẽ không bao giờ bỏ cuộc, không trong lúc đoạn microfilm vẫn thất lạc. Chết tiệt không đời nào, anh thề, anh sẽ cho phép Turego bao giờ đụng đến Jane thêm lần nào nữa. Nhắc môi ra khỏi cô, anh thì thầm trong tông giọng thô ráp “Giờ em là của anh. Anh sẽ chăm sóc em”

Jane ngả đầu tựa vào ngực anh. “Em biết” cô khẽ nói.

8. Chương 8

Đêm đó đã thay đổi mãi mãi cách Jane nghĩ về bóng tối. Biết rằng nỗi khiếp sợ bị bỏ mặc cô độc trong bóng đêm sẽ vẫn còn tồn tại trong cô, nhưng khi Grant vươn tới, anh có thể đẩy lùi nó, không cho nó chạm đến cô. Thay vào đó nó trở thành tấm chăn ấm áp, an toàn cuộn chặt xung quanh họ, tách biệt họ khỏi thế giới. Lúc này cô chỉ còn cảm nhận bàn tay anh trên cô và lãng quên đêm tối.

Anh hôn cô cho đến khi cô bám chặt lấy anh, cầu xin không lời giải thoát khỏi nhu cầu mà anh đã khuấy tạo. Sau đó anh nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo cả cô và anh, rồi lăn người xuống, nhắc cô cười lên anh. “Anh đã làm đau em sáng nay” anh nói, giọng anh thật trầm và thô ráp. “Em điều khiển lần này, tận hưởng sự dễ chịu nhiều như em muốn”

Dễ chịu không phải là vấn đề; làm tình với anh là niềm hạnh phúc tột đỉnh nguyên thủy, và cô không thể đặt giới hạn. Cô bắt đầu đánh mất kiểm soát, chuyển động hoang dã trên anh, và khoái cảm không thể kìm giữ của cô cuối cùng cũng kéo đứt sợi chỉ kiểm soát mỏng manh mà anh cố gắng duy trì. Anh gặm giữ một âm thanh dữ dội sâu trong cổ và siết chặt cô vào anh, lăn tròn một lần nữa cho đến khi cô nằm bên dưới anh. Niềm hạnh phúc hoang dã họ đã trao nhau đã xoá sạch tâm trí cô, trống rỗng mọi thứ trừ anh và tình yêu cuộn xoáy trong cô. Không còn bóng tối. Với cảm xúc mãnh liệt của anh, với nhu cầu dữ dội của cơ thể anh, anh đã cuốn cô ra khỏi bóng đêm. Khi cô thiếp đi trong vòng tay anh, không một lần ý nghĩ cái bóng tối không thể xuyên thủng, có thể vây quanh lấy họ.

Sáng hôm sau, như mọi khi, cô từ từ thức dậy, cựa quậy và thăm lăm lăm, rúc vào cơ thể ấm áp, rắn chắc tuyệt vời bên dưới cô, thậm chí ngay cả trong giấc ngủ cô biết đó là của Grant. Bàn tay anh lang thang xuống dưới lưng cô, khum tròn và siết lấy mông cô, cảm nhận sự căng tròn của cô. Sau đó anh nhẹ nhàng nghiêng người, giữ cô trong tay và đặt cô nằm xuống. Mắt cô chớp chớp mở ra, trời vẫn còn tối, vì vậy cô nhắm mắt lại rồi quay sang vùi mặt vào cổ anh.

“Gần như bình minh rồi, em yêu” anh thì thầm vào tóc cô, nhưng anh vẫn không thể giữ bản thân ngừng chạm vào cô, để có thể ngồi dậy và mặc quần áo. Bàn tay anh trượt khắp làn da trần mượt mà của cô, khám phá lần nữa mọi chỗ mà anh đã chạm và hôn suốt đêm qua. Sự hưởng ứng của cô vẫn còn đốt cháy anh. Cô thật rộng mở và phóng khoáng, ham muốn anh và dâng hiến bản thân quá chân thật đã cướp mất hơi thở anh.

Cô rên rỉ, và anh kéo cô lên vị trí ngồi, sau đó vươn ra kéo mở vạt lều và để chút ánh sáng lơ mơ tràn vào.”Em dậy chưa nào?”

“Vẫn chưa đâu” cô cầu nhàu, ngả người dựa vào anh và ngáp.

“Chúng ta phải đi thôi”

“Em biết” lẩm bẩm thứ gì đó dưới hơi thở, cô tìm thấy thứ mà cô cho là áo sơ mi của cô và bắt đầu cố gắng gỡ rối nó. Có quá nhiều quần áo, và cô dừng lại trong thất vọng và đưa nó cho anh. “Em nghĩ nó là của anh. Nó quá bự so với em”

Anh cầm lấy cái áo, và Jane bò xung quanh cho đến khi cô mò ra cái áo của cô dưới tấm mền mà họ đã nằm lên.”Anh không thể chồm chiếc xe tải hoặc thứ gì đó sao?”, cô hỏi, và thậm chí chẳng muốn nghĩ thêm một ngày cuộc bộ nữa.

Anh không cười phá lên, nhưng cô gần như có thể cảm thấy góc môi anh giật giật.

“Đó là phạm luật, em biết đấy”

“Đừng có cười nhạo em! Chắc anh phải có nhiều khoá huấn luyện chuyên môn chứ? Chẳng lẽ anh không biết dấu dây dẫn lửa sao?” (nguyên bản là “hot wire an ignition”, hot wire là phương pháp khởi động xe mà không cần chìa khoá í, em chẳng biết dịch sao cho suôn sẻ nữa, cứu em với!)

Anh thở dài bất cứ thứ gì chúng ta có thể tìm thấy “Anh đoán là anh có thể khởi động nhưng ăn trộm một chiếc xe sẽ giống như thông báo vị trí cho Turego”

“Chúng ta còn cách Limon bao xa? Chắc là chúng ta có thể đến đó trước khi Turego có thể sẽ phải tìm mọi ngôi làng giữa đây và đó chứ?”

“Quá rủi ro, cưng à. Sự đánh cược an toàn nhất của chúng ta là vẫn cắt ngang đến bờ đông khu đầm lầy sau đó tụt xuống bờ biển. Chúng ta không thể để lại dấu vết trong đầm lầy”. Anh ngáp ngừng “Anh sẽ phải vào trong làng tìm thức ăn còn em vẫn ở nguyên núp trong rừng”

Cô giật lùi lại.”Còn khuya ấy”

“Chết tiệt em không nhận ra rằng quá nguy hiểm để em thò mặt ra hả?”

“Vậy còn mặt anh thì sao? Ít nhất em có tóc đen và mắt như mọi người khác. Đừng quên, tên lính đã thấy anh, và không nghi ngờ gì là gã phi công đã kể cho chúng tất cả về anh, dĩ nhiên chúng biết chúng ta ở cùng nhau. Đó là chưa kể cái bờm tóc dài vàng hoe của anh chắc chắn là không thường thấy quanh đây”

Anh vò mái tóc bờm xờm của mình, lơ mơ ngạc nhiên nó đã dài thế nào. “Nó không thể giúp gì đâu”

Cô khoanh tay ương bướng. “Anh sẽ không đi bất cứ đâu mà không có em”

Im lặng nằm giữa họ trong một khoảnh khắc. Cô đang bắt đầu nghĩ cô đã giành được chiến thắng dễ dàng kinh ngạc thì anh nói, và thậm chí, hầu như với tông giọng êm ả của mình cũng tạo nên một cơn rung mình ớn lạnh chạy dọc xương sống cô, bởi vì nó là giọng nói “xe tăng ủi cũng không nhúc nhích” nhất mà cô từng nghe. “Em sẽ làm theo những gì anh nói, hoặc anh sẽ trói và nhét khăn vào miệng và vứt em ở lại trong lều.”

Giờ thì đến lượt cô im thin thít. Sự thân mật được thiết lập giữa họ khiến cô quên mất anh là chiến binh trước tiên, sau đó mới là người tình của cô. Dù sự say mê dịu dàng lúc anh làm tình với cô, anh cũng là cùng một người đàn ông đã hạ gục cô và ném cô qua vai và mang cô vào trong rừng. Cô không oán hận vì điều đó, sau sự ưng thuận cô trao cho anh, nhưng đây là điều gì đó hoàn toàn khác. Cô cảm thấy như thể anh đang nhấn mạnh nhắc cô nhớ lại mối quan hệ bản năng nguyên thủy giữa họ, khiến cô nhận thức rằng

sự thân mật thể xác của họ không làm cô bình đẳng trong mắt anh. Nó như thể anh lợi dụng thân xác cô, bởi cô quá sẵn lòng dâng hiến nó, nhưng không thấy lí do nào để cô có bất cứ ảnh hưởng nào với anh.

Jane xoay mặt khỏi anh, lóng ngóng với cái áo của cô và cuối cùng cũng làm nó thẳng ra được. Cô không để anh thấy chút xú dẫu vết tổn thương nào trong mắt cô, và giờ cô biết rằng tình yêu cô cảm nhận hoàn toàn chỉ đến từ một phía.

Tay anh chộp lấy và kéo cái áo ra khỏi cô. Giật mình, cô ngược nhìn anh. “Em phải mặc áo, anh nói chúng ta cần phải...”

“Anh biết anh nói gì” anh gầm gừ, nhẹ nhàng đặt cô xuống trên tấm mền. Cắm đũa từ cơ thể mềm mại của cô, nhận thức anh đã làm tổn thương cô và cái “ngược cảm” đặc thù của cô để giữ anh không thấy nó, tất cả điều đó làm anh không thể nào nhớ được vấn đề cấp bách phải di chuyển. Lỗi bằng đau đớn sâu trong ngực giữ anh không thể nào thì thầm cô có ý nghĩa thể nào đối với anh. Cái lạnh nhạt xa cách từ những năm sống bên bờ vực của sự sống và cái chết đã ăn quá sâu vào anh, vẫn chẳng thể nào khắc phục được, và có lẽ nó sẽ không bao giờ biến mất. Nó vẫn chiếm một vài phần nhỏ bé đáng kể trong anh, giữ anh trong sự khép kín, xa cách và lạnh lùng. Dầu vậy, anh không thể để cô ngoảnh mặt đi khỏi anh với biểu hiện cần trọng trọng rỗng trên khuôn mặt cô như vậy được. Cô là của anh và giờ là lúc cô nên chấp nhận nó như sự thật.

Đặt tay trên bắp đùi cô, anh trải rộng chúng ra và nằm lên trên cô. Jane nghẹn thở, bàn tay cô đi lên núm chặt lấy lưng anh. Anh chậm rãi ấn sâu vào cô, lấp đầy cô với một chuyển động mạnh mẽ khiến cơ thể cô uốn cong trên tấm chăn.

Anh đi sâu vào trong cô, giữ phần chặt khít của cô riêng anh. Bên trong cô chặt khít đến nỗi anh hầu như rên rỉ thành tiếng khi những cơn rung mình khoái cảm chạy dọc xương sống. Len lỏi tay vào trong mái tóc cô, anh xoay đầu cô lại cho đến khi môi cô dưới môi anh, sau đó hôn cô với sự mãnh liệt cũng đủ gọi lên cả địa ngục trong anh. Cô hưởng ứng lại anh ngay lập tức. Môi cô nhào nặn miệng anh và cơ thể cô cong lên đón nhận những cú đâm trong đợt sóng khoái cảm mỗi lúc một tăng. Anh muốn chôn vùi bản thân trong cô, nhấn sâu, sâu hơn nữa cho đến khi họ kết chặt vào nhau, xác thịt họ hoà thành một. Anh giữ cô bên dưới anh, cơ thể họ khoá chặt với nhau, sự kết nối thân mật!. Anh đắm chìm trong những đợt sóng khoái cảm mãnh liệt khiến cho họ núm chặt nhau, ôm chặt lấy nhau trong nỗ lực vươn tới tột đỉnh của đam mê. Khi anh ở trong cô, anh không còn cảm thấy nhu cầu cô lập bản thân anh. Cô đã lấy đi một phần của anh mà anh không hề muốn trao nhưng anh không cách nào lấy lại nó được. Như thể anh đã trèo lên chiếc bánh xe lăn xuống dốc và không có cách nào để thoát ra được cho đến khi nó lăn đến cuối đường. Anh chỉ sẽ phải tiếp tục cuộc hành trình và anh có ý định siết chặt mọi khoảnh khắc khoái lạc mà anh có thể có tất cả cô cho bản thân anh từ khoảng thời gian ngắn ngủi bên cô.

Jane núm chặt vai anh, giải phóng cảm giác của cô bằng cách nện thành thịch vào cơ thể anh. Anh dường như mất tất cả kiểm soát, anh trở nên hoang dã, hầu như hung bạo, da thịt anh nóng đến nỗi da anh như đốt cháy gang bàn tay cô. Cô bắt kịp trong tận cùng đam mê của anh, quần quai bên dưới anh và cầu xin hơn nữa. Sau đó đột nhiên, khoái lạc của cô đạt đỉnh, anh ghim chặt môi anh vào cô, bắt lấy những tiếng thốn thức của cô. Ngọn lửa nóng bỏng cháy bùng trong ngực ngất của cô nắm giữ anh trong những cơn bùng nổ của nó, và anh bắt đầu rung mình khi những đợt sóng choáng váng cuối cùng nảy bật khắp cơ thể anh. Giờ thì nó như cô giữ lấy anh, và khi nó qua đi anh đổ sập trên cô, mắt anh nhắm lại, ngực anh nặng nề, cơ thể anh lấp lánh mồ hôi.

Ngón tay cô dịu dàng chạm vào những sợi tóc vàng sẫm từ mái tóc bờm xờm của anh, kéo chúng ra khỏi trán anh. Cô không biết điều gì đã gây ra sự chiếm hữu đột ngột, mãnh liệt ấy nhưng nó không phải là vấn đề. Quan trọng là, bất chấp mọi thứ, anh cần đến cô theo cách bản năng mà anh không chào đón nhưng cũng không thể chối từ. Đó không phải là những gì cô muốn, nhưng có lẽ nó là điểm bắt đầu. Chậm rãi cô lướt bàn tay xuống vai anh, cảm nhận những cơ bắp mạnh mẽ ẩn dưới làn da mềm rám nắng của anh. Các cơ bắp giật giật sau đó thư giãn dưới cái đụng chạm của cô và anh trở nên nặng nề hơn khi sự căng thẳng rời bỏ anh.

“Giờ chúng ta thật sự phải đi” anh lẩm bẩm trên ngực cô.

“Umm” cô không muốn nhúc nhích, chân tay cô nặng nề, hoàn toàn nói lỏng ra. Cô có thể vui sướng nằm

đó đến hết ngày, ngủ lơ mơ bên anh và thức dậy làm tình lần nữa. Cô biết rằng sự yên bình này sẽ không kéo dài mãi, trong chốn lạt anh tựa quây và nhắc cơ thể họ tách ra.

Họ mặc đồ trong yên lặng, ngoại trừ tiếng sột soạt của quần áo, cho đến khi cô bắt đầu buộc chặt đôi boot lại. Anh vươn tới và ngược cầm cô lên, ngón cái anh chà xát khắp môi dưới cô. “Hứa với anh” anh đòi hỏi, làm cô nhìn vào anh. “Nói với anh rằng anh sẽ làm theo những gì anh nói, không tranh cãi. Đừng bắt anh phải trối em lại.”

Anh đang yêu cầu cái gì vậy, vâng lời hay tin tưởng đây? Jane ngáp ngừng, sau đó nghe theo bản năng cô. “Được rồi”, cô thì thầm. “Em hứa”

Đồng tử mắt anh nở rộng, ngón cái anh thăm dò trên khoé môi cô. “Anh sẽ chăm sóc cho em”, anh nói và nó hơn cả một lời hứa.

Họ tháo dỡ căn lều, sau đó Jane lấy ra phần thức ăn nghèo nàn còn lại. Cô dốc ngược những giọt Perrerr (một loại nước khoáng đóng chai) cuối cùng vào trong bi đông của anh, quăng mấy chai rỗng đi, bẻ hai thanh granoda (một dạng thanh snack) cuối cùng mà cô để giành được. Nó cùng với chai nước nho nhỏ là bữa ăn sáng của họ, và đó là những mẫu thức ăn cuối cùng họ có.

Buổi sáng gần như đã qua, khi nhiệt độ và độ ẩm tăng cao đến mức hầu như không thể chịu nổi, thì Grant dừng lại và nhìn xung quanh. Anh chùi mồ hôi trên trán bằng tay áo. “Chúng ta gần như xuống gần đến ngôi làng. Ở nguyên đây, anh sẽ quay lại trong một giờ hoặc hơn”

“Cái “hoặc hơn” ấy là bao lâu?” cô hỏi lịch sự, nhưng âm thanh xì xèo ra từ hai hàm răng nghiến chặt lại làm anh cười nhếch nhếch.

“Đến khi anh quay lại”. Anh lấy khẩu súng lục ra khỏi vỏ bao và đưa nó cho cô. “Dem nó theo, em cũng biết cách sử dụng chứ?”

Jane cầm thứ vũ khí từ tay anh, một biểu hiện quả quyết trên miệng cô. “Vâng. Sau khi bị bắt cóc, cha đã khẳng khái bắt em học cách tự bảo vệ mình. Đó bao gồm khoá học về các loại súng ngắn, cũng như các lớp học tự vệ”. Bàn tay thanh mảnh của cô cầm khẩu súng với vẻ lưu tâm và sự thành thạo bất đắc dĩ. “Em chưa từng thấy loại nào như khẩu này. Nó là loại gì vậy?”

“Một khẩu Bren 10 li.” Anh lầm bầm.

Lông mày cô nhấc lên. “Chẳng phải nó vẫn được thí nghiệm sao?”

Anh nhún vai. “Bởi vài người. Anh đã dùng nó được một thời gian, nó đúng là những gì anh muốn” anh nhìn cô một lúc, sau đó cau mày. “có thể em sẽ phải dùng đến nó”

“Em không biết”. Nụ cười run run trên môi cô. “Chúng ta cứ hi vọng là không có lúc đó”

Anh chạm vào tóc cô, hi vọng tha thiết rằng cô không bao giờ phải tìm thấy câu trả lời cho câu hỏi của anh. Anh mãi mãi không bao giờ muốn bất cứ thứ gì làm mờ nhạt nụ cười tươi sáng của cô. Cúi xuống, anh hôn cô mãnh liệt, trọn vẹn, sau đó không nói một lời, hoà lẫn vào trong rừng trong cái cách thình lình, áp đảo của anh. Jane nhìn chòng chọc vào khẩu súng trong tay trong một lúc lâu, sau đó bước lên một cái cây đổ ngang và cẩn thận xem xét có bất cứ loài động vật nào không trước khi ngồi xuống.

Cô không tài nào bình tĩnh nổi. Các dây thần kinh cô cứ giật nảy lên, và dù cô không giật mạnh xung quanh xem xét mọi tiếng chim kêu lạnh lạnh, hoặc tiếng huyền não của loài khỉ, hay thậm chí những tiếng xào xạc cảnh báo trong các lùm cây, các giác quan của cô trở nên rất nhạy bén, từ các hợp âm im ỉm tai đến các tiếng ồn. Cô đã trở nên quen có Grant gần bên, chỉ cần có sự hiện diện của anh thôi cũng đủ khiến cô cảm thấy được che chở. Không có anh, cô thấy dễ bị tổn thương và thậm chí còn cô đơn hơn cả trước đây.

Nỗi sợ hãi đang ăn mòn cô, nhưng đó là sợ hãi cho Grant không phải bản thân cô. Cô đã cất bước vào đây với đôi mắt mở to, chấp nhận mọi nguy hiểm như là cái giá phải trả cho lòng kiêu hãnh, nhưng Grant bị dính líu chỉ vì cô. Nếu có bất cứ điều gì xảy ra với anh, cô biết mình sẽ không thể chịu đựng nổi và cô thấy sợ. Làm sao anh có thể trông mong bước vào ngôi làng nhỏ đó mà không bị chú ý. Mọi thứ về anh đều lôi kéo sự chú ý, từ vóc dáng đến mái tóc bờm xờm hoe vàng và đôi mắt vàng hoang dã đó. Cô biết mục tiêu

duy nhất của Turego là truy lùng cô, và bởi vì Grant đã được nhìn thấy cùng với cô, bây giờ cuộc sống anh cũng ngàn cân treo sợi tóc như cô vậy.

Đến lúc này Turego hẳn phải biết rằng cô có đoạn microfilm. Hẳn giờ đang điên tiết và liều mạng, điên tiết vì cô đã biến hắn thành thằng đàn, liều lĩnh vì cô có thể phá hủy sự nghiệp chính trị của hắn. Jane xoắn chặt những ngón tay lại với nhau, đôi mắt sẫm màu của cô ánh lên quyết tâm. Cô nghĩ đến việc phá hủy cuộn film, để chắc chắn rằng nó không rơi vào tay của Turego hoặc bất cứ nhóm hoặc chính phủ thù địch nào khác nhưng cô không biết nó chứa những gì chỉ biết rằng nó tối quan trọng. Cô không muốn phá hủy những thông tin mà chính quốc gia cô có thể cần đến. Không chỉ vậy, cô có thể phải cần nó như công cụ trao đổi. George đã dạy cô rất tốt, nhấn chìm cô vào trong các chiến lược nhạy bén, cẩn trọng của ông, các chiến thuật đã làm ông vô danh đến nỗi chỉ vài người biết đến sự tồn tại của ông. Nếu cô bị dồn đến chân tường, cô sẽ tận dụng mọi lợi thế mà cô có, làm bất cứ điều gì mà cô phải làm nhưng cô hi vọng nó sẽ không tuyệt vọng đến mức ấy. Kịch bản tuyệt vời nhất sẽ là Grant có thể lên đưa cô ra khỏi nước này. Một khi cô đã an toàn trên đất Mỹ, cô sẽ tìm cách liên lạc và trao trả cuộn microfilm cho những người nên có nó. Sau đó cô có thể tập trung theo đuổi Grant cho đến khi anh nhận ra không thể sống thiếu cô. Còn kịch bản tồi tệ nhất cô có thể tưởng tượng việc gì đó xảy ra với Grant. Mọi thứ trong cô đều tổng ra hết kể cả ý nghĩ.

Anh đã bị thương quá nhiều rồi. Anh là chiến binh mạnh mẽ, cứng rắn, nhưng anh chịu đựng nhiều vết sẹo, những vết sẹo vô hình bên trong cũng nhiều như in dấu trên cơ thể anh. Anh đã nghỉ hưu, cố gắng kéo bản thân ra xa, nhưng cuộc sống khô cằn phản chiếu qua đôi mắt anh đã nói với cô rằng anh vẫn sống tách rời trong bóng tối nơi ánh mặt trời và hơi ấm không thể xuyên qua.

Bản năng bảo vệ mãnh liệt phun trào bên trong cô. Cô mạnh mẽ, cô đã trải qua quá nhiều chuyện, vượt qua nỗi khiếp sợ của tuổi thơ mà đã làm tê liệt cảm xúc cô. Cô không cho phép điều đó bẻ gãy đôi cánh của cô, đã học được thay vào đó bay cao hơn nữa, thích thú trong tự do. Nhưng cô không đủ mạnh mẽ để sống sót trên đời mà không có Grant. Cô phải biết rằng anh vẫn sống sót và khoẻ mạnh, hoặc sẽ không còn tia nắng ấm áp cho cô nữa. Nếu có bất cứ ai dám làm hại anh..

Mồ hôi toát ra trên tóc cô, đọng lại hai bên thái dương và chảy thành dòng giữa ngực cô. Thở dài, cô tự hỏi cô đã đợi trong bao lâu rồi. Cô lau mặt và xoắn mái tóc cô vào trong cái nút trên đỉnh đầu để giải toả bản thân khỏi sức nặng cái nóng của nó trên gáy cô. Trời quá nóng! Không khí cứ như bốc hơi, phủ trên da cô như một tấm mền ẩm áp và ẩm ướt, khiến nó thật ngột ngạt. Trời sẽ sớm mưa thôi, trời đang tiến gần đến thời điểm trong ngày khi mà cơn bão thường xuyên ập đến.

Cô dõi theo hàng kiến đang bò trong một lúc, sau đó cố gắng tiêu khiển bằng cách đếm các loại chim khác nhau đang bay chuyền và lú lo trong mái thượng rậm lá phía trên đầu cô. Rừng nhiệt đới nhưng nhúc sự sống, và cô đã tiến tới việc học được rằng, với sự cẩn trọng, nó an toàn để bước xuyên qua nó—không phải là thứ cô muốn thử mà không có Grant. Sự hiểu biết và kinh nghiệm là của anh. Nhưng cô không còn nhất định cho rằng cái chết đang chờ cô bên dưới mọi bụi cây. Đời sống động vật đang sinh sôi bên trong độ sâu xanh lá này hầu hết đều nhút nhát, và trượt ra xa tầm với của con người. Sự thật rằng động vật nguy hiểm nhất trong rừng là chính bản thân con người.

Hơn một giờ đã trôi qua, một cảm giác không thoải mái châm chích sống lưng cô, cô vẫn ngồi nguyên, bộ quần áo xanh và đen của cô hoà lẫn rất tốt với tán lá xung quanh, các giác quan của cô rung lên cảnh báo.

Cô không nghe, không nhìn thấy điều gì bất thường cả, nhưng cái cảm giác rờn rợn dọc xương sống của cô lại tăng lên. Nguy hiểm đang ở gần đây, rất gần. Từ từ cô chuyển động, chú ý đến không chỉ tiếng lá xào xạc, và cái lúc nhúc đằng sau hốc của những rễ cây đổ ngang. Chúng ẩn náu trong những dây leo và bụi cây đã bị đánh bật ra khỏi sự sống, đang gặm nhấm cái chết của cây cổ thụ. Sức nặng của khẩu súng lục nhắc nhở cô rằng Grant hẳn có lí do để bỏ lại nó với cô.

Một chuyển động thoáng qua bắt lấy sự chú ý của cô, nhưng cô chỉ liếc mắt để thăm dò nó. Vài giây dài đằng đằng trôi qua trước khi cô lại thấy nó, một góc của làn da rám nắng và hình thù xanh lá không phải của thực vật hay động vật nào, trừ khi đó là một cái mũ. Người đang ông đang di chuyển chậm rãi, cẩn trọng, tạo ra chút ít tiếng ồn. Hắn đang mang một khẩu súng trường, và anh ta đang hướng về phía ngôi làng.

Tim Jane nện thành thịch trong ngực. Grant có thể chạm mặt anh ta, nhưng Grant có thể bị bắt ngờ, trong

khi người đàn ông này, tên lính du kích này, đang trông chờ tìm thấy anh. Jane không nghi ngờ rằng Grant sẽ chiến thắng như thông lệ, nhưng nếu anh bị đột kích từ đằng sau anh có thể bị bắn trước khi anh có cơ hội để phản ứng.

Tiếng đập dễ nhận thấy của chong chóng trực thăng phành phạch trong không trung, vẫn ở khoảng xa, nhưng báo hiệu cuộc truy lùng gắt gao. Jane đợi một lúc đến khi tiếng ồn mờ đi, hi vọng rằng sự hiện diện của nó cảnh báo Grant. Ất hẳn vậy, anh quá thận trọng để không cảnh giác. Vì điều đó, nếu không còn cái gì khác, cô biết ơn vì sự xuất hiện của chiếc trực thăng.

Cô phải tìm thấy anh trước khi anh đối mặt với một trong những tên du kích và trước khi chúng phát hiện ra cô. Người đàn ông đơn lẻ này sẽ không chỉ là người duy nhất tìm kiếm cô.

Cô đã học được nhiều từ Grant một vài ngày qua, hấp thụ cái lặng thinh trong cái cách anh bước đi, sử dụng bản năng của anh như nơi trú ẩn tốt nhất hiện có. Cô trượt vào trong rừng, di chuyển chậm rãi, cúi đầu xuống thấp, và luôn ở đằng sau và tiến đến bên của kẻ theo dõi. Nỗi khiếp sợ run run trong ngực cô, và hầu như bóp nghẹt cô, nhưng cô nhắc nhở bản thân rằng mình không còn lựa chọn nào khác.

Một dây leo có gai xước qua tóc cô, giật nó đau đớn, và nước mắt ứa ra trong mắt khi cô cắn chặt môi để kìm giữ tiếng khóc đau đớn theo phản xạ. Run lẩy bẩy, cô gỡ tóc ra khỏi dây leo. Oh chúa ơi, Grant đang ở đâu chứ? Hay anh bị bắt rồi?

Đầu gối cô run rẩy tệ hại đến nỗi cô không còn có thể di chuyển luôn cúi được nữa. Cô hạ thấp người xuống bắt đầu bò bằng tay và đầu gối., như Grant đã dạy cô, giữ cho các lùm cây dày nhất giữa cô và người đàn ông, lóng ngóng nắm chặt khẩu súng trong tay khi cô di chuyển.

Tiếng sấm ầm ầm ở khoảng cách xa, báo hiệu cơn mưa thường ngày đang đến gần. Cô vừa kinh sợ vừa cầu nguyện cho trời mưa. Nó sẽ nhấn chìm mọi âm thanh và làm giảm tầm nhìn đến một vài feet, tăng cơ hội trốn thoát của cô nhưng nó sẽ khiến hầu như không thể cho Grant tìm ra cô.

Tiếng lách cách lờ mờ trong bụi cây đằng sau cảnh báo cô, nhưng cô lao ra trong một phần giây sau thì đã quá muộn. Trước khi cô có thể cầm khẩu súng lia xung quanh, tên đàn ông đã ở trên cô, đá văng khẩu súng từ cái nắm chặt của cô và vịn cánh tay cô lên ở đằng sau, sau đó vùi mặt cô xuống mặt đất. Cô thở hổn hển, và hơi thở cô hầu như bị cắt đứt bởi áp lực của đầu gối hắn ta trên lưng cô. Lá cây mục nát, ẩm ướt rải đầy trên mặt rừng tống vào miệng cô. Xoay đầu về một phía, Jane nhổ bùn đất ra. Cô cố gắng vịn vẹo cánh tay còn tự do, hẳn nguyên rửa và xoắn tay cô lên cao hơn đằng sau lưng, bóp nghẹt tiếng kêu đau đớn không chủ ý từ cô.

Có ai đó hét lên từ xa, và người đàn ông đáp lại, nhưng tai Jane đang lùm bùm và cô không thể hiểu được chúng nói gì. Sau đó hắn ta thô lỗ khám xét cô, trượt bàn tay còn lại lên khắp cơ thể cô và khiến cho mặt cô đỏ kè vì điên tiết. Khi hắn ta hài lòng rằng cô không còn thứ vũ khí nào khác, hắn thả tay cô ra và vỗ nhẹ trên lưng cô.

Cô bắt đầu ngồi dậy, nhưng hắn đứng đưa khẩu súng xung quanh gần đến nỗi nòng súng dai, loé sáng chỉ cách mặt cô vài inch. Cô liếc nhìn nó, sau đó nhắc mắt cô đến cái nhìn chăm chăm vào kẻ bắt giữ cô. Có lẽ cô có thể khiến hắn mất cảnh giác. “Anh là ai?” Cô gắng hỏi trong sự mô phỏng giống một người phụ nữ giận dữ, bị tổn thương, và gạt nòng súng ra như thể nó là côn trùng. Đôi mắt đen, hẹp lại ghi nhận một cách tóm gọn sự ngạc nhiên, sau đó là cảnh trọng. Jane hùng hổ lao tới, đưa mặt cô sát vào mặt hắn, để cho hắn thấy đôi mắt hẹp, giận dữ của cô. Dùng tất cả tiếng Tây Ban Nha mà cô biết, cô liên tục nói với anh ta những gì cô nghĩ về hắn. Cho giải pháp tốt cô thêm vào tất cả những lời chửi rửa báng bổ cô học ở trường đại học, thậm chí nghĩa của tất cả các thứ cô đang gào vào mặt tên lính (ặc ặc cô Jane nì), người trông choáng váng hơn từng khắc.

Cô chọc vào ngực hắn nhiều lần với ngón tay, bước thêm về phía hắn, và hắn ta thật sự buộc phải lùi lại vài bước(phải học tập mới được). Sau đó những người lính khác, một người cô đã chạm trán trước đây, gia nhập với họ, và người đàn ông lấy lại can đảm.

“Câm miệng” hắn ta hét lên.

“Tôi sẽ không câm” Jane gào đáp trả, nhưng một tên lính khác tóm lấy tay cô và trói cổ tay cô lại. Điên tiết, Jane đá ngược ra đằng sau cô, giày boot của cô đá trúng ống chân hắn. Hắn phát ra một tiếng kêu giết

mình đau đớn, sau đó quay phắt cô lại và giờ nắm đầm hần ra sau, nhưng vào lúc cuối giữ nguyên cú đòn lại. Turego chắc hẳn đã đưa mệnh lệnh giữ cô không bị thương, ít nhất cho đến khi hần moi được thông tin hần muốn từ cô.

Lắc lộn tóc rối ra khỏi mắt cô, Jane nhìn chòng chọc vào những kẻ bắt giữ cô. “Các người là ai? các người muốn gì?”

Chúng lờ cô đi và đẩy một cách thô bạo cô về phía trước. Với cánh tay trói chặt đằng sau cô, cô mất thăng bằng, cô vấp chân trên mớ dây leo hỗn độn. Cô không thể giữ bản thân lại và té nhào với tiếng kêu nhỏ. Theo bản năng, một trong những tên lính chớp lấy cô. Cố gắng làm nó trông có vẻ tình cờ, cô vung một chân ra và móc nó với chân của hần và tặng cho hần một cái chúi nhủi vô bụi rậm. Cô “hạ cánh” với một cú giật nảy trên rễ cây chồi lên, trong giây lát làm cô choáng váng và khiến tai cô ù đi.

Anh bỗng biến ra từ nơi nào đó. Một giây trước anh không ở đó, giây kế tiếp anh đã ở giữa họ. Ba cú ra đòn chớp nhoáng với cánh tay vào mặt và cổ tên lính đầu tiên khiến người đàn ông ngã gục như con búp bê bị gãy. Tên lính mà Jane đã vấp vào hét lên và cố gắng xoay khẩu súng xung quanh, nhưng Grant đá văng nó với giày anh, giáng một cú vào cằm hần. Một tiếng uỳnh buồn chán, đầu người đàn ông giật ngược ra sau, và hần ngã bổ nhào.

Grant thậm chí không thở nặng nhọc chút nào, nhưng mặt anh rần rần và điên tiết lạnh lùng khi anh kéo cô dậy và xoay cô một cách cộc cằn. Con dao dễ dàng cắt đứt sợi đai buộc quanh cổ tay cô. “Sao em không ở yên chỗ anh đã rời đi?” anh nghiêng răng. “Nếu anh không nghe thấy em hét lên...”

Cô không muốn nghĩ đến điều đó. “Em đã ở đây” Cô phản kháng lại. “Cho đến khi hai tên đó gần như dẫm bẹp lên em. Em đang cố gắng nấp, và tìm anh trước khi anh xông thẳng vào chúng.”

Anh trao cho cô một cái liếc nhìn thiếu kiên nhẫn. “Anh sẽ giải quyết chúng”. Anh chớp lấy cổ tay cô và bắt đầu kéo cô theo sau anh. Jane định bắt đầu biện hộ cho bản thân, sau đó lại thở dài. Bởi vì quá hiển nhiên rằng anh ĐÃ giải quyết chúng, cô có thể nói gì nữa? thay vào đó cô tập trung giữ bước chân bên dưới cô và né những tán lá và dây leo có gai đâm đưa vào cô.

“Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Im lặng nào”

Có tiếng nổ lớn, và Grant đẩy cô xuống đất, bao phủ cô với cơ thể anh. Nghẹt thở, lúc đầu Jane nghĩ đó là tiếng sấm của cơn bão đang đến đã làm anh giật mình, sau đó tim cô đập náo loạn trong ngực khi cô nhận ra tiếng ồn đó là gì. Có ai đó đang bắn họ. Hai tên lính kia không phải là những kẻ duy nhất gần kề. Mắt cô mở to đến những vũng nước đen, chúng đang bắn vào Grant không phải vào cô. Chúng có những mệnh lệnh giữ cô còn sống. Nỗi khiếp sợ bóp nghẹt cổ họng cô, và cô níu chặt lấy anh.

“Grant! Anh không sao chứ?”

“yeah” anh càu nhàu, trượt tay phải anh xung quanh cô và bò với cô đến chỗ nấp đằng sau cây dái ngựa lớn, kéo lê cô đi y hệt loài thú săn mồi tha con mồi của nó. “Chuyện gì xảy ra với khẩu Bren?”

“Em xin lỗi” Jane nói, đôi mắt đen tràn ngập tội lỗi.

“Quên nó đi” Anh tháo khẩu súng trường ra khỏi vai, chuyển động của anh chắc chắn và nhanh chóng khi anh cầm khẩu súng. Jane nằm sát mặt đất, quan sát khi anh ném cái nhìn nhanh chóng xung quanh thân cây khổng lồ. Có ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt hổ phách của anh khiến cô có chút cảm giác khiếp sợ, khoảnh khắc đó anh là một chiến binh tinh túy, đã được huấn luyện tuyệt vời, rắn chắc, lạnh lùng xem xét tình huống và xác định các bước tiếp theo.

Một phát súng khác rít lên xuyên qua những cái cây, mang theo tiếng nổ bay sượt qua chỉ cách mặt Grant vài inch. Anh giật lại, sau đó chúi vệt máu mỏng chảy xuống gò má anh nơi một mảnh vụn văng trúng.

“Cúi thấp xuống” anh ra lệnh, giọng anh dứt khoát và gay gắt. “Trườn bằng bụng qua những bụi cây đó bên phải đằng sau chúng ta và giữ không vấn đề gì. Chúng ta sẽ biến khỏi đây.”

Cô trắng bệch khi nhìn thấy máu chảy dài xuống mặt anh, nhưng cô không nói gì cả. Kiểm chế những cơn run rẩy của tay chân, cô bẹp xuống trên bụng và tuân lệnh, trườn vào bụi cây lộ ra. Cô cảm thấy anh ở

ngay đằng sau cô, chỉ đường cô với bàn tay anh trên cẳng chân cô. Anh cố tình giữ bản thân giữa cô và nơi phát súng bay đến, và sự nhận thức đó làm tim cô bóp nghẹt lại đau đớn.

Tiếng sấm ầm ầm, quá gần đến nỗi mặt đất nảy lên từ những cơn sóng rung động. Grant liếc nhìn lên.”Mưa đi” anh thì thầm.”mau đi nào”

Cơn mưa bắt đầu sau một vài phút, thấm qua những chiếc lá với âm thanh nhỏ giọt, sau đó nhanh chóng tăng lên thành trận lụt ầm ầm mà cô đã hi vọng. Họ ướt đầm da ngay lập tức như thể họ bị ném tung vào thác nước. Grant đẩy cô về phía trước, lờ đi bất cứ tiếng ồn nào mà họ tạo ra bởi vì tiếng ầm ầm của cơn mưa đã xoá sạch mọi thứ khác. Họ đi được khoảng một trăm yard trên tay và đầu gối, sau đó anh kéo cô đứng thẳng dậy và kề miệng anh sát tai cô. “Chạy” anh hét lên, vừa đủ để bản thân anh nghe được qua tiếng thùm thụp của cơn mưa.

Jane không biết làm thế nào mà cô có thể chạy được, nhưng cô đã làm. Chân cô đang run lẩy bẩy, cô hoa mắt và mất phương hướng, nhưng bằng cách nào đó chân cô đã chuyển động khi Grant kéo cô xuyên qua rừng với tốc độ nguy hiểm. Tầm nhìn của cô nhoè đi, cô chỉ có thể thấy một mớ lộn xộn của màu xanh, và mưa, luôn luôn là mưa. Cô không biết họ đang chạy đi đâu, nhưng tin tưởng bản năng của Grant dẫn đường họ.

Đột nhiên, họ ngừng lại tự do ở bìa rừng, nơi con người chặt bót các tán cây trong nỗ lực đem văn minh đến phần nhỏ của rừng mưa nhiệt đới. Loạng choạng băng ngang qua các cánh đồng đã trở nên lầy lội bởi cơn mưa, Jane được giữ thẳng đứng chỉ bởi cái siết chặt không thể phá vỡ của Grant trên cổ tay cô. Cô khụy ngã một lần và anh kéo lê cô một vài feet trước khi anh chú ý. Không nói một lời anh bế thốc cô lên và quăng cô qua vai, mang cô không chút nỗ lực như trước đây, cho thấy không có chút kiệt sức mà cô cảm thấy.

Cô khép mắt lại và bám lấy anh, cái hoa mắt lúc trước giờ đã biến thành cơn buồn nôn khi dạ dày cô bị xóc trên đôi vai rắn chắc của anh. Mọi thứ xung quanh đã trở thành cơn ác mộng của vùng nước xám bất tận đập vỗ vào họ, bao bọc họ trong màn nước xoá sạch tầm nhìn và âm thanh. Nỗi khiếp sợ vốn cuộn lại thành cái bọc nặng nề, lạnh buốt trong dạ dày cô, đã vỡ toang ra bởi cảnh tượng máu trên khuôn mặt Grant. Cô không thể chịu đựng được nếu có điều gì xảy ra cho Grant, cô đơn giản là không thể...

Anh nhấc cô ra khỏi vai, đỡ cô dựa vào một thứ gì đó cứng và lạnh. Những ngón tay Jane xoè ra để chống vào nó và lờ mờ cô nhận ra một kết cấu kim loại. Anh giật mạnh mở cửa chiếc xe tải pickup cũ kỹ và bế cô lên đẩy vào cabin xe. Với cái xoắn vặn chuyển của cơ thể anh, anh trượt xuống dưới bánh xe, sau đó đóng sầm cửa lại.

“Jane” anh lo lắng, chộp lấy vai cô trong cái siết chặt và lắc cô.”Em có sao không?Em bị đánh?”

Cô đang thổn thức, nhưng mắt cô cạn khô. Cô vươn bàn tay run rẩy chạm vào vệt đỏ chảy xuống mặt đầm nước mưa của anh. “Anh bị thương rồi” cô thì thầm, anh không thể nghe thấy dưới tiếng ầm ầm của cơn mưa đang trút xuống trần kim loại của chiếc xe tải cũ kỹ, nhưng anh có thể đọc nó qua đôi môi mấp máy của cô và ôm ghì lấy cô trong vòng tay anh, trao cho cô nụ hôn cấp bách, mạnh mẽ trên mái tóc còn nhỏ giọt của cô.

“Chỉ là vết xước thôi cưng à!” anh trấn an cô “còn em thì sao? em không sao chứ?”

Cô gắng gượng gật đầu, níu chặt lấy anh, cảm nhận hơi ấm không thể tin được từ cơ thể anh dù tình trạng ướt sũng của quần áo anh. Anh giữ cô trong chốc lát, sau đó kéo đôi tay đang quàng quanh cổ anh và đặt cô về một bên khác của xe tải. “Ngồi yên đấy trong khi anh làm cái thứ này chuyển động. chúng ta sẽ thoát khỏi đây trước khi tạnh mưa và mọi người đi ra”

Anh cúi xuống và vươn phía dưới gầm xe, lôi ra mớ dây lủng nhùng.

“Anh đang làm gì vậy?” cô hỏi chết lặng.

“đầu dây (hot-writhing) cái thùng cỡ cỡ này” anh trả lời, trao cho cô nụ cười nhếch nhếch. “Chú ý kĩ nhé, bởi em cứ khăng khăng đòi anh làm cái này. Ngày nào đó, em chắc sẽ muốn trộm một chiếc xe tải đấy.”

“Anh không thể nào thấy đường trong cơn mưa thế này” cô nói, vẫn còn âm điệu yếu đuối, tê cóng trong giọng nói cô, thật không giống với bản chất tươi vui, bình thần thường ngày của cô. Nét cau mày nghiêm

ngộ kéo chân mảy anh lại với nhau, nhưng anh không thể dừng lại để nâng niu cô trong vòng tay, để đoán chắc với cô rằng mọi thứ sẽ ổn cả thôi. Anh còn không quá chắc chắn về điều đó với chính bản thân anh, tất cả địa ngục vỡ loảng xoảng, nhắc anh nhớ anh ghét bị bắt thế nào và giờ Jane cũng trở thành mục tiêu. Anh ghét toàn bộ những thứ sắp đặt này nhiều đến nỗi cái nhìn chết chóc đã xuất hiện trong mắt anh, cái nhìn đã trở thành huyền thoại trong những khu rừng rậm và các cánh đồng lúa ở Đông Nam Á.

“Anh thấy đủ để có thể đưa chúng ta thoát khỏi đây”

Anh đặt hai sợi dây lại với nhau, động cơ rền rĩ và rung chuyển, nhưng không khởi động. Chửi thề dưới hơi thở, anh thử lại, lần thứ hai động cơ rền rĩ. Anh gạt cần số và đạp chân côn. Họ chuyển động trơn tru với chiếc xe già cỗi đang rền rĩ và phản kháng. Mưa tạt trên mặt kính nặng hạt đến nỗi cái cần gạt nước mỏng manh hầu như vô dụng, nhưng dường như Grant biết anh đang đi đâu.

Nhìn xung quanh, Jane thấy một số lượng đáng ngạc nhiên của các căn nhà xuyên qua cơn mưa và một vài con đường rẽ ra từ con đường họ đang đi. Ngôi làng là một trong những ngôi làng thịnh vượng, với phần lớn biểu hiện của nền văn minh, và nó trông bằng cách nào đó trái ngược với sự sống quá gần với khu rừng.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” cô hỏi

“Miền Nam, em yêu. Tới Limon hoặc ít nhất xa nhất có thể cái thùng này có thể mang chúng ta xuống tới con đường”

9. Chương 9

Limon. Cái tên nghe như thiên đường, và khi cô bám chặt vào cái ghế tựa của chiếc xe cũ hòm hòm, thành phố đó dường như ở xa tít mù. Đôi mắt đen mở to và dễ tổn thương khi cô nhìn chăm chăm vào cơn mưa xối xả tạt vào kính chắn gió, cố gắng nhìn thấy con đường. Grant liếc nhanh về phía cô, đó là tất cả những khoảnh khắc an toàn mà anh có khi tập trung lái xe trong tình trạng này. Giữ giọng anh điềm tĩnh, anh nói. “Jane, lính xa vào trong góc đi. Tránh đầu ra khỏi cửa sau, em hiểu không?”

“Tuân lệnh” cô vâng lời, lùi lại vào trong góc. Cái xe tải cũ kĩ này có một cửa sổ nhỏ ở đằng sau và một cái nhỏ hơn mỗi bên, chứa lại các hốc cụt sâu ở trong góc. Một vết gầy trồi lên thúc vào sau đùi cô, làm cô phải nhắc mình lên. Lớp vải bọc một bên của chiếc ghế hầu như không còn, gồm phần lớn những miếng vải linh tinh che phủ một vài đường cong. Grant đang ngồi trên miếng vá bao bố cấu bẩn. Nhìn xuống, cô thấy một cái lỗ lớn trong tấm ván sàn bên cạnh cánh cửa.

“Điều này quả là đặc sắc đấy” cô bình luận, lấy lại phần nhỏ bản tính điềm tĩnh của cô.

“Yeah, nó tệ thật”. Chiếc xe nằm xiêu vẹo bên đầm lầy, và Grant cố tập trung tất cả sự chú ý của anh để lái cái thứ này trong một đường thẳng lần nữa.

“Làm sao thì anh mới nói cho em biết chúng ta đang đi đâu?”

“Anh không thể. Anh đang đoán” một nụ cười xấu xa cong trên môi anh, dấu hiệu của adrenalin đang chạy đua khắp cơ thể anh. Nó là một dạng thể chất dữ dội, các giác quan nhạy bén chính xác dẫn đến bởi việc sử dụng trí thông minh và kỹ năng của anh để chống lại kẻ địch. Nếu không có gì nguy hiểm với Jane, anh chắc hẳn đã thích thú với trò chơi mèo vờn chuột này. Anh liều mạng liếc nhanh cô cái nữa, nhẹ nhõm chút ít khi anh thấy bây giờ cô im lặng hơn, tự trấn tĩnh bản thân và kiềm chế nỗi sợ hãi. Nỗi sợ hãi vẫn còn đó nhưng cô đã kiểm soát được nó.

“Anh tốt hơn nên là người phán đoán tốt” cô thở hắt hắt khi chiếc xe trơn tru thành một cách đáng thất vọng về một bên. “Nếu anh lái chúng ta phi thẳng ra vách đá, em thì sẽ không bao giờ tha thứ cho anh”

Anh cười nhả răng và tựa quẹo không thoải mái. Anh chúi người về phía trước trên bánh lái. “Em có thể lấy mấy cái túi này ra không? Chúng vướng víu quá và giữ nó”

Cô trườn ngang qua chỗ ngồi và mở dây kéo mấy cái túi balô, kéo chúng ra khỏi anh nhờ vậy mà anh có thể ngồi xuống. Làm sao mà cô có thể quên mất cái balô của cô?Cơn tê liệt đã làm cô hoàn toàn quên khuấy nó, cô kéo dây kéo luồn qua thắt lưng cô và cài chúng lại.

Anh không còn chú ý cô, nhưng đang cau mày chán nản, anh gõ gõ khớp ngón tay lên cái đồng hồ xăng. “Chết tiệt”

Jane rên rỉ. “Đừng nói với em là nó gần hết xăng chứ”

“Anh không biết.Cái đồng hồ chết tiệt này không hoạt động. Chúng ta có thể có thùng đầy xăng hoặc nó có thể tắt ngóm bất cứ lúc nào.”

Cô nhìn quanh. cơn mưa không còn đổ ào ào như trước nữa, dù nó vẫn còn nặng hạt. Khu rừng ép sát hai bên đường, và ngôi làng đã ra khỏi tầm nhìn đằng sau họ. Con đường không được lát nhựa, và chiếc xe cứ nảy lên từng chập trên mặt đất gồ ghề khiến cô phải níu chặt lấy ghế ngồi mới có thể ngồi yên. Nhưng dù sao thì nó cũng được gọi là con đường và chiếc xe vẫn chạy. Thậm chí nếu nó tắt ngóm, thì họ vẫn còn tốt hơn tình trạng một lúc trước. Ít nhất giờ thì họ không bị bắn. Với chút may mắn nào, Turego có thể nghĩ họ còn đang đi bộ và tiếp tục lùng sục gần đó, ít nhất trong một lúc. Mỗi giây phút trôi qua càng tăng thêm khoảng cách giữa họ và những kẻ truy đuổi.

Nửa giờ sau cơn mưa tạnh, và ngay lập tức nhiệt độ bắt đầu tăng cao. Jane hạ cửa sổ phía bên chỗ cô xuống, tìm kiếm bất cứ không khí mát mẻ nào mà cô có.”Cái này có phải là radio không?” cô hỏi.

Anh khịt mũi.”Em muốn nghe gì nào, top 40? không, nó không phải radio.”

“Không cần phải cộc cằn vậy đâu” cô khịt khịt mũi.

Grant tự hỏi anh đã từng bị gọi là “cộc cằn” (snippy) trước đây chưa. Anh từng bị gọi nhiều thứ, nhưng chưa bị gọi vậy bao giờ. Jane có cách nhìn kì lạ ở mọi thứ. Nếu họ lỡ may chạm trán phải con báo, cô chắc hẳn gọi nó là “nice kitty”. Cơn sóng quen thuộc dấy lên trong anh, làm anh không biết nên bóp cổ cô hay làm tình với cô. Gương mặt anh tối sầm lại khi anh cân nhắc điều nào làm anh sung sướng nhất.

Chiếc xe chèn qua bụi cây lấn ra con đường hẹp. Jane chỉ vừa kịp thụt đầu xuống để tránh bị đập vào mặt bởi cành cây chìa vào cái cửa sổ mở, trút những giọt mưa còn vương trên lá cây vào họ.

“Kéo cửa sổ lên” anh ra lệnh, lo lắng làm giọng anh trở nên sắc bén. Jane nghe theo và ngồi trở lại vào trong góc. Cô cảm thấy mồ hôi chảy từng dòng trên khuôn mặt và cô quệt tay áo ngang trắng. Tay cô vớ lấy mái tóc và kéo cả mớ tóc nặng trĩu ra khỏi mặt, rồi thất kinh bởi đám tóc quấn rối bù xù mà cô tìm thấy. Sao cô sẽ không đi tắm cơ chứ! Tắm thật sự ấy, với nước nóng, xà phòng và dầu gội, chứ không phải kì cọ ở con suối lờm chờm đá. Và quần áo sạch nữa! Cô nghĩ đến bàn chải tóc trong túi ba lô của cô nhưng cô không còn đủ sức để lấy nó ra

Well, không nên thừa cảm giác lãng phí thời gian để ước điều cô không thể có. Có những nhu cầu thiết yếu hơn cần được đáp ứng.”anh còn đồ ăn nào không?”

“Trong ba lô anh”

Cô chộp lấy cái túi và mở nó ra, lôi ra một gói bọc của bánh mì và fomat. Đó là tất cả những gì họ có, nhưng cô không có tâm trạng hạc hỏi cái thực đơn giới hạn của họ. Thức ăn là thức ăn. Lúc này, thậm chí mấy thanh dinh dưỡng cũng tốt nữa là.

Chúi người về phía trước, cô lấy con dao từ thắt lưng anh và nhanh chóng cắt bánh mì và fomat. Trong vòng chưa đầy một phút, cô làm xong 2 miếng sandwich phô mai dày cộm và nhét con dao lại vỏ bao. “Anh có thể cầm miếng sandwich và lái không, hay là anh muốn đút cho anh ăn?”

“Anh có thể xoay sở được”. Sẽ thật lóng ngóng vật lộn cái bánh lái trong khi giữ miếng bánh cùng lúc, trừ khi cô trượt lại gần anh và bón cho anh ăn, và việc đó sẽ khiến đầu cô lộ ra sau cửa kính. Con đường đằng sau họ vẫn không một bóng người, nhưng anh sẽ không mạo hiểm với sự an nguy của cô.

“Em có thể gói đầu vào lòng anh và bón cho anh mà” cô dịu dàng đề nghị, đôi mắt đen láy mơ màng và dịu dàng.

Anh giật nhẹ, khắp cơ thể anh căng cứng. “Em yêu, nếu em đặt đầu em xuống lòng anh, anh có thể sẽ lái cái thùng này bắn thẳng vào gốc cây, tốt hơn em ở nguyên đây.”

Có phải chỉ mới ngày hôm qua thôi, anh giữ lấy cô thật trọn vẹn trong cái hang đó? Anh khiến cô là của anh, chiếm lấy cô và thay đổi cô, cho đến khi cô nhận ra thật khó để nhớ cô từng trải qua điều này trước khi cô biết anh hay không. Trọng tâm của toàn bộ cơ thể cô lệch dần, hướng về phía anh.

Những gì cô đang cảm thấy đã bộc lộ rõ rệt qua đôi mắt, trên khuôn mặt biểu cảm của cô. Cái liếc nhanh vào cô khiến anh nuốt nước bọt để làm dịu bớt cái cổ họng đột nhiên khô khốc, và đôi tay anh siết chặt trên vô lăng. Anh muốn cô, ngay lập tức, anh muốn dừng xe lại và kéo cô cưỡi lên trên anh, sau đó chôn vùi bản thân vào trong nơi sâu kín nóng bỏng của cô. Hương vị của cô vẫn còn văng vất trong tâm trí anh, và cơ thể anh vẫn cảm nhận được sự mượt mà của làn da cô bên dưới anh. Có lẽ anh sẽ không thể nào có đủ cô để thỏa mãn anh trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà họ đang duy trì, nhưng anh sẽ cố, cái cố gắng ấy có thể khiến anh trở nên si mê vì hạnh phúc.

Họ ngốn sạch mấy miếng sandwich, sau đó Jane đưa cho anh bình bi đông. Thử nước Perrier thật nhạt thích, nhưng ít ra thì nó vẫn là ẩm ướt, và anh tu ừng ực. Khi cô trả lại cô bình bi đông, cô cũng thấy mình đang tu ừng ực nốt, nỗ lực bổ sung độ ẩm cho cơ thể đã thất bại với việc đổ mồ hôi. Trong xe thật nóng bức! Chẳng biết sao, thậm chí cuộc hành trình xuyên qua rừng cũng không nóng như thế này, dù ở đó cũng không có tí xíu cơn gió nào bên dưới tán cây. Lớp vỏ kim loại của chiếc xe tải làm cô cảm thấy bị đóng hộp, y hệt con tôm luộc. Cô buộc bản thân phải ngừng lại trước khi uống cạn nước) trước khi hết sạch nước và đóng nắp lại.

10 phút sau chiếc xe bắt đầu thở phì phì và rền rĩ, sau đó động cơ hoàn toàn tắt ngóm, và Grant tắt máy, lách xe về một phía của con đường hẹp xa hết mức có thể. “Nó đã kéo dài đến gần 2 giờ”, anh nói, mở cửa xe và nhảy xuống.

Jane bò băng qua chiếc xe và ra ngoài từ phía bên của anh, bởi anh đã đậu sát bên lề đến nỗi cánh cửa bên cô bị cái cây chắn mất. “Anh nghĩ chúng ta đã đi được bao xa?”

“30 dặm hoặc hơn” anh quăn quăn một lọn tóc của cô với ngón tay và mỉm cười nhìn xuống cô. “Đủ sức cho một cuộc dạo chơi chứ?”

“Một buổi tản bộ ban chiều, chắc chắn rồi, sao không chứ?”

Anh cúi đầu xuống và chiếm lấy một nụ hôn mãnh liệt từ đôi môi cô. Trước khi cô có thể đáp lại, anh đã tách ra và đẩy cô ra khỏi con đường vào trong rừng lần nữa. Anh quay trở lại chỗ chiếc xe và cô ngoái lại thấy anh đang xóa sạch dấu chân của họ; sau đó anh nhẹ nhàng nhảy lên một gờ thấp và tiến lại phía cô. “Có ngôi làng khác phía dưới cách đây khoảng một vài dặm, anh hi vọng chúng ta sẽ đến được đó, chúng ta có thể mua được xăng, nhưng...” anh ngập ngừng, và nhún vai với sự thay đổi kế hoạch. “Chúng ta sẽ men theo con đường và cố gắng vào trong làng trước khi trời tối, trừ khi chúng đang tiến quá gần chúng ta. Nếu vậy, chúng ta sẽ buộc phải quay lại vào sâu bên trong.”

“Chúng ta không định đến đầm lầy sao?”

“Không được” anh nhẹ nhàng giải thích “Ở đó có quá nhiều khoảng đất trống để có thể ẩn nấp, mà giờ thì chúng đã biết chúng ta đang ở trong vùng”

Một thoáng biểu hiện trống rỗng lướt qua mắt cô nhanh đến nỗi anh không chắc đã nhìn thấy nó. “Đó là lỗi của em, nếu em chỉ việc lo ẩn nấp thay vì cố tìm anh...”

“Nó đã qua rồi, đừng lo lắng nữa. Chúng ta chỉ phải điều chỉnh các kế hoạch lại một chút, và kế hoạch hiện tại là đến Limon nhanh nhất có thể và bằng bất cứ cách nào”

“Anh định chôm một chiếc xe khác?”

“Anh sẽ làm bất cứ việc gì phải làm”

Vâng, anh sẽ! Điều nhận biết ấy khiến cô cảm thấy an toàn bên anh thật sự tài giỏi, trong cả nhiều lĩnh vực. Thậm chí kiệt sức khi theo anh xuyên qua đám cây cỏ rậm rạp cũng làm cô hạnh phúc, vì cô có anh bên cạnh. Cô không dám để bản thân nghĩ đến sự thật rằng, họ sẽ sớm chia tách, rằng anh sẽ nhẹ nhàng

hôn từ biệt cô rồi bước đi, như thể cô không còn việc gì khác hơn để hoàn thành. Cô sẽ giải quyết khi nó xảy ra, cô không định chuốc thêm rắc rối. Cô phải tập trung toàn bộ sức lực để thoát khỏi Costa Rica, hay ít nhất tới vài nhà chức trách đáng tin cậy, nơi mà Grant sẽ không bị bắn trong lúc cố bảo vệ cô. Lúc cô nhìn thấy máu trên mặt anh, bên trong cô trở nên đông cứng khi cô biết rằng cô không thể sống nếu có bất cứ điều gì xảy ra với anh. Ngay cả khi cô có thể thấy anh không bị thương nghiêm trọng, nhưng nhận thức anh có thể bị tổn thương đã khiến cô kinh hãi. Dù anh có mạnh mẽ đến đâu nhưng khi lâm vào nguy hiểm, anh vẫn chỉ là con người, và anh có thể chết.

Họ chỉ nghe thấy tiếng một phương tiện trên đường, nó đang tiến về phía ngôi làng mà họ đã đánh cắp chiếc xe tải. Mặt trời đang lặn, ánh sáng mờ nhạt trong rừng bắt đầu tắt dần. Trước khi bóng tối bao trùm, họ đã đến bờ của một cánh đồng và cuối con đường khoảng nửa dặm họ có thể thấy một ngôi làng khác đang trải ra. Nó thật sự giống một thị trấn nhỏ hơn là một ngôi làng, có những ánh đèn điện rực rỡ và những chiếc ô tô, xe tải đang đậu ven đường. Sau chuỗi ngày trải qua trong rừng, nó nhìn như một trung tâm phồn hoa, ánh sáng văn minh

“chúng ta sẽ đợi ở đây cho đến khi trời tối hoàn toàn, sau đó mới đi vào thị trấn” Grant quyết định. Anh ngồi phịch xuống đất, và nằm duỗi người thoải mái. Jane nhìn chăm chăm vào ánh sáng lấp lánh của thị trấn, giằng xé giữa cảm giác bực bội mơ hồ và sự háo hức với những tiện nghi của thị trấn. Cô muốn tắm, muốn ngủ trên giường, nhưng sau quá nhiều thời gian trải qua một mình với Grant, ý nghĩ có những người khác xung quanh là cô lo lắng. Cô chẳng thể nào thư giãn như Grant, vì vậy cô vẫn đứng, khuôn mặt cô căng ra và nắm tay xiết chặt. “Tốt hơn là em nên ngồi xuống nghỉ, thay vì co lại chú mèo căng thẳng”

“Em thấy lo, chúng ta sẽ tiếp tục tới Limon tới nay à?”

“Còn tùy chúng ta tìm thấy gì khi vào thị trấn” Phát cáu, cô liếc nhìn xuống anh. Anh đang lảng tránh câu trả lời. Trời tối đến nỗi cô không thể thấy mỗi nét của anh, anh chỉ là hình thù đen thui trên mặt đất, nhưng cô chắc chắn anh biết cô tức giận, và hẳn là môi anh cong cong trong một nụ gần như cười của mình. Cô quá mệt để thấy hài hước với nó, dầu vậy, cô bước ra xa anh một vài bước và ngồi xuống, tựa đầu trên đầu gối co lại và nhắm mắt.

Thậm chí không có một tiếng xào xạc nào cảnh báo cô, anh đột nhiên ở sau cô, bàn tay mạnh mẽ xoa bóp các bắp cơ căng cứng sau vai và cổ cô. “Em có thích ngủ trên một cái giường thật sự vào tối nay không?” anh thì thầm vào tai cô

“Và tắm thật sự, và ăn đồ ăn thật sự, vâng, em muốn vậy” cô nói, không nhận thức được sự thèm khát trong giọng cô đến thế nào

“thị trấn cỡ này chắc chắn có khách sạn thích hợp, nhưng chúng ta không thể mạo hiểm vào đó, mà không để ý đến cách chúng ta làm. Anh sẽ cố tìm ai đó có thể đưa khách đi bằng đường thủy và không hỏi nhiều”

Anh cầm tay cô kéo cô đứng dậy và quàng tay quanh vai cô. “Chúng ta đi thôi nào. Chiếc giường nghe cũng có vẻ tốt với anh”

Bằng qua cánh đồng, từng bước đến gần với ánh sáng điện lấp lánh, Jane trở nên nhận thức trông cô thế nào, cô lùa những ngón tay vào mái tóc rối bù. Cô biết quần áo cô dơ dáy và mặt cô chắc chắn cáu bẩn. “Không ai sẽ cho chúng ta vào đâu” Cô tiên đoán

“Tiền sẽ khiến người ta bỏ qua bụi bẩn”

Cô ngược nhìn anh ngạc nhiên “anh có tiền?”

“một anh chàng trình sát giồi luôn luôn biết chuẩn bị”

Từ xa xa, âm thanh thê lương của còi tàu rền vang trong không trung. Gia tăng cái sự thật rằng họ đã bỏ sự cô lập của rừng mưa nhiệt đới lại phía sau. Đột nhiên Jane cảm thấy như bị bóc trần, cảm giác dễ tổn thương, và cô xích lại gần Grant hơn. “Điều này thật ngốc, nhưng em cảm thấy sợ”, cô thì thầm.

“Đó chỉ là một dạng shock văn hóa nhẹ thôi, em sẽ thấy tốt hơn khi chìm trong bồn nước nóng”

Họ tiếp tục men theo con đường tiến về ngôi làng trong bóng tối, âm thanh rộn ràng của khu phố chột xuất hiện. Một vài con đường đã được tráng nhựa và con đường chính thẳng tắp với những cửa hàng trưng bày

thịnh vượng. Người dân dạo bước, cười đùa và nói chuyện với nhau và từ nơi nào đó âm thanh thắng qua không thể nhầm lẫn của máy hát tự động, một yếu tố khác làm cô càng căng thẳng. Một biển hiệu rực rỡ màu đỏ trắng của loại nước uống có ga nhấp nháy trên lề đường, làm cô cảm thấy như thể cô xuất hiện từ thời kì khác. Đây chắc hẳn là cú shock văn hóa!

Kéo cô đi đằng sau anh, Grant dừng lại và có một cuộc trò chuyện yên lặng với người đàn ông già đôi mắt mờ đục, người có vẻ miễn cưỡng khi bị làm phiền. Cuối cùng, Grant cảm ơn và bước đi, vẫn xiết chặt cánh tay cô. “Con gái anh họ của em dâu ông ta có nhận đưa khách trọ”, anh bảo cô, và Jane phải nín cười.

“Vậy anh có biết con gái anh họ của em dâu ông ta sống ở đâu không?”

“Đương nhiên. Ở cuối con đường này, rồi rẽ trái, sau đó rẽ phải, đến cuối ngõ cụt vào một sân trong”

“Nếu anh đã nói vậy”

Dĩ nhiên là anh tìm thấy nhà trọ một cách dễ dàng, và Jane dựa người vào bức tường thô màu trắng bao quanh sân trong khi Grant rung chuông và nói chuyện với người phụ nữ thấp và phốp pháp. Bà ta có vẻ miễn cưỡng khi phải cho những người khách bụi bặm hết cỡ như thế này vào trọ. Grant đưa cho bà ta một cuộn tiền và giải thích rằng anh và vợ thực hiện cuộc nghiên cứu ngoài cánh đồng cho một hãng dược phẩm của Mỹ, không may xe của họ bị hư, buộc họ phải cuốc bộ từ chỗ cắm trại. Không biết có phải nhờ số tiền hay nhờ câu chuyện bịa đặt khốn khổ đó đã gây tác động đến Señora Trejos, khuôn mặt bà dịu lại, bà mở song cửa và để họ vào.

Trông thấy khuôn mặt căng thẳng của Jane, Señora Trejos trở nên dịu dàng hơn. “Tội nghiệp em”, bà thủ thỉ, phớt lờ tình trạng bồn chồn của Jane, bà đặt cánh tay tròn trịa của mình quanh đôi vai chùng xuống của người phụ nữ trẻ. “Em chắc hẳn kiệt sức rồi, tôi có một căn phòng xinh xắn với chiếc giường mềm mại cho em và Señor đây, và tôi sẽ mang thứ gì đó ngon lành cho em. Sau đó chắc em sẽ cảm thấy tốt hơn”

Jane không thể không mỉm cười với người phụ nữ tốt bụng có đôi mắt đen này. “Tất cả điều đó nghe thật tuyệt vời” Cô cố xoay sở với vốn liếng tiếng Tây Ban Nha ít ỏi của mình. “Nhưng trên hết, tôi cần phải tắm. Điều đó có làm phiền bà không?”

“Dĩ nhiên là không rồi” Señora Trejos cười rạng rỡ hạnh diện. “Santos và tôi có nước nóng trong bồn. Anh ấy phải mang xăng từ San Jose để đun nước đấy”

Ngưng tán chuyện, bà dẫn họ vào trong ngôi nhà tiện nghi của bà, với sàn lát gạch, và tường sơn trắng êm dịu. “Những căn phòng phía trên lầu đã được lấy hết rồi” bà tỏ vẻ hối lỗi. “Tôi chỉ còn một căn phòng ở dưới chân cầu thang, nhưng nó xinh xắn và mát mẻ, và gần với các tiện nghi hơn”

“Cảm ơn, Señora Trejos” Grant nói. “Căn phòng phía dưới làm chúng tôi thoải mái hơn”

Đúng nó như vậy thật, với sàn trơn và tường sơn trắng giản dị, không có món nội thất nào trừ chiếc giường đôi bằng gỗ, một chiếc ghế mây trơ trọi, vòm cửa sổ thanh nhã, và một cái giá nhỏ bằng gỗ đựng một chiếc bình và cái bát. Jane liếc nhìn chiếc giường với vẻ khát khao lộ lố. Nó nhìn thật tuyệt và thoải mái, với những chiếc gối nhồi bông căng tròn.

Grant cảm ơn Señora Trejos lần nữa. Bà rời đi để chuẩn bị vài món cho họ và để họ một mình. Jane liếc nhìn anh và nhận thấy anh đang nhìn cô chăm chú. Dù sao, ở một mình với anh trong phòng ngủ có cảm giác khác với ở trong rừng. Ở đó, sự tách biệt của họ buộc phải chấp nhận. Ở đây, có một cảm giác gần gũi khi tách biệt khỏi thế giới, trong sự thân mật tuyệt vời hơn.

“Em tắm trước đi” anh cuối cùng nói, “nhớ đừng ngủ quên trong bồn tắm nhé”

Jane không phí thời gian để phản đối. Cô xem xét tầng dưới, để chiếc mũ cô dẫn đường cho đến khi cô tìm thấy Señora Trejos đang tắt bật trong bếp. “Xin lỗi, Señora” cô ngập ngừng. Cô không biết làm sao để giải thích sự thiếu hụt áo choàng hay bất cứ thứ gì mặc sau khi tắm, nhưng Señora Trejos nhận ra ngay lập tức. Chỉ vài phút sau, cô cầm trên tay chiếc áo choàng ngủ màu trắng giản dị và được chỉ tới phòng tắm quý giá của Señora.

Nền gạch phòng tắm đã bị nứt, có một bồn tắm sâu kiểu cũ với chân bồn cong, nhưng khi cô vịn vôi, nước nóng chảy ào ào. Thở dài thỏa mãn, Jane nhanh chóng mở chiếc ba lô và đặt nó sang một bên, sau đó cúi

quần áo và bước vào trong bồn, không thể chờ cho đến khi nước đầy. Sức nóng thấm vào trong các bắp cơ đau nhức của cô, và cô rên rỉ thích thú. Cô thích ngâm mình trong hàng giờ, nhưng Grant đang chờ, vậy nên cô không cho phép bản thân dựa vào lưng bồn cao đó mà thư giãn. Nhanh chóng cô chà sạch các lớp bụi bẩn bám trên da; khó mà tin được cảm giác sạch sẽ tuyệt vời thế nào. Sau đó cô gội đầu, thả dài nhẹ nhõm khi các món tóc hết rối tinh và một lần nữa trượt giữa kẽ ngón tay cô như dải lụa ướt

Vội vàng, cô quần tóc lên trong tấm khăn bọc và cô lấy trong túi ra một dao cạo. Ngồi trên gờ bồn tắm, cô lướt lưỡi dao trên cẳng chân và bên dưới cánh tay, sau đó bôi kem dưỡng ẩm lên da. Cô chợt mỉm cười khi nghĩ đến việc nằm trong vòng tay Grant suốt đêm. Cô đã sạch sẽ và có mùi thơm thật ngọt ngào, làn da cô thì mềm mượt. Sau cùng thì, thật khó để giành được tình yêu của một chiến binh, nhưng cô sẽ sử dụng mọi vũ khí mà cô có thể sắp đặt.

Cô đánh răng, sau đó cô chải mái tóc ẩm ướt của mình và choàng cái áo ngủ màu trắng, hi vọng rằng cô sẽ không chạm trán với bất cứ vị khách nào của Senora Trejos trên đường trở về phòng. Senora đã bảo cô cứ để quần áo trên sàn và cô sẽ thấy chúng được giặt sạch, vì vậy cô nhấc cái túi lên và nhanh chóng chạy xuống phòng khách tiến về căn phòng nơi Grant đang đợi.

Anh đã đóng cánh cửa sập trên cửa sổ mái vòm và đang dựa một bên vai vào tường, từ chối ngồi xuống chiếc ghế đơn trong phòng. Anh nhìn lên thấy cô đi vào, và đôi đồng tử đen thẳm giữa cặp mắt vàng rực, giãn rộng cho đến khi chỉ còn một vòng mảnh màu hổ phách bao quanh màu đen. Jane ngừng lại, thả cái túi xuống cạnh giường, và đột nhiên cảm thấy xấu hổ, bất chấp cuộc làm tình mãnh liệt cô đã chia sẻ với người đàn ông này. Anh nhìn cô như thể muốn bổ nhào vào cô, và cô thấy mình vòng tay quanh ngực, nhận thức được sự trần truồng của cô hoàn toàn lộ lộ bên dưới tấm áo mỏng. Cô háng giọng, miệng cô đột nhiên khô khốc.”Phòng tắm hoàn toàn là của anh đấy”

Anh từ từ đứng thẳng dậy, không rời mắt khỏi cô. “Sao em không chợp mắt một chút?”

“Em thà đợi anh còn hơn” cô thì thầm

“Anh sẽ đánh thức em khi anh vào giường” Cái nhìn mãnh liệt của anh hứa với cô rằng cô không phải ngủ một mình suốt đêm

“Tóc em. Em phải hong khô tóc”

Anh gạt đầu và rời khỏi phòng, Jane ngồi xuống chiếc ghế yếu ớt, run rẩy tận bên trong trước cái cách anh nhìn cô. Nghiêng đầu, cô lau mái tóc sau đó bắt đầu chải cho khô. Mái tóc cô dày và dài đến nỗi nó vẫn còn ẩm ướt khi Grant về phòng và đứng lặng lẽ, nhìn cô khi cô nghiêng đầu ngồi đó. Đôi vai mảnh khảnh của cô cong lại khi chải mái tóc sẫm màu. Cô ngồi thẳng dậy, hất mái tóc qua bên vai kia và khoanh khắc đó, họ đơn giản chỉ nhìn chăm chú vào nhau

Họ đã từng ngủ với nhau trước đây, nhưng bây giờ sự hấp dẫn giới tính giữa họ đang rít lên như những luồng điện. Dù thậm chí chưa chạm vào nhau, nhưng cả hai người đều bị khuấy động, nhịp tim đập nhanh dần, làn da trở nên nóng bỏng.

Anh đã cạo râu, chắc hẳn anh đã dụng dao cạo cô để lại trong nhà tắm. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh trong tình trạng không râu ria xồm xoàm, những đường nét mạnh mẽ, cân đối trên khuôn mặt vương những vết sẹo của anh làm hơi thở cô như nghẹn lại. Anh đang ở trần ngoại trừ chiếc khăn cột quanh hông. Và khi cô nhìn, anh cởi cái khăn ra và thả rơi xuống sàn. Anh với tay ra sau khóa cửa lại. “Em chuẩn bị ngủ chưa?”

“Tóc em - vẫn chưa khô lắm”

“Cứ để đó đi” anh nói, và tiến về phía cô. Cái lược rớt xuống sàn khi anh nắm tay cô và kéo cô lên. Ngay khi cô ở trong vòng tay anh, bị nhấc hăng lên bởi cái ôm mãnh liệt của anh. Đôi môi họ trở nên đối khát, những ngón tay cô sục vào trong mái tóc ẩm ướt của anh, ghì giữ anh về phía cô. Môi anh linh hoạt và nóng hổi, lưỡi anh sục xạo sâu trong cô trong một nụ hôn khiến cô phải rên rỉ khi những đợt sóng khao khát sôi sục trong cô.

Anh cứng rắn áp vào cô, vật đàn ông của anh thúc vào nơi mềm mại nữ tính của cô. Tay anh siết chặt hông cô và chà sát cô trên anh. Jane dứt môi ra khỏi anh, thở hổn hển, ngả đầu trên bờ vai rộng của anh. Cô

không thể kiềm chế được ham muốn hoang dã anh đã khuấy tạo nên, như thể cơ thể cô đã mất kiểm soát, như đã đạt tới đỉnh điểm mà sự khuấy động của anh đã hứa hẹn

Cô hầu như đã sống độc thân hàng năm nay, cảm xúc đam mê trong cô hầu như đã ngủ quên cho đến khi cô gặp Grant. Anh hoang dã, đẹp đẽ và uyển chuyển như những con báo oai vệ lặng lẽ tan vào trong màu xanh rêu rậm của rừng nhiệt đới. Tính chất dữ dội trong anh đòi hỏi phải đáp lại, và cô không thể kiềm chế. Anh không cần phải kiên nhẫn tạo nên những đam mê của cô, chỉ với một nụ hôn, cô đã run rẩy áp sát anh, trống rỗng, đau đớn và sẵn sàng cho anh, ngực cô sưng phồng đau đớn, cơ thể cô ẩm ướt và mềm mại

“Chúng ta phải cởi thứ này ra” anh thì thầm, tóm lấy áo choàng ngủ và kéo nó lên. Cô miễn cưỡng rời khỏi anh, và anh kéo áo choàng ra khỏi đầu, thả nó trên chiếc ghế, sau đó cô trở lại trong vòng tay anh và anh mang cô đến giường

Thân thể trần truồng của họ cọ sát vào nhau, không thể dời được nữa. Anh đẩy vào trong cô, và cô khẽ thốt lên tiếng rên nhỏ bởi cơn chấn động ngọt ngào đó. Bất lấy tiếng rên khẽ với miệng anh, anh nhắc chân cô và đặt chúng quanh hông anh và bắt đầu đâm sâu hơn vào trong cô.

Giống như đêm trước, cô không còn bất kì ý nghĩ nào khác ngoài người đàn ông với đôi vai rộng đến mức che khuất mọi ánh sáng. Chiếc giường mềm mại bên dưới họ, tấm ra giường mát mẻ và mượt mà, tiếng cọt kẹt nhịp nhàng của chiếc giường trong mỗi nhịp chuyển động của anh cùng với tiếng côn trùng kêu vang ngoài cửa sổ. Thời gian không còn ý nghĩa nữa. Chỉ có môi anh trên cô, đôi tay anh trên thân thể cô và từng nhát đâm chậm rãi tiến sâu trong cô và bùng nổ cảm xúc cháy bỏng, cho đến khi họ xiết chặt lấy nhau trong khoái cảm dữ dội và tấm ra không còn mát mẻ nữa, ngoài sức nóng từ da thịt nóng hổi và ẩm ướt của họ.

Sau đó nó trở nên yên lặng, và anh nặng nề nằm trên cô, hít từng hơi thở sâu trong khi tay cô vuốt ve tấm lưng mạnh mẽ của anh. Môi cô run run với những từ ngữ yêu thương mà cô muốn trao cho anh, nhưng cô không thể kìm chúng lại. Bản năng cô mách bảo rằng anh không muốn biết, và cô không muốn làm bất cứ điều gì phá hỏng khoảng thời gian họ bên nhau. Dù sao, có lẽ anh đã trao cô thứ gì đó, nếu không phải tình yêu, thì đó cũng là một thứ vô cùng quý giá. Khi những đầu ngón tay nhạy cảm của cô thăm dò trên cái khe sâu dọc xương sống anh, cô tự hỏi có khi nào anh đã tặng cô đứa trẻ của anh không? Cơn hạnh phúc lay động khắp cơ thể cô, và cô xiết anh chặt hơn, hi vọng rằng cơ thể cô đã tiếp nhận lấy những mầm sống từ anh.

Anh tựa mình, vươn tới tắt đèn và trong bóng tối, anh nằm xuống bên cạnh cô. Có cuộn người tựa mình bên anh, đầu cô gối trên vai anh, và sau một lát, anh khẽ cười

“Sao em không chỉ đơn giản tiết kiệm thời gian và nằm lên người anh luôn đi” anh đề nghị, rồi kéo cô nằm lên ngực anh.

Jane thở dài hạnh phúc, duỗi người trên anh, quàng tay quanh cổ anh. Với khuôn mặt vùi vào cổ anh, cô cảm thấy an toàn và dễ chịu như thể cô đã tìm thấy bến tàu ẩn náu của đời cô. “Em yêu anh” cô thì thầm cảm lạnh, môi cô chuyển động không lời bên anh.

Họ thức giấc bởi ánh nắng sớm mai sáng rõ xuyên qua khe gỗ của cánh cửa sập. Để lại Jane vươn người và cầu nhàu trên giường, anh ngồi dậy và mở cửa sổ để những ánh sáng hồng hào đổ tràn vào phòng. Khi anh quay lại, anh thấy cách những tia nắng rực rỡ trên làn da ẩm áp của cô, đầu nhũ hoa nhuốm màu mơ, rải chùm tia sáng óng ánh trên mái tóc đen. Khuôn mặt cô ửng hồng, và đôi mắt cô vẫn trĩu nặng trong giấc ngủ.

Đột nhiên, tim anh đập rộn ràng, và anh không thể chịu đựng được ngay cả việc rời xa cô chỉ trong phạm vi của căn phòng nhỏ bé này. Anh trở lại giường, kéo cô xuống bên dưới anh, sau đó ngắm nhìn khuôn mặt cô thay đổi khi anh chậm rãi vào trong cô, ngắm nhìn vẻ rực rỡ rạng sáng trên cô. Ngực anh như vỡ tung vì xúc động, khiến anh thật khó có thể hít thở, và khi anh đánh mất bản thân ở nơi sâu và mềm mại của cơ thể cô, anh đã thấu hiểu: Cô đã trở nên quá gần gũi với anh và để cô đi sẽ là điều đau đớn nhất anh từng làm.

Anh ngồi dậy, choàng bộ quần áo đã được giặt giũ thơm tho mà các cô con gái của Senora Trejos đem đến, cùng với một khay chất đầy trái cây, bánh mì, và pho mát. Jane đỏ bừng xấu hổ khi cô nhận ra chắc hẳn Senora Trejos đã mang cái khay này cho họ vào đêm trước, sau đó bà đã kín đáo rời đi khi nghe thấy những

âm thanh mà họ đã tạo ra. Liếc nhanh vào Grant, và cô nhận ra anh cũng có cùng ý nghĩ với cô, bởi góc môi của anh cong lên trong sự hài hước.

Senora cũng gửi đến cô cái áo cánh không tay mềm mại màu trắng, và Jane mặc nó với sự thích thú, vui mừng vứt bỏ cái áo sơ mi đen đã tả tơi của cô. Sau khi bóc một miếng cam trong khay, cô nhắm nháp miếng trái cây mát rượi khi cô nhìn anh kéo cái áo lót màu xanh sẫm ra khỏi đầu.

“Anh chắc chắn thu hút sự chú ý trong bộ quần áo ngủ trang trí đó đấy” cô nói, ấn một lát cam vào miệng anh.

“Anh biết” anh trao cô một nụ hôn nhanh mùi vị cam. “Cất áo sơ mi của em vào trong ba lô và chuẩn bị đi khi anh quay về”

“Quay về? Anh chuẩn bị đi đâu?”

“Anh định cố tìm một vài loại phương tiện. Nó không dễ dàng vào lúc này”

“Chúng ta có thể bắt tàu” cô chỉ ra

“Khẩu súng sẽ gây sự chú ý, cưng à”

“Sao em không thể đi với anh?”

“Vì em an toàn hơn ở đây”

“Lần cuối anh để em lại, em đã gặp rắc rối” Cô cảm thấy buộc phải nhắc anh nhớ điều đó.

Anh không đánh giá cao sự nhắc nhở đó. Anh quắc mắt cau có với cô khi anh với tới miếng dưa hấu.

“Nếu em chỉ việc giữ nguyên cái móng nhỏ của em nơi anh bảo, thì em sẽ ổn”

“Em ổn nếu em đi với anh”

“Chết tiệt, ngừng tranh cãi với anh đi”

“Em không tranh cãi. Em chỉ chỉ ra sự thật hiển nhiên. Anh mới là người đang tranh cãi”

Mắt anh vàng rực. Anh cúi đầu xuống cho đến khi họ gần như chạm mũi vào nhau, anh kiểm chế dưới sự căng thẳng gay gắt giữa họ. Anh nghiêng chặt răng lại, xiết những từ ngữ thoát ra. “Nếu em làm vậy mà có thể về nhà mà không bị ăn đòn như tử thì đúng là phép màu đấy”

“Em chưa từng bị ăn đòn bao giờ” cô phản kháng

“Nó sẽ”

Cô hậm hực ngồi xuống chiếc ghế và bấu môi ra. Tay Grant nắm chặt lại; sau đó anh vươn tới cô, kéo cô ra khỏi chiếc ghế, xiết lấy cô trong nụ hôn sâu và mạnh mẽ. “Ngoan chút đi mà” anh nói, nhận thức được anh gần như nài nỉ cô. “Anh sẽ trở lại trong một giờ...”

“Hoặc hơn” Cô kết thúc câu giục anh. “Được rồi. Em sẽ đợi, nhưng em chẳng thích vậy chút nào”

Anh rời đi trước khi đánh mất bình tĩnh với cô. Jane nhai chop chép vài loại trái cây, cảm thấy khoan khoái kinh khủng vì ít ra có thứ gì đó tươi mát để ăn. Quyết định rằng anh chỉ có ý bảo cô ở yên trong nhà, chứ không chỉ đóng đinh trong phòng, đầu tiên cô phải góp nhặt tất cả những thứ sẵn sàng cho di chuyển như anh đã chỉ ra, sau đó trông thấy senora và có cuộc trò chuyện dễ chịu với bà. Người phụ nữ đang hối hả trong bếp chuẩn bị thức ăn cho khách đi tàu của bà trong khi các cô con gái của bà đang cần cù lau nhà và là một núi quần áo. Jane đang nhúng tay sâu vào trong cái bát bột nhào khi Grant trở về.

Anh đi vào phòng họ trước tiên, và khi anh tìm thấy cô trong bếp, mắt anh lấp lánh ánh sáng sự khuấy khỏa trước khi anh kịp che giấu nó. Jane cảm nhận được sự hiện diện của anh, nhìn lên và mỉm cười. “Anh sắp xếp xong rồi à?”

“Uh. Em chuẩn bị chưa?”

“Chỉ ngay khi em rửa tay đã”

Cô ôm senora và cảm ơn bà, trong khi Grant dựa vào cửa và ngắm cô. Cô dường như có thể mê hoặc mọi người mà không tốn chút sức lực nào nhỉ? Senora đang tươi cười rạng rỡ với cô, chúc cô có một chuyến đi an toàn và mời cô trở lại. Sẽ luôn có một căn phòng cho quý cô trẻ tuổi đáng yêu và chồng của cô trong ngôi nhà Trejos này!

Họ thu lượm các ba lô của họ, và Grant quàng khẩu súng trường qua vai anh. Họ buộc phải mạo hiểm thu hút sự chú ý vì nó nhưng anh không dám để nó lại phía sau. Với bất kì sự may mắn nào, họ có thể sẽ ở trên chuyến bay ra khỏi Costa Rica vào lúc sắp tối, nhưng cho đến lúc đó, anh không thể hạ thấp cảnh giác được. Cuộc chạm trán gần đây nhất đã chứng minh điều đó. Tuergo vẫn không từ bỏ, hẳn không dễ dàng chấp nhận thất bại.

Ra đến ngoài ngõ, Jane liếc lên nhìn anh. “Chính xác là anh sắp xếp chuyện gì vậy?”

“Một nông dân chuẩn bị tới Limon, và ông ta có thể cho chúng ta đi nhờ”

Sau cuộc phiêu lưu vài ngày trước thì điều này gần như tẻ nhạt, nhưng Jane tràn trề hạnh phúc với cái sự tẻ nhạt đó. Một chuyến đi dễ chịu, thanh bình thật đúng điệu. Tuyệt vời làm sao khi không còn cảm giác bị săn tìm nữa!

Khi họ gần ra cuối con hẻm, một người đàn ông đột nhiên chắn trước họ. Grant phản ứng ngay tức thì, đẩy Jane sang một bên, nhưng trước khi Grant nhắc khẩu súng trường xung quanh thì một khẩu súng lục đã chìa vào mặt anh, và thêm một vài gã bước vào trong ngõ, tất cả chúng đều trang bị vũ trang, tất cả chúng đều chìa vũ khí vào Grant. Jane nín thở, mắt cô mở to sợ hãi. Sau đó cô nhận ra gã đứng ở giữa, và tim cô ngừng đập. Grant sẽ chết bây giờ? Chỉ bởi vì cô?

Cô không thể chịu đựng nổi. Cô phải làm điều gì đó, bất cứ điều gì.

“Manuel” Cô kêu lên, đổ đầy giọng cô với niềm vui thích. Cô chạy tới hắn, quàng đôi tay quanh gã. “Thật mừng vì anh đã tìm thấy em”

10. Chương 10

Đây thật sự là một cơn ác mộng. Đôi mắt Grant hẹp lại, nhìn chăm chăm không dứt vào cô và có sự cảm hờn lấp ló qua đôi mắt anh, khiến da dẻ cô xoắn chặt lại. Nhưng không cách nào cô có thể nói cho anh biết. Cô đang cố hết sức diễn vai kịch này, bám chặt lấy Tuergo và cứ lầm nhảm với hắn rằng cô thấy sợ hãi biết bao, gã điên này đã đánh cô và bắt cóc cô khỏi điền trang thế nào, trong lúc đó cô cứ nín lấy áo của Tuergo như thể cô không thể chịu đựng việc phải rời xa hắn. Cô hoàn toàn không biết cô đang làm gì, chỉ biết rằng bằng mọi giá cô phải còn tự do, có như vậy cô mới có thể cứu Grant. Và để làm được điều đó, cô phải giành lại sự tin tưởng của Tuergo và xoa dịu lòng kiêu hãnh của hắn.

Toàn bộ tình huống này đang ở trên cán cân sống - chết, mọi chuyện có thể lệch về bất kì hướng nào. Sự can trọng lấp ló trong đôi mắt đen của Tuergo, cũng như vẻ thỏa mãn hiểm ác trong việc dồn con mồi vào chân tường. Hắn muốn cô phải trả giá việc trốn tránh hắn, cô biết, nhưng chưa đến lúc đó, cô vẫn còn an toàn trước mọi tổn hại thật sự nào. Bởi vì hắn ta vẫn muốn cuộn microfilm. Mạng sống của Grant đang bị đe dọa, chỉ cần 1 từ từ Tuergo, những gã đó sẽ giết anh ngay lập tức. Anh chắc chắn phải biết điều đó, nhưng không hề có một tia sợ hãi nào trong vẻ mặt anh, chỉ có sự lạnh lẽo, cảm hờn như thiêu đốt khi anh nhìn chăm chăm vào Jane. Có lẽ nhờ vậy, cuối cùng bằng cách nào đó cũng làm dịu đi sự nghi ngờ của Tuergo. Hắn sẽ không bao giờ giải tán bọn lính gác quanh cô, nhưng Jane chỉ có thể lo lắng một điều duy nhất vào lúc này. Ngay bây giờ, cô phải bảo vệ Grant bằng bất cứ giá nào.

Cánh tay gã Tuergo quàng quanh eo cô, kéo cô dựa chặt vào hắn. Hắn cúi đầu xuống và hôn cô, một nụ hôn vô cùng thân mật mà Jane phải gồng mình chịu đựng nó, đầu cô rung mình kinh tởm khi phải cam chịu sự động chạm và mùi vị của gã. Cô biết hắn ta đang làm gì, hắn đang cố chứng tỏ sức mạnh của hắn, sự kiểm soát của hắn, và sử dụng cô như vũ khí chống lại Grant. Khi hắn nhắc đầu ra, một nụ cười hiểm ác nở trên khuôn miệng đẹp đẽ của gã.

“Giờ ta có em rồi, Chiquita” hần đoán chắc với cô trong chất giọng mượt mà.”Em hoàn toàn an toàn. Gã điên này, như em đã gọi, sẽ không làm phiền em được nữa, ta hứa” tiếp tục nhạo báng, nghiêng đầu về phía Grant. “Tôi đã nghe tiếng ông, Senor. Chắc chắn chỉ có thể có một người duy nhất với mặt sẹo và đôi mắt vàng, người có thể tan biến trong rừng như loài mèo lạng lẹ. Người là một huyền thoại, nhưng nghe nói người đã chết. Đã lâu lắm rồi kể từ khi nghe thấy bất cứ tin tức nào từ người”

Grant vẫn yên lặng, bây giờ anh tập trung vào Turego, phớt lờ Jane như thể cô không hề tồn tại. Không nhúc nhích một cơ bắp cứ như anh đã hóa đá. Cái tĩnh lặng hoàn toàn của anh làm người khác có cảm giác bị uy hiếp, tạo ấn tượng rằng ẩn chứa bên dưới sự kiểm soát của anh là một sức mạnh to lớn đang bị kìm hãm, hết như một loài thú hoang dã đang chờ đợi khoảnh khắc hoàn hảo để nhào tới. Mặc dù, anh đơn thương độc mã, nhưng những gã đàn ông đó như bầy chó rừng lạng lẹ xung quanh loài hổ hùng mạnh. Những tên đang chìa súng vào anh lộ rõ vẻ hốt hoảng.

“Có lẽ thật thú vị để biết người đang thuê ông là ai! Và có những người khác rất thích thú với cơ hội được tra hỏi ông, phải không nào? Trói hần lại, và dẫn hần vào trong xe” Turego ra lệnh, vẫn quàng tay xung quanh Jane. Cô cố không nhìn Grant khi anh bị trói lại thô lỗ và kéo lê về phía chiếc xe tải quân sự trọng lượng 2 tấn, với tấm vải bạt che phủ đằng sau xe. Thay vào đó, cô trao cho Turego nụ cười chói sáng nhất của cô và dựa đầu vào vai hần.

“Em thật sự rất sợ” cô thì thầm

“Dĩ nhiên là em vậy rồi, Chiquita. Có phải đó là lý do em chống cự lại người của ta khi họ tìm thấy em trong rừng hôm qua?”

Cô đã hiểu vì sao hần không dễ dàng tin cô ngay! Cô giữ đôi mắt mở to hoài nghi. “Đó là người của anh sao? Sao họ không nói vậy chứ? Họ cứ xô đẩy em xung quanh. Làm em sợ họ cũng muốn... muốn tấn công em. Em đã xoay sở để thoát khỏi gã điên đó, Em cũng đã có thể làm được, nếu không có tất cả tiếng ồn ào mà bọn họ đã tạo ra! Họ đã dẫn hần đến thẳng chỗ em” giọng cô run run vì căm phẫn.

“Đã qua rồi. Giờ anh sẽ chăm sóc cho em” Hần dẫn cô đến chiếc xe và giúp cô vào trong xe, sau đó trèo ngay sau cô và đưa chỉ thị cho lái xe.

Đó là chính xác những điều cô sợ, được chăm sóc bởi Turego, nhưng lúc đó cô phải lừa được hần và bằng mọi cách cô phải thuyết phục được cô hoàn toàn vô tội trong việc trốn thoát ngay dưới mũi những tên lính gác. Hần ta không đến nỗi khờ khạo cả tin, dù cô đã lừa được hần lần đầu nhưng lần sau sẽ khó khăn hơn nhiều.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” cô hỏi ngỡ ngàng, dựa vào hần. “Trở lại khu điền trang sao? Anh có mang bộ quần áo nào cho em không? Gã ta đưa cho em cái áo choàng này sáng nay” cô nói, giật giật lớp vải trắng mềm mại. “Nhưng em muốn quần áo của em kia”

“Thật ra thì, ta đã quá lo lắng cho em đến nỗi không hề nghĩ đến quần áo của em” Turego nói dối ngọt xớt. Cánh tay rắn chắc của hần vòng xung quanh cô, và Jane mỉm cười nhìn hần. Hần mang nét đẹp trai giả tạo, với đường nét hoàn hảo sẽ thích hợp với một pho tượng hơn là con người, dù gì có lẽ Turego cũng không hoàn toàn là một con người. Hần ta không tiết lộ tuổi, hần nhìn như chỉ mới ngoài hai mươi, dù Jane biết hần ít nhất cũng đã bốn mươi. Cảm xúc không biến đổi trên khuôn mặt hần, hần ta không hề bị lão hóa, không có nếp nhăn nào quanh khóe mắt, không có dấu hiệu nào của thời gian và cuộc sống tác động đến hần. Điểm yếu duy nhất của hần là bản tính kiêu căng, hần biết hần có thể cưỡng ép Jane bất cứ lúc nào. Nhưng hần muốn quyến rũ cô, để cô sẵn lòng sà vào hần. Cô sẽ là niềm tự hào được thỏa mãn của hần trong một chỗ, sau đó, một khi hần đã có đoạn microfilm, hần có thể vứt bỏ cô mà không hề hối tiếc.

Cô chỉ có đoạn microfilm để bảo vệ bản thân, và chỉ duy nhất bản thân cô để bảo vệ Grant. Tâm trí cô đang chạy đua, làm cách nào để cô có thể cỡi trói và đưa một vài loại vũ khí cho anh. Tất cả những gì anh cần là tình huống lợi thế nhỏ nhoi nhất.

“Gã ta là ai vậy? dường như anh biết hần?”

“Gã không giới thiệu bản thân cho em biết sao? Dù gì em cũng đã trải qua một vài ngày với hần, em yêu. Chắc chắn em phải biết tên hần”

Một lần nữa cô phải làm một phản ứng nhanh chóng. Tên thật của Grant có thường được biết đến? Dù sao, Grant có phải tên thật của anh không? Cô không thể mất cơ hội. “Hắn nói với em tên hắn là Joe Tyson. Đó có đúng là tên thật không?” Cô hoài nghi hỏi, ngồi lên chiếu đôi mắt nâu to tròn vào hắn, chớp chớp mắt như thể cô rất ngạc nhiên.

Kì quặc là Turego ngáp ngừng. “Đó có lẽ là tên hắn tự gọi bây giờ. Nếu hắn đúng là người như ta nghĩ, hắn ta từng được biết với biệt danh là Hồ”

Hắn ta đang lo lắng! Grant đang bị trói, và mười tên đang chìa súng vào anh, nhưng Turego vẫn cảm thấy lo lắng bởi sự hiện diện của anh.. Cái ngáp ngừng mờ nhạt đó phải chăng Turego không chắc chắn về tên thật của Grant và không muốn tiết lộ sự thiếu hụt kiến thức đó hay là không chắc chắn về một thứ gì đó lớn hơn?

Có phải hắn ta vẫn không hoàn toàn đoan chắc rằng Grant là Hồ? Turego không muốn biến bản thân thành thằng ngốc bởi tuyên bố bất được Hồ, rồi sau đó hóa ra tù nhân của hắn là một ai đó ít thú vị hơn nhiều

Hồ! cô có thể hiểu được anh xứng đáng với cái tên và cả cái danh tiếng đó như thế nào. Với đôi mắt màu hổ phách và vẻ hoang dã chết chóc, sự so sánh đó cũng dễ hiểu thôi. Nhưng anh cũng vẫn là một con người, và cô đã ngủ trong vòng tay anh. Anh đã ôm chặt lấy cô nhiều giờ trong bóng tối, đã giữ nhưng con quái vật bóng đêm tránh xa khỏi cô, và anh đã chỉ cho cô thấy một phần trong cô, mà chính cô cũng không biết nó có tồn tại. Bởi có Grant, cô cảm thấy là một người trọn vẹn, có khả năng yêu và đam mê, là một người phụ nữ ấm áp, đáng hiến. Dù cô có thể nhận ra anh là gì, cách mà cô nhìn anh bây giờ được tô sắc bởi tình yêu. Nhưng anh là con người, không phải một tạo vật siêu nhiên nào người có thể tan biến xuyên suốt trong những khu rừng rậm trên trái đất. Anh có thể chảy máu và bị thương. Anh có thể cười, một nụ cười trầm ấm làm rung động tim cô. Sau Grant, cô cảm thấy bị ô uế chỉ bởi việc ngồi cạnh Turego.

Cô cười khúc khích. “Nghe giống trong truyện trinh thám nhỉ! Ý anh là gã ta là gián điệp?”

“Không, dĩ nhiên là không rồi. Không quá lãng mạn vậy đâu! Hắn ta thật sự chỉ là lính đánh thuê, được thuê bởi bất cứ ai cho bất cứ loại việc bẩn thỉu nào”

“Giống như bắt cóc em? Sao hắn lại làm vậy? ý em là, không một ai trả tiền chuộc em! Cha em thậm chí không thèm đếm xỉa tới em, mà em thì chắc chắn chẳng có món tiền nào”

“Có lẽ gã muốn thứ gì đó khác từ em” hắn gợi ý.

“Nhưng em không có gì hết!” cô xoay sở cố lấp đầy vẻ mặt và giọng nói cô sự bối rối hoang mang, và Turego mỉm cười với cô.

“Có lẽ là em có, chỉ có điều em chưa nhận ra”

“Đó là cái gì? Anh biết à?”

“Vào đúng lúc, chừng à, chúng ta sẽ tìm ra nó”

“Chẳng ai kể với em điều gì cả” Cô hờn dỗi và bĩu môi. Cô cho phép bản thân giữ cái bĩu môi đó trong khoảng 30 giây, rồi thì khuấy động ham muốn của hắn lần nữa, như một đũa trẻ nòn nong.”Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Chỉ cuối con đường thôi chừng à”

Họ đang ở bên rìa thị trấn, và có một nhà kho bằng thiếc xiêu vẹo ở cuối con đường. Hình dạng nó thật tệ hại, các bức tường thì lồi lõm, mái tôn thì cong vẹo ở vài nơi, có chỗ thì mất hoàn toàn. Cánh cửa xiêu vẹo treo cong vẹo trên bản lề. Và Turego giúp cô xuống xe, cô có thể hiểu lí do. Chỉ có vài người dân xung quanh đây, và chúng có thể cách xa khỏi cặp mắt tò mò tọc mạch.

Anh bị lôi ra khỏi chiếc xe và bị đẩy mạnh về phía cửa, anh vấp chân và chỉ vừa kịp lấy lại thăng bằng trước khi đâm sầm vào ngôi nhà. Tên nào đó cười khoái trá, và khi Grant đứng thẳng lại chiếu cái nhìn chăm chăm làm mất nhuệ khí lên những kẻ bắt giữ, Jane thấy dòng máu nhỏ đã khô lại trên khóe môi anh. Môi của anh bị nứt và sưng phồng lên. Tim cô lao đảo và hơi thở nghẹn lại. Có kẻ nào đó đã đánh anh trong lúc anh bị trói tay lại sau lưng. Ngay lập tức, những luồng sóng cảm phẫn, run rẩy mạnh mẽ tràn ngập cô. Cô rùng mình trong nỗ lực che đậy nó trước khi cô quay sang Turego. “Chúng ta định làm gì ở đây?”

“Ta chỉ muốn hỏi một vài câu với anh bạn này. Chẳng quan trọng gì”

Cô bị hộ tống một cách kiên quyết vào ngôi nhà và cô phải thở hổn hển khi luồng nhiệt đập vào cô choáng váng. Căn nhà kho bằng thiếc này y hệt lò luyện kim, nung nóng không khí cho đến khi không thể nào thở được. Mồ hôi ngay lập tức lấm tấm trên da cô, và cô cảm thấy hoa mắt, không tài nào đủ oxy để thở.

Hiển nhiên Turego dùng cái kho này như một kiểu căn cứ, bởi vì thiết bị thể này rải rác quanh đây. Để Grant lại với bọn lính gác, Turego dẫn cô ra đằng sau căn nhà, nơi có một vài căn phòng thông với nhau, chắc trước đó là phòng làm việc. Ở đây vẫn nóng, nhưng có một cái cửa sổ nhỏ đang mở để luồng không khí mát mẻ lùa vào. Căn phòng mà hắn ta dẫn cô vào thật bẩn thỉu, những giấy tờ mốc meo và giăng đầy mạng nhện. Một cái bàn gỗ cũ kỹ gãy mất một chân, lệch hẳn về một phía và có mùi hôi chuột không thể nhầm lẫn. Jane nhăn mũi khịt khịt kiểu cách. “Eooo”. Cô nói với vẻ kinh tởm không hề ngụy trang.

“Ta xin lỗi về căn phòng này” Turego nói mượt mà, nở nụ cười quảng cáo kem đánh răng của hắn với cô. “Anh hi vọng chúng ta sẽ không bị giữ chân lâu. Alfonso sẽ ở lại đây với em trong lúc anh hỏi chuyện anh bạn của chúng ta về hành động của hắn, và ai đã thuê hắn bắt cóc em”

Hắn có ý gì khi cho người canh gác cô. Jane không phản kháng, không muốn làm hắn nghi ngờ hơn nữa nhưng cô chợt sớn gai ốc. Cô rất sợ cái công việc “hỏi chuyện” hắn sẽ tiến hành ấy. Cô phải nghĩ ra thứ gì đó thật nhanh chóng! Nhưng chẳng nghĩ ra được điều gì, và Turego ngược cầm cô lên hôn lần nữa. “Ta sẽ không lâu đâu” hắn thì thầm. “Alfonso, trông chừng cô ấy cẩn thận, ta sẽ cực kì khó chịu nếu có ai đó cướp cô ấy lần nữa”

Jane nghĩ cô nhận ra Alfonso là một trong những gã lính gác ở khu điền trang. Khi rời đi, cửa khép lại đằng sau hắn, Jane trao cho gã cái liếc nhìn chậm rãi bên dưới hàng lông mi khẽ hạ xuống và nở nụ cười ngáp ngừng. Anh ta rõ ràng còn trẻ và khá ưa nhìn. Anh ta chắc chắn đã được cảnh báo về cô, nhưng anh ta vẫn không thể cưỡng lại nụ cười của cô.

“Anh từng là lính gác ở điền trang phải không?” cô hỏi bằng tiếng Tây Ban Nha.

Anh ta miễn cưỡng gật đầu.

“Em nghĩ em đã nhận ra anh. Em chưa từng quên anh chàng ưa nhìn nào cả”. Cô nói với nhiều nhiệt tình hơn là chính xác, phát âm của cô có chút ngọng ngịu đủ để đem lại một vẻ hài hước thoáng qua trên khuôn mặt Alfonso. Cô tự hỏi anh ta có biết Turego đang mưu tính gì không hay là đã được kể vài điều dối trá về việc bảo vệ cô.

Dù anh ta có được kể gì đi nữa, anh ta cũng không có khuynh hướng thích chuyện trò cho lắm. Jane mò mẫm quanh phòng, cố gắng tìm thứ gì đó có thể dùng làm vũ khí, nhưng hiển nhiên là không quá lộ liễu. Cô căng tai lắng nghe bất cứ tiếng động nào từ nhà kho, lo lắng tột độ. Turego đang làm gì? Nếu hắn ta hãm hại Grant...

Đã bao lâu rồi? 5 phút? 10 phút? hay ít hơn thế? Cô không biết, nhưng đột nhiên cô thấy không thể chịu đựng thêm nữa, cô bước về phía cánh cửa. Alfonso giơ tay ngăn đường cô.

“Tôi muốn thấy Turego” cô nói thiếu kiên nhẫn. “Quá nóng khi đợi ở đây”

“Cô phải ở lại đây”

“Well, tôi sẽ không ở đâu! Đừng ngó ngàng vậy, Alfonso, anh ấy sẽ không phiền đâu. Anh có thể đi với tôi, nếu vậy anh không thể để tôi ra khỏi tầm mắt của anh”

Cô thụp đầu xuống dưới tay anh ta và mở cánh cửa trước khi anh ta chặn cô lại. Với tiếng nguyên rủa nghẹn lại, anh ta chạy theo sau cô, nhưng Jane lao qua cánh cửa và phòng nổi lên. Chỉ khi cô vào đến khu nhà kho chính cô mới nghe thấy tiếng ục ục của nắm đầm nện vào da thịt, và máu chảy dồn ra khỏi mặt cô.

Có hai gã đang tóm chặt lấy Grant, giữ anh đứng thẳng bằng cách tóm lấy cánh tay anh trong khi một gã khác đứng đằng trước, xoa xoa nắm đầm của gã. Còn Turego đang đứng một bên, mỉm cười tàn bạo. Đầu Grant gục xuống ngực, máu chảy đọng lại từng giọt bên dưới chân anh.

“Sự im lặng của người chẳng được lợi lộc gì ngoài nhiều thương tích hơn thôi, anh bạn à.” Turego nói mượt mà. “Nói xem ai đã thuê người, đó là tất cả những gì ta muốn biết bây giờ”

“Turego” cô kêu thét lên, kéo mọi sự chú ý dồn vào cô. Turego nhú mồm. “Em đang làm cái gì ở đây. Alfonso, dẫn cô ấy về”

“Không” Cô hét lên, đẩy Alfonso ra. “Ồ đó nóng lắm. Em sẽ không ở lại đâu! Thật sự không thể chịu nổi. Em đã khổ sở trong rừng, cứ tưởng khi anh cứu em rồi, em sẽ được thoải mái chứ, nhưng không, anh lôi em vào cái đồng khốn khổ này, bỏ lại em trong cái phòng nhộp nhúa bẩn thỉu. Anh phải thuê khách sạn cho em cơ”

“Jane, Jane, em không hiểu gì rồi” Turego nói, bước về phía cô và nắm lấy tay cô. “Chỉ một chút nữa thôi, hấn sẽ khai ra những gì anh muốn biết. Em không quan tâm kẻ nào đã thuê hấn sao. Hấn xoay cô lại, dẫn cô về lại căn phòng. “Hãy kiên nhẫn nào em yêu”

Jane dịu lại, để bản thân ngoan ngoãn bị dẫn đi. Cô mạo hiểm liếc nhìn Grant và những kẻ bắt giữ anh, và hiểu rằng chúng đang đợi Turego quay lại để tiếp tục cuộc tra khảo. Anh vẫn gục đầu lả đi trong cái tóm chặt của bọn chúng, thậm chí anh còn không đứng thẳng được

“Em ở yên đây” Turego nói nghiêm khắc khi họ tiến về lại căn phòng đó. “Hứa đi”

“Em hứa” Jane nói, mỉm cười ngoảnh lại nhìn hấn; và hấn không bao giờ có thể nhìn thấy cú đánh vọt tới. Cô đâm thẳng vào sống mũi đẹp đẽ của hấn, đầu hấn giật ngược ra sau và máu bắn phụt ra. Trước khi hấn có thể hét lên vì đau và ngạc nhiên. Cô thúc mạnh khuỷu tay vào thái dương và hấn gập người xuống với tiếng kêu đau đớn. Như trong một vũ điệu ba lê, cô nâng đầu gối đập trúng cái cằm không được che chắn của hấn và Turego gục ngã hết như con búp bê vải. Jane thầm cảm ơn cha cô đã khẳng khái bắt cô học các lớp tự vệ, sau đó cúi xuống và nhanh chóng giật khẩu súng ra khỏi bao súng của Turego.

Ngay khi Jane bắt đầu chạy xuyên qua cánh cửa, tiếng súng nổ dội khắp nhà kho, và cô đóng băng trong nỗi sợ hãi. “Không” cô thầm kêu lên, sau đó lao mình về phía âm thanh phát ra.

Khi Jane ném mình vào vòng tay Turego, Grant giận dữ điên cuồng đến nỗi một màn sương đỏ bao phủ tầm nhìn của anh, nhưng anh đã được huấn luyện để kiểm soát bản thân, và khả năng kiềm chế đó đã được kìm lại, dù anh đã đứng bên bờ của sự điên cuồng. Sau đó màn sương đỏ mờ đi, thay thế vào đó là sự khinh bỉ lạnh lùng. Chết tiệt, anh đã trông chờ điều gì nào? Jane là kẻ sống sót, cô ta rất giỏi trong việc tạo dựng niềm tin. Đầu tiên, cô mê hoặc Turego, sau đó Grant đã cướp cô từ tay Turego và cô cũng đã quyến rũ anh không chút vấp vả nào, y hệt như cô đã bỏ bùa mê Turego. Giờ Turego đã trở về, và bởi vì hấn đang ở thế thượng phong, thật là một tình cảnh chán nản đấy, Sullivan. Anh thậm chí còn cảm thấy một chút ngưỡng mộ cay đắng cho cái cách cô đã nhanh chóng và xử lý chính xác tình huống này. Sau đó biết chính xác tông giọng mượt mà cô nâng đã dùng để khiến Turego mê mụ trở lại.

Nín lặng, cảm giác bị phản bội khuấy đảo trong anh, và không có điều gì làm anh hạnh phúc nhiều như khoảnh khắc tay anh chạm vào cô. Chết tiệt cô vì đã lừa dối anh, phụ bạc anh như con hồ ly nhỏ! Anh lẽ ra nên biết, nên nghi ngờ cái nhìn ngây thơ trong đôi mắt to, đen láy đó không là gì cả ngoại trừ đóng kịch.

Bản năng xưa trời dậy, đột nhiên trở lại mạnh mẽ. Quên ả hồ ly đó đi! Anh phải lo cho bản thân mình trước, sau đó mới xem xét cô ta. Cô ta đang xoắn xuýt trong tay Turego như mèo, trong khi Grant biết rằng tương lai của chính anh sẽ không tồn tại tại trừ khi anh suy nghĩ thật nhanh.

Anh suy tính xong khi Turego lắp ghép các mẩu thông tin lại với nhau và tiến tới việc suy đoán chính xác nhận dạng của Grant. Một năm là khoảng thời gian ngắn để khiến người ta thậm chí bắt đầu lãng quên anh. Sau khi anh biến mất, sự mất tích đã khiến danh tiếng của anh phát triển đến mức trở thành huyền thoại. Well, cứ để Turego nghĩ rằng anh cũng đang truy lùng cuộn microfilm; Grant không cảm thấy chút hối tiếc nào về việc sử dụng Jane bất cứ cách nào có thể. Cô không chỉ lợi dụng anh, cô ta đã khiến anh nhảy múa như một con rối theo điệu nhạc của cô. Anh sẽ chúc cho sự vui mừng của cô với Turego, nếu anh không đồng ý đưa cô ra khỏi Costa Rica, và anh sẽ trốn thoát bằng bất cứ giá nào. Nhưng anh đã nhận công việc này, vì vậy anh sẽ phải hoàn thành nó, nếu anh có thể sống sót được. Khi anh đặt tay lên người cô lần nữa, cô ta sẽ nhận ra rằng cô không còn được đối xử nhẹ nhàng nữa.

Turego đang tò mò. Với đôi tay bị trói chặt sau lưng, bị giữ chặt bởi 2 tên tay sai, Grant nhận ra hấn đang muốn biết điều gì.

“Ai thuê người? Hay giờ người tự hành động độc lập?”

“Không, tôi vẫn chỉ là người theo đạo Tin lành” Grant nói, mỉm cười mượt mà. Một cái gập đầu từ Turego, cú đánh đầu tiên giáng vào mặt anh, môi anh nứt và máu lấp đầy môi anh. Cú đâm tiếp theo nện vào bụng anh, và anh đã gập người xuống nếu không bị giữ chặt thô bạo từ hai cánh tay bị trói chặt.

“Thật sự, là ta không có thời gian” Turego thì thầm. “Người là Hồ, và người không phải là người làm việc không công bao giờ”

“Chắc chắn là vậy rồi, ta đang làm từ thiện”

Nắm đầm nện vào gò má anh, đầu anh giật sang bên. Gã này đúng thật là tay đấm box, gã thực hiện những cú đánh thật chuẩn xác. Vài lần vào mặt, sau đó là xương sườn và thận. Đau đơn xoay xuyên khắp người Grant cho đến khi bụng anh phập phồng. Anh thở hổn hển, tầm nhìn mờ đi mặc dầu đầu óc anh vẫn tỉnh táo, và anh cố ý dồn toàn bộ trọng lượng của anh vào tay hai gã đang giữ chặt anh, đầu gối anh oằn xuống.

Sau đó anh nghe thấy giọng Jane, hờn dỗi và đòi hỏi, mà anh chưa từng nghe trước đây, theo sau là cái giọng đoan chắc mượt mà của Turego. Mấy gã tay sai đang không chú ý đến anh. Anh cảm giác được điều đó, y hệt loài động vật hoang dã nhảy bén với mọi sắc thái xung quanh. Anh chùng người xuống hơn nữa, cố ý gồng hết sức quanh dây trói ở cổ tay anh, và thỏa mãn mãnh liệt bùng lên khi anh cảm thấy chúng trượt khỏi tay phải anh.

Anh có đôi tay đầy sức mạnh, đôi tay có thể phá hủy nhiều thứ. Anh dùng sức mạnh đó bứt đứt sợi dây thừng đang quấn lấy anh. Anh nhón tay tới chỗ dây trói chặt nhất và duỗi nó ra, sau đó thả lỏng, để sợi dây trượt xuống thấp hơn. Anh làm vậy hai lần, và sợi dây trói rút xuống ngón tay anh những vòng lủng bủng.

Liếc nhìn qua đôi mắt hé mở, anh nhận thấy không ai chú ý nhiều đến anh, thậm chí cả gã boxer, gã đang lơ đãng chà xát khớp ngón tay và đợi Turego trở lại từ bất cứ chỗ nào mà hắn đã rời khỏi. Cả Jane cũng không thấy đâu. Giờ chính là lúc hành động.

Hai gã đang giữ anh đang lơ là. Anh ném chúng ra khỏi anh như những thứ đồ bỏ đi. Trong giây lát, tất cả bọn chúng hoảng loạn, đó là tất cả thời gian anh cần. Anh tóm lấy khẩu súng và giật băng súng lên cầm tên lính đang giữ nó, khiến hắn giật lùi lại phía sau. Anh xoay người lại, đá bay khẩu súng. Những tên lính thật sự không có nhiều cơ hội, không có một phần sự huấn luyện mà anh có, hay những năm kinh nghiệm của anh. Chúng không biết làm sao để phản ứng với kẻ tấn công và ra đòn chớp nhoáng trước khi bất cứ ai có thể di chuyển. Chỉ duy nhất một gã xoay sở nâng khẩu súng lên, và điên cuồng nhả đạn, viên đạn bắn vun vút trượt xa phía trên đầu Grant. Đó là tên lính cuối cùng còn đứng vững, Grant hạ gục hắn nhẹ nhàng đầy khinh thường. Sau đó, anh ngập ngừng trong giây lát trần trụi nhất khi anh chờ bất cứ nhúc nhích nào từ chúng., nhưng không có kẻ nào cả. Cái nhìn chăm chăm của anh phóng đến cánh cửa ở cuối nhà kho, và một nụ cười lạnh lùng cong lại trên đôi môi bị thương và vương máu. Anh đi tìm Jane.

Cô chưa từng biết đến sự khiếp sợ đến vậy, thậm chí nỗi sợ bóng tối cũng không là gì khi so sánh với điều mà cô cảm nhận bây giờ. Cô không thể di chuyển đủ nhanh, chân cô như thể đang ì ạch trượt qua lớp siro. Ôi, chúa ơi, nếu như bọn chúng đã giết anh? Ý nghĩ đó quá khiếp hãi để có thể chịu đựng được., lúc này nó xoắn chặt lấy ngực cô cho đến khi cô không thể thở được. Không, cô nghĩ, không, không, không thể nào!

Cô đẩy bật cánh cửa, khẩu súng lục trong tay, gần như phát điên vì sợ hãi, cô sẵn sàng chiến đấu vì người đàn ông của cô, vì trọn cuộc đời cô. Cô trông thấy một quang cảnh lộn xộn, ngổn ngang của những tên tay sai đang nằm bẹp dí và tâm trí cô quay cuồng, không tài nào lĩnh hội được tại sao có quá nhiều người nằm đó. Không thể nào chỉ với một phát súng?

Sau đó, một cánh tay cuốn quanh cổ cô, kéo giật cô lại phía sau, khóa chặt dưới cằm cô. Một cánh tay khác vươn ra, với những ngón tay dài, kẹp chặt quanh bàn tay đang giữ chặt khẩu súng của cô và lấy nó ra khỏi tay cô.

“Thật vui sao, em yêu, nhưng tôi cảm thấy an toàn hơn khi em bị tước vũ khí” Một giọng nói trầm rít lên trong tai cô.

Ngay khi nắm bắt được âm thanh giọng nói đó, mắt Jane khép lại trong sự nhẹ nhõm và hai dòng nước mắt ứa ra trên mi. “Grant” cô thì thầm

“E là vậy. Cô có thể nói thật vui khi gặp lại tôi sau, chúng ta phải di chuyển ngay lập tức”

Anh thả cánh tay đang khóa cổ cô ra, nhưng khi cô cố quay lại đối diện với anh, anh đã tóm lấy tay phải cô, và quàng ra sau lưng anh, không quá cao để cô bị đau, nhưng đủ cao để cô bị đau nếu anh di chuyển chỉ cao hơn một phần inch.

“Đi” anh gào lên, đẩy mạnh cô về phía trước, và Jane trượt chân dưới sức mạnh chuyển động, xoắn chặt lấy tay cô và tạo ra một tiếng rên rỉ không chủ ý.

“Anh đang làm đau em” cô khóc thút thít, vẫn còn sưng sốt và cố gắng hiểu rõ. “Grant, đợi đã”

“Đừng nhiều chuyện nữa” anh khuyên, đá bay cánh cửa và đẩy mạnh cô ra ngoài, về phía ánh mặt trời chói chang. Chiếc xe tải vẫn đang còn nằm đó, và anh không hề ngáp ngừng.”Vào trong, chúng ta sẽ đi”

Anh mở cửa, nửa đẩy nửa ném Jane vào trong xe, khiến cô nằm bẹp trên ghế. Cô khóc nức lên, tiếng khóc yếu ớt đó như dao cắt xuyên qua anh, nhưng anh tự nhủ rằng anh không ngốc; cô không cần bất cứ ai chăm sóc cô. Như loài mèo, cô luôn luôn chạm đất bằng chính đôi chân mình.

Cô bò lên vị trí ngồi, đôi mắt đen của cô ngập tràn nước mắt khi cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bị thương và đầy máu của anh vừa cảm thấy đau đớn vừa thấy khiếp hãi. Cô muốn đoan chắc với anh, nói với anh rằng tất cả đều đáng kịch, một ván cược mạo hiểm để cứu mạng sống của cả hai, nhưng anh dường như không muốn nghe. Nhất định là anh sẽ không dễ dàng quên mọi thứ mà họ đã chia sẻ, mọi thứ mà họ có với nhau! Hơn nữa, cô không thể từ bỏ. Cô nhấc tay lên vươn về phía anh thì một chuyển động ở cánh cửa phía bên kia đập vào mắt cô, và cô hét lên cảnh báo.

“Grant”

Anh quay phắt lại, và khi anh làm vậy Turego nhấc súng lên và khai hỏa. Tiếng súng nổ bắn vào không khí vậy mà Jane vẫn nghe, ý thức được, cảm nhận được tiếng cầu nhàu đau đớn của Grant khi anh khụy gối xuống và nhấc súng lên. Turego nhào sang một bên, tìm chỗ nấp nhưng viên đạn đã bắn trúng, một bông hoa máu nở rộ trên vai phải của Turego, khiến hắn ngã nhào xuyên qua cửa.

Jane nghe tiếng ai đó hét lên, nhưng âm thanh giận dữ và vang từ xa, cô lao mình qua cánh cửa mở của chiếc xe tải, té nhào xuống nền đất nóng và gồ ghề bằng tay và đầu gối. Grant đang khụy gối, dựa vào thành xe, tay phải giữ chặt bắp tay trái, và máu đang chảy thấm qua kẽ tay. Anh ngược nhìn cô, đôi mắt vàng rực sáng và đỏ cháy như ánh lửa của cuộc chiến, thậm chí còn mãnh liệt hơn trên khuôn mặt sưng phồng và nhợt nhạt của anh.

Cô gần như phát điên lúc ấy. Cô siết chặt lấy áo lót anh và kéo mạnh, dùng sức mạnh mà cô không biết làm sao mà có được.”Vào trong xe đi!” cô hét lên, đẩy mạnh anh vào cánh cửa.”Chết tiệt, vào trong xe!Anh đang cố tự sát hả?”

Anh co rúm lại khi thành ghế va mạnh vào xương sườn bị thương của anh. Jane đang xô đẩy anh, và la hét như nữ thần báo tử, nước mắt tuôn xuống khuôn mặt cô.”Cô không ngậm miệng lại được hả?” anh hét lên, và đẩy mình vào trong một cách đau đớn.

“Đừng có nói em ngậm miệng lại” cô gào lên, đẩy anh cho đến khi anh di chuyển. Cô quệt những giọt nước mắt khỏi má, và tự trào vào trong xe. “Tránh ra đi để em khiến cái thứ này khởi động. Có bất cứ chìa khóa nào không? Chìa khóa xe đâu rồi? Ôi, chết tiệt thật!” Cô liếc nhìn ổ nhào xuống bên dưới bánh lái, mò mẫm và kéo các sợi dây kim loại một cách điên cuồng.

“Cô đang làm gì vậy?” Grant rên rỉ, đầu óc anh quay cuồng vì vết thương

“Em đang đấu dây khởi động” cô nức nở.

“Cô đang giật tung mấy sợi dây chết tiệt này ra đấy chứ”. Nếu cô đang cố gắng phá hỏng phương tiện duy nhất của họ thì cô đang làm rất tốt. Anh bắt đầu kéo cô ra khỏi bên dưới bánh lái thì cô đột ngột tự bật lên, ấn mạnh chân còn và chạm hai sợi dây lại với nhau. Động cơ rên rỉ khởi động, và Jane đóng sầm cánh cửa phía bên cô lại, vào số và thả chân còn ra. Chiếc xe lao về phía trước một cách dữ dội, ném Grant ngược vào cửa.

“Cài số thấp” anh hét lên, kéo mình đến vị trí ngồi và bắt đầu giữ chặt ghế.

“Em không biết số thấp ở đâu. Em chỉ làm với cái mình có thể thấy”

Chửi thề, anh với tới hộp số, vết thương trên cánh tay như con dao nóng cắt xé qua da thịt khi anh khép ngón tay trên nút điều khiển. Anh không thể làm gì với vết thương, nên anh lơ tịt nó đi. “Đạp chân côn xuống” anh ra lệnh. “Tôi sẽ sang số. Jane, đạp cái chân côn chết tiệt đó xuống”

“Thôi quát tháo em đi” cô hét trả, ấn mạnh chân côn. Grant gài số và Jane thả chân côn ra.; lần này thì chiếc tải chuyển động mượt mà hơn. Cô nhấn chân ga, đạp mạnh xuống sàn, khiến chiếc xe phóng mình quanh góc cua, bánh sau rít lên trên nền sỏi.

“Rẽ phải” anh chỉ, và cô làm theo.

Chiếc xe đang lao đi dưới nỗ lực nặng nề của cô, chuyển động của nó rên rỉ khi cô giữ chân ga.

“Sang số”

“Anh tự làm đi”

“Đạp chân côn!”

Cô đạp chân côn và anh cài số lên. “Khi tôi bảo, thì đạp chân côn, tôi sẽ sang số, hiểu chưa?”

Cô vẫn còn đang khóc, nấc lên từng cơn. Grant nói: “Rẽ trái”. Cô cua chiếc xe ở đoạn rẽ khiến một chiếc pickup lách sang một bên đường để tránh họ.

Con đường dẫn ra khỏi thị trấn, và chỉ còn thêm một vài dặm nữa là ra khỏi hoàn toàn khi Grant nói ngắn gọn: “Đánh xe sát lề đi”. Jane không hỏi anh lí do, cô đánh xe về bên đường và dừng xe lại.

“Được rồi, ra ngoài!” một lần nữa cô tuân theo mà không hỏi gì cả, nhảy ra ngoài và đứng đó lóng ngóng khi anh nặng nhọc tự mình xuống xe. Tay trái anh vẫn vện máu, nhưng từ vẻ mặt anh Jane biết rằng anh không để tâm đến nó. Anh nhét khẩu súng lục vào thắt lưng và quàng súng trường qua vai.”Đi thôi!”

“Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Trở lại thị trấn. Gã người yêu của cô sẽ không ngờ chúng ta quay ngược lại. Cô có thể ngừng khóc được rồi đây” anh thêm vào một tàn nhẫn. “Tôi chưa giết chết hẳn”

“Hắn không phải bạn trai em” Cô hét lên, quay phắt lại với anh

“Nó chắc chắn là thế từ những gì tôi thấy”

“Em đang cố gắng đánh lừa hắn. Một người trong chúng ta phải được tự do”

“Kiệm lời đi” anh khuyên, giọng nhảm chán. “Tôi đã mắc lừa cô một lần, nhưng sẽ không có lần thứ hai”

Cô quyết định sẽ không cố gắng giải thích với anh bây giờ. Khi anh bình tĩnh đủ để lắng nghe, thì cô đủ bình tĩnh để giải thích mạch lạc, sau đó mọi việc sẽ ổn cả. Khi cô quay khỏi anh, nhìn vào cửa xe đang mở và thoáng thấy thứ gì đó bị nhét xa trong góc sàn. Túi của cô! Cô bò vào trong xe và cúi người xuống chộp lấy cái túi và kéo từ dưới ghế ngồi. Trong sự náo động, nó hoàn toàn bị bỏ qua và quên lãng.

“Bỏ cái thứ chết tiệt đó lại” Anh quát

“Em cần nó” cô hét trả. Cô kéo khóa ngang thắt lưng lần nữa.

Anh rút súng ra và Jane nuốt nước miếng, mắt cô mở to

Một cách bình tĩnh, anh bắn một phát mặt trước chiếc xe, sau đó nhét súng trở lại thắt lưng

“Tại sao anh lại làm vậy?” Cô hỏi, và nuốt họng một lần nữa.

“Làm vậy để trông như thể chúng ta bị cưỡng ép rời bỏ xe”

Anh nắm lấy bắp tay cô trong một cái siết chặt và kéo cô ra khỏi con đường. Hễ nghe thấy tiếng động cơ tiến đến gần, anh lại ép cô nhào xuống đất và họ nằm yên cho đến khi âm thanh mờ đi.

Chiếc áo cô, thật trắng sạch và đẹp đẽ chỉ mới hơn một giờ trước, đã lấm tẩm bùn và rách toạc ở những chỗ gai nhọn trượt qua. Cô liếc nhanh rồi sau đó quên nó đi

“Bao giờ thì Turego sẽ bám theo sau chúng ta?” cô hỏi hể hể

“Sớm thôi. Thấy mất kiên nhẫn rồi sao?”

Nghiến chặt răng lại, cô phớt lờ anh. Khoảng hơn 20 phút họ đã tiến tới ven thị trấn lần nữa, và anh khảo sát quanh thị trấn. Cô muốn hỏi anh đang tìm gì, nhưng theo cái cách mà anh phớt lờ cô, cô tiếp tục giữ im lặng. Cô muốn ngồi xuống cạnh anh, rửa sạch vết thương trên khuôn mặt anh, có thể băng bó vết thương trên tay anh, nhưng có lẽ cô sẽ không làm được những điều đó. Anh không muốn bất cứ thứ gì từ cô bây giờ.

“Cô còn có thể làm được gì khác? làm sao cô có thể biết được anh chuẩn bị trốn thoát. Cô phải tận dụng kế hoạch tốt nhất mà cô có thể có vào lúc ấy.

Cuối cùng, họ cũng trượt vào trong một kho hàng cũ nát đằng sau nhà kho cũng đổ nát như vậy và xiêu vẹo trên bãi đất phía trong tương đối mát mẻ. Grant co rúm lại khi anh vô ý co cánh tay trái lại, nhưng khi Jane bắt đầu tiến về phía anh, anh đã trao cái nhìn trừng trừng lạnh lùng khiến cô dừng chân. Cô xum người xuống đất, và dựa trán trên đầu gối co lại. “Chúng ta đang định làm gì bây giờ?”

“Chúng ta đang thoát khỏi đất nước này, bằng bất cứ giá nào” anh nói dứt khoát. “Cha cô đã thuê tôi đưa cô về nhà, và đó là những gì tôi đang làm. Giao cô lại cho cha cô càng sớm càng tốt!”

11. Chương 11

Sau đó cô ngồi im thin, mắt nhắm lại và cúi đầu xuống gối. Một làn sóng hoang tàn lạnh giá lan dần trong lòng cô, choáng hết cả người cô, đẩy nỗi lo lắng và sợ hãi qua một bên. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô không thuyết phục được anh rằng cô không hề phản bội anh? Với cuộc đời mà anh đã trải qua, thì có lẽ đó là điều mà anh phải đề phòng chống lại, vì thế anh thậm chí còn không ngạc nhiên vì bị phản bội. Cô sẽ cố gắng giải thích với anh lần nữa, dĩ nhiên rồi, cho đến khi anh thật sự rời bỏ cô, cô sẽ không ngừng cố gắng. Nhưng... nếu anh không chịu nghe thì sao? Lúc đó cô sẽ làm sao? Làm cách nào cô cũng không thể tưởng tượng được tương lai của mình mà không có Grant. Khoảng cách tình cảm giữa họ bây giờ đúng là đau đớn, nhưng cô vẫn có thể ngước lên và nhìn thấy anh, khuấy khỏa vì sự gần gũi về mặt thực thể này. Cô sẽ làm được gì nếu không có anh ở đây?

Cái nóng và sự ẩm thấp đang bắt đầu lan dần, đẩy lùi cái bóng mát mẻ của nhà kho cũ nát, và những tiếng sấm chớp báo hiệu cơn mưa hàng ngày đang đến. Cánh cửa cột kẹt mở ra và một bà lão khòm lưng chậm chậm bước đi ngang hông căn nhà đến một bãi quây nhỏ, nơi những đàn lợn đang ủn ỉn nằm lẫn trong bùn để tránh nóng. Grant quan sát bà, đôi mắt cảnh giác không một chút động đậy. Thật sự không có nguy cơ bà ta nhìn thấy họ; cỏ dại và những bụi rậm mọc cao quá eo người, ở giữa căn nhà và cái kho cũ đó một lối mòn nhỏ thôi. Đàn lợn eng éc lớn tiếng khi bà lão cho chúng ăn, và sau khi trò chuyện bằng quơ với chúng một hồi, bà cần mẫn về lại chái nhà kia.

Jane không có một chút động đậy, thậm chí không mở mắt ra khi đàn lợn bắt đầu hò hét vì thức ăn. Grant nhìn vào cô, một sự hoang mang mờ nhạt lên vào trong đôi mắt lạnh lẽo của anh. Thật chẳng giống cô chút nào khi ngồi im thin thít và chẳng quan tâm đến tiếng ồn ào kia. Cô biết đó là đàn lợn, dĩ nhiên rồi, nhưng chẳng buồn nhìn lên để xem tại sao chúng lại hét eng éc thế kia, hay thậm chí khi bà lão kia bắt đầu nói chuyện với chúng. Bình thường cô tò mò như một con mèo ấy, chìa mũi vào bất cứ thứ gì dù có liên quan đến cô hay không. Thật khó tin, các cách mà cô cúi đầu, nhưng anh nghĩ rằng cô xanh xao; một vài đốm tàn nhang anh nhìn thấy được đang nổi bật lên một cách rõ ràng.

Hình ảnh Turego cúi xuống ẩn mình hắt vào môi Jane lóe qua trong đầu anh, và cái cách cô đứng yên thụ động đón nhận nụ hôn đó. Cơn thịnh nộ xoáy dần lên trong anh lần nữa, và nắm tay anh siết chặt lại. Chết tiệt cô đi! Sao cô lại để cái tên nhớp nhúa đó chạm vào cô cơ chứ?

Tiếng sấm đến gần và nổ lớn hơn rồi, và không khí đang mang theo mùi vị của cơn mưa sắp đến. Gió bắt đầu cuộn lên và xuyên qua căn nhà kho mang theo sự mát mẻ dễ chịu. không khí sống động, hầu như tỏa

sáng với năng lượng điện nó mang tới. Những sinh vật nhỏ bắt đầu tìm chỗ trú mưa, những chú chim đang bay qua bay lại tìm chỗ đậu an toàn nhất để đợi cơn bão qua đi.

Trời mưa là khoảng thời gian tốt nhất để di chuyển, bởi vì những người khác sẽ trú mưa cho đến khi tạnh mới đi, nhưng cơ thể anh đau đớn vì cú đánh mà anh đã chịu, và cánh tay trái của anh vẫn còn rỉ máu. Ở đây, lúc này, họ không bị nguy hiểm, nên anh bằng lòng nghỉ ngơi. Di chuyển vào buổi tối thậm chí còn tốt hơn.

Trời bắt đầu mưa, từ vài giọt lác đác chuyển sang trận đại hồng thủy chỉ trong vài giây. Mặt đất không thể ngấm một lượng nước lớn như vậy, và bắt đầu kéo thành dòng chảy qua nhà kho. Grant đứng bật dậy, nén một tiếng rên khi cơ thể cứng nhắc của anh phản kháng, và tìm được chỗ ngồi trên thùng chứa rau quả đã gần thối rữa. Nó nhỏ, nhưng chịu được trọng lượng của anh. Jane vẫn ngồi im. Cô không ngược lên cho đến khi nước bắt đầu ngấm qua chiếc quần; lúc đó cô mới ngược lên và nhận ra dòng nước đã vây quanh mình. Cô chẳng buồn nhìn Grant lấy một cái, dù cô chuyển sang một bên để tránh vũng nước. Cô quay lưng lại với anh và ngồi như tư thế cũ, với đầu gối co lên, tay khoanh vòng qua gối và cúi đầu xuống trên đó.

Grant biết cách chờ đợi; kiên nhẫn là bản năng thứ 2 của anh. Anh có thể giữ một tư thế suốt ngày dài nếu cần thiết, lơ lửng đi mọi sự bất tiện cứ như chúng không tồn tại. Nhưng sự im lặng và thiếu cử động trong cái nhà kho tồi tàn này bắt đầu làm anh điên tiết, bởi vì nó không phải là những gì anh biết về Jane. Có phải cô đang lên kế hoạch làm gì đó không?

Cuối cùng mưa cũng ngừng rơi, và cái nóng ẩm ướt bắt đầu quay trở lại. “Có phải chúng ta ngồi đây suốt ngày không?” Sau cùng Jane cũng cất kinh hỏi, phá vỡ sự im lặng của chính mình.

“Cũng có lẽ thế. Tôi chẳng có chuyện gì tốt hơn để làm. Còn em?”

Cô không trả lời câu hỏi đó, cũng không hỏi câu nào nữa, cô biết anh không có tâm trạng để nói cho cô bất cứ điều gì. Cô đã đói muốn bệnh rồi, nhưng chẳng có chút thức ăn nào trong ba lô cả, và cô cũng chẳng có ý định phàn nàn với anh điều đó. Lại cúi đầu xuống gối và cố gắng tìm một nơi ẩn náu trong giấc ngủ ngắn; ít nhất lúc đó cô có thể quên được mình đau khổ thế nào.

Cô thật sự cố gắng ngủ được một chút, và anh lắc vai đánh thức cô dậy lúc chạng vạng. “Chúng ta đi nào,” anh nói, kéo cô đứng dậy. Trái tim Jane ngưng đập trong thời khắc cái chạm tay mạnh mẽ nhưng dịu dàng của anh, cô điên cuồng hy vọng anh đã dịu lại và hiểu lý lẽ trong lúc cô ngủ. Nhưng rồi anh buông cánh tay cô ra và bước khỏi cô, khuôn mặt cứng nhắc, và hy vọng của cô chết lịm.

Cô theo anh cứ như món đồ chơi treo trên dây, bước theo chân anh, dừng khi anh dừng, luôn giữ đúng một khoảng cách đằng sau anh. Anh liêu lĩnh đi vào trung tâm thị trấn, bước xuống đường lớn như thể chả có ai đang săn tìm anh, chưa kể đến một binh đoàn nhỏ. Rất nhiều người nhìn họ một cách kỳ hoặc, nhưng không ai ngăn họ lại. Jane cho rằng họ trông hơi lạ: một người đàn ông cao ráo tóc vàng hoe với khuôn mặt sưng phồng bầm tím và khẩu súng trường hờ hững trong tay, theo sau là một phụ nữ tóc tai rối tung hoang dại, quần áo bẩn thỉu và một cái ba lô thắt ở lưng đang dùng đỡ ngang chân khi cô bước đi. Well, mọi thứ cũng quái lạ với cô. Cô cảm thấy như thể họ lạc trong video game, với những ánh đèn neon chiếu vào cô. Sau một lúc cô nhận ra ánh đèn là thật; bảng hiệu quảng cáo của một quán rượu nhỏ chiếu thông điệp của nó trong ánh neon hồng và xanh.

Anh đang làm gì vậy? họ đang thu hút quá nhiều sự chú ý đến nỗi Turego sẽ phải nghe về nó nếu hắn ta hỏi bất cứ câu nào. Theo những gì Grant biết, Turego có thể nhờ lực lượng hành pháp địa phương tìm kiếm họ với những cáo buộc vô căn cứ; Turego chắc chắn có đủ thẩm quyền để quy động đủ người cho cuộc truy tìm. Trông cứ như Grant muốn Turego tìm ra họ vậy.

Anh rẽ xuống con phố khác và dừng lại bên ngoài một quán rượu nhỏ đèn mờ. “Theo sát tôi, và không được lên tiếng,” anh ra lệnh cụt lủn, và bước vào.

Cái quán rượu nhỏ xúx nóng bức, đầy khói thuốc lá, và mùi rượu mạnh pha lẫn mồ hôi lan trong không khí. Ngoại trừ cô phục vụ trông nhếch nhác và hai gã gái điếm đầy nhục cảm, ở đó chẳng có người phụ nữ nào khác. Rất nhiều gã đàn ông nhìn vào Jane suy đoán bằng đôi mắt đen tối, nhưng lúc đó bọn họ nhìn vào Grant và quay lại đồ uống của mình, hiển nhiên quyết rằng cô không đáng để gây phiền toái.

Grant tìm được chỗ tại một chiếc bàn nhỏ ở phía sâu bên trong. Sau một lúc cô phục vụ đi tới chỗ họ, Grant gọi hai ly rượu tequila mà chẳng buồn hỏi Jane muốn uống gì.

Jane ngăn người phục vụ lại. “Đợi đã - cô có nước chanh không?” khi cô gái gật đầu, Jane buông ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm. “Một ly nước chanh thay vì tequila nhé, làm ơn.”

Grant mời một điều xì gà, khum bàn tay quanh ngọn lửa. “Em không rượu à?”

“Tôi không uống rượu lúc bụng rỗng thính.”

“Chúng ta sẽ tìm gì đó để ăn sau. Chỗ này không bán thức ăn.”

Cô đợi cho đến khi đồ uống của họ được mang ra trước khi nói chuyện tiếp với anh. “Chúng ta ở đây có nguy hiểm không? Bất cứ người nào của Turego cũng có thể thấy chúng ta đi trên đường.”

Mắt anh nheo lại khi nhìn chăm chăm cô qua khói thuốc. “Sao em phải lo lắng chứ? Em không nghĩ hấn ta sẽ dang rộng vòng tay đón em à?”

Jane chồm về phía trước, mắt cũng nheo lại. “Anh nghe này. Em phải kéo dài thời gian, và đó là cách duy nhất em có thể nghĩ ra. Em rất tiếc không có thời gian giải thích trước với anh, nhưng em không nghĩ Turego sẽ để em bảo “tạm dừng” và hội ý với anh! Nếu hấn cũng trối em lại thì sẽ không có cách nào em giúp được anh! ”

“Cảm ơn, em yêu, nhưng tôi có thể làm mà không cần kiểu giúp của em,” anh lè nhè, chạm vào mắt trái sưng húp và đỏ bừng.

Cơn giận đốt cháy cô; cô vô tội, và cô phát mệt vì bị đối xử như Benedict Arnold* rồi. Cô đang nghĩ đến chuyện hắt ly nước chanh vào người anh, nhưng bụng cô đang sôi sục và việc trả thù này chiếm vị trí thứ hai xa tít so với việc cho thứ gì đó vào bụng, dù đó là nước chanh chẳng nữa. Cô ngồi lại trong ghế mình và nhấp một ngụm, uống càng chậm càng tốt.

Từng phút trôi qua, và Jane bắt đầu cảm thấy một rúm rỏ ở hai bên vai. Mỗi giây họ ngồi đó càng làm tăng nguy hiểm, tạo cho Turego cơ hội thuận lợi hơn để tìm ra họ. Chiếc xe tải bị bỏ lại sẽ không lừa được hấn bao lâu cả.

Một gã đàn ông trượt vào chiếc ghế bên cạnh Jane và cô giật mình, tim cô như nhảy vọt lên cổ họng. Hấn chỉ tặng cho cô một cái nhìn lướt qua trước khi quay sang Grant. Hấn là một nhân vật khó tả, quần áo sờn rách, khuôn mặt bị che gần hết bởi hàm râu nhiều ngày chưa cạo, và mùi rượu ôi khiến Jane nhăn mũi. Nhưng lúc này hấn nói gì đó với Grant, nói quá khê đến nỗi cô không hiểu họ đang nói gì, và mọi thứ đã khớp với nhau.

Grant phô trương sự có mặt của họ không phải vì anh muốn Turego tìm ra, mà bởi vì anh muốn ai đó khác tìm ra họ cơ. Đây là một canh bạc, nhưng nó có hiệu quả. Anh không còn làm việc trong tổ chức nữa, nhưng anh biết, và anh tin danh tiếng của mình có thể bắt được liên lạc. Gã đàn ông này có lẽ chỉ là một vai thứ yếu, nhưng hấn có công dụng của hấn.

“Tôi cần phương tiện di chuyển,” Grant nói. “Trong vòng một giờ nữa. Anh lo liệu được không?”

“Được,” hấn nói, chậm chậm gật đầu khẳng định.

“Tốt. Đậu xe đằng sau Blue Pelican chính xác sau 1 tiếng nữa tính từ bây giờ. Đặt chìa khóa dưới ghế bên phải, xuống xe và biến đi.”

Hấn gật đầu lần nữa. “Chúc may mắn, anh bạn.”

Môi anh nhếch một nụ cười nửa miệng cứng nhắc. “Cảm ơn. Tôi có thể cần một ít lúc này đây.”

Gã lẩn vào đám đông và đi mất. Jane lắc chậm chậm ly nước của mình trong tay, mắt dán xuống bàn. “Giờ anh bắt được liên lạc rồi, không phải ta nên rời khỏi đây sao?”

Grant nâng ly tequila lên miệng, cổ họng mạnh mẽ của anh hoạt động khi anh nuốt cái thứ chất lỏng đắng gắt đó. “Chúng ta đợi thêm chút nữa.”

Không, không nên theo sát người khác. George đã luôn dạy cô quan trọng ra sao khi liên lạc với người khác mà như không. Người đàn ông đó đã liều lĩnh đến chỗ họ một cách hiên ngang rồi, nhưng rồi sao, Grant rõ ràng cũng liều lĩnh để lộ bản thân anh. Tình hình hầu như tuyệt vọng một cách rõ ràng, dù Grant trông cứ như anh không nghĩ không có gì quan trọng hơn là đi ngủ một giấc. Anh nằm soà ra trên ghế, mắt lim dim, và nếu Jane không để ý thấy tay trái anh vẫn đặt trên cây súng, cô sẽ nghĩ anh hoàn toàn thư giãn.

“Anh có nghĩ ta nên tìm một cái nhà tắm không?” Cô hỏi, giữ giọng mình thật khẽ.

“Ồ đây à, tôi nghĩ ngờ chuyện đó.”

“Bất cứ chỗ nào.”

“Được rồi. Em uống xong chưa?” anh trút hết phần tequila còn lại, và Jane cũng làm thế với ly nước chanh của cô. Da cô lại sờn gai ốc; cô cảm thấy cảm giác ngứa râm ran phía sau ót, và nó càng mạnh mẽ hơn khi cô đứng dậy.

Họ len lỏi qua các dãy bàn ghế đi ra cửa, và ngay khi bước ra ngoài Jane đã nói, “Em nghĩ chúng ta đang bị theo dõi.”

“Tôi biết. Đó là lý do tại sao chúng ta sẽ đi theo hướng đối diện Blue Pelican.”

“Blue Pelican là cái quái gì thế? Sao anh lại biết quá nhiều về thị trấn này vậy? Trước đây anh đã từng đến đây à?”

“Chưa, nhưng tôi luôn mở mắt. Blue Pelican là quán rượu đầu tiên chúng ta đi qua.”

Giờ cô mới nhớ ra. Đó là quán rượu có đèn neon, cái nơi cho cô cảm giác không thực.

Họ đi xuống lề đường nhỏ vào trong một cái hang hun hút tối. Con đường không trải nhựa, không có lối đi bộ, không đèn đường, thậm chí không một ngọn neon để cho mượn ánh sáng của nó. Mặt đường thì gồ ghề dưới chân cô, và mùi chua lè của rác thải quanh cô. Jane không suy nghĩ nhiều, tay cô vươn tới tóm chặt dây thắt lưng Grant.

Anh khựng lại, rồi tiếp tục bước mà không nói gì. Jane nuốt khan, muộn màng nhận ra rằng cô có thể sẽ bị vắt qua vai anh lần nữa, như lần đầu cô tóm lấy anh từ phía sau. Cô sẽ ra sao nếu không có Grant cho cô dựa dẫm trong bóng tối? Đứng bên để siết chặt tay cô? Cô đã thoát khỏi cái thời trẻ con ngồi trong trạng thái sững sờ khủng khiếp hàng ngày, và có lẽ đây là lúc để tiến thêm một bước nữa. Từ từ, thận trọng, Jane thả tay ra khỏi thắt lưng anh và buông thõng hai bên.

Anh dừng lại và quay sang nhìn cô, bóng tối che phủ nét mặt anh. “Tôi không phiền chuyện em nắm dây nịt của tôi đâu.”

Cô vẫn im lặng, cảm nhận được sự tò mò miến cưỡng của anh, nhưng không thể cho anh bất cứ lời giải thích nào. Tất cả những bước ngoặt đời cô là điều sâu kín, có được do nỗ lực đau đớn, và không phải điều cô có thể dễ dàng chia sẻ. Thậm chí vị bác sĩ tâm lý đắt tiền khủng khiếp dành cho trẻ con mà bố mẹ cô đã dẫn cô đến cũng không thể kéo cô ra khỏi vụ bắt cóc đó. Mọi người đều biết về những ác mộng, sự lắc cắc, nỗi sợ bóng tối vô lý của cô, nhưng cô chưa bao giờ kể cho ai những gì cô đã trải qua. Không kể với bố mẹ, thậm chí cả Chris, bạn thân nhất của cô từ lâu trước khi cưới nhau. Trong suốt những năm sau khi bị bắt cóc, cô chỉ kể cho một người duy nhất, tin tưởng một người duy nhất. Bây giờ giữa họ có một khoảng cách mà cô phải cố kết nối, nhưng anh cứ đẩy cô ra. Không cần biết cô muốn ném mình vào vòng tay anh thế nào, cô vẫn phải đứng một mình, bởi vì sớm thôi, cô sẽ không có cơ hội nào nữa.

Nỗi sợ phải một mình trong bóng tối không là gì so với nỗi sợ phải cô đơn suốt quãng đời còn lại của mình.

Anh đi quanh co len lỏi cái lối đi gồ ghề xuyên suốt thị trấn, quàng xuyên, lại đi về lối cũ, thay đổi tuyến đường quá nhiều lần đến nỗi Jane hoàn toàn mất phương hướng. Cô cứ thỉnh thoảng kiên trì đi theo anh sát gót. Anh dừng lại một lần, và đứng canh chừng trong khi Jane lẩn vào phía sau một khách sạn bẩn thỉu. Hệ thống ống nước từ trước thế chiến thứ 2, bóng đèn thì mờ mờ treo trên trần nhà, và xác chết của vô số những con gián nằm chõng gọng trong góc, nhưng cô chẳng còn hơi sức đâu mà phản đối. Ít nhất thì ống nước cũng hoạt động, và khi cô mở nước trong cái chậu nứt nẻ, một dòng dòng nước nhỏ âm âm tuôn ra.

Cô rửa tay, khom xuống khỏa nước vào mặt. Chẳng có cái khăn nào, nên cô lau tay vào ống quần và để mặt mình tự khô đi.

Khi cô khẽ khàng đi khỏi tòa nhà, Grant bước ra từ bóng tối nơi anh ẩn mình và nắm lấy cánh tay cô. Họ không cách xa Blue Pelican lắm, vì nó quay hướng ra ngoài; khi rẽ qua góc đường, cô có thể nhìn thấy đèn hiệu màu xanh và hồng phát sáng. Nhưng Grant không bước thẳng đến đó; anh đi vòng vòng hết toàn khu vực, thỉnh thoảng còn đứng yên không động đậy nhiều phút trong khi chờ đợi và quan sát.

Cuối cùng họ cũng đến được chiếc xe Ford cũ kỹ được đậu đằng sau quán rượu, nhưng thậm chí lúc này anh cũng thận trọng, nâng nắp đầu xe lên và dùng điều xì-gà để kiểm tra động cơ. Jane không hỏi anh đang tìm cái gì, vì cô có một ý tưởng lạnh lẽo về cái mà cô biết. Anh đóng nắp đầu xe lại một cách nhẹ nhất có thể. Đoan chắc rõ ràng.

“Lên xe đi, và lấy chìa khóa dưới ghế ngồi ra.”

Cô mở cửa xe. Đèn trần xe không sáng, nhưng chẳng ai mong chuyện đó cả. Tự mình kiểm tra chút xíu, cô nhìn qua sau ghế, nín thở phòng khi thật sự có ai ở đó. Nhưng ván sàn trống rỗng, và cô thở ra nhẹ nhõm.

Chồm qua, cô quét tay xuống dưới ghế tìm chìa khóa. Cánh cửa bên kia mở ra, và chiếc xe lắc lư vì trọng lượng của Grant. “Nhanh lên,” anh quát.

“Em không tìm được chìa khóa!” những ngón tay quờ quạng của cô toàn tìm thấy chất bẩn, vài con tán, một mảnh giấy, nhưng chẳng có cái chìa khóa nào cả. “Có lẽ không phải chiếc xe này!”

“Phải là nó. Kiểm tra lại nào.”

Cô ngồi xuống sàn và tìm sâu dưới ghế, quét tay qua lại. “Không có gì cả, tìm dưới ghế của anh đi.”

Anh khom người, với tay xuống dưới ghế để tìm. Anh vừa chửi thề vừa lôi một cái chìa khóa được nối vào một sợi gỗ nhỏ. Lầu bầu trong họng chửi cái kẻ chết tiệt không làm theo nổi vài chỉ dẫn đơn giản, anh ấn chìa khóa và khởi động xe.

Mặc cho tuổi đời, động cơ của chiếc xe này khá êm ái. Grant sang số và de ra khỏi con hẻm. Anh không bật đèn trước cho đến khi họ đi xa khỏi Blue Pelican và ra đường chính sáng trưng.

Jane ngồi dựa vào cái ghế bốc mùi ẩm mốc, không thể tin được cuối cùng họ cũng an toàn rời đi. Quá nhiều chuyện xảy ra từ buổi sáng hôm đó đến nỗi cô mất hết khái niệm thời gian. Trời không thể nào quá trưa được; chắc khoảng 10h, chừng đó thôi. Cô ngắm nhìn đường xá một lúc, bị thôi miên bởi cái cách nó trải ra phía trước dưới ánh đèn xe, cô mệt mỏi nhưng không thể chớp mắt được. “Chúng ta vẫn đến Limon chứ?”

“Tại sao? Đó là những gì em đã bảo với người tình của em à?”

Jane ngồi im, rất im, cắn chặt răng để ngăn cơn điên tiết đang bùng lên. Được rồi, cô sẽ cố gắng một lần nữa. “Hắn không phải người tình của em, và em chẳng nói với hắn cái gì cả. Tất cả những gì em cố làm là để không bị trời cho đến khi bắt được gã nào đó không phòng bị và tóm lấy súng của hắn.” cô phun đều đều những lời đó ra, nhưng ngực thì hỗn hển vì cố gắng kiềm nén cơn giận của mình. “Chứ anh nghĩ làm thế nào mà em lấy được cây súng mà anh lấy từ trong tay em hả? ”

Cô cảm thấy đó là một điểm mà anh không thể lờ đi được, anh đã lờ đi, rũ bỏ nó. “Xem này, em không cần phải giải thích mãi thế,” anh nói bằng giọng chán nản. “Tôi không quan tâm...”

“Dừng xe!” cô hét, điên tiết lên.

“Dừng bắt đầu tung những cú đâm của em,” anh cảnh báo, liếc xéo cô.

Jane nhào qua bánh lái, quá giận dữ để mà lo đến chuyện họ có thể bị đâm xe. Anh đẩy cô ra chỉ bằng một tay, nguyên rửa, nhưng Jane luôn xuống dưới cánh tay anh và tóm lấy bánh lái, giật mạnh về phía mình. Grant đạp thắng, cố dành quyền điều khiển chiếc xe bằng một tay trong khi tay kia đẩy Jane ra. Cô tóm bánh lái lần nữa và giật một phát, chiếc xe xóc lên dữ dội khi va vào lề đường.

Grant buông cô ra và đánh vật với chiếc xe khi nó quay tới quay lui trên con đường hẹp. Anh nhanh chóng phanh lại, cuối cùng cũng làm cho chiếc xe dừng lại hoàn toàn để anh có thể tập trung vào Jane, nhưng cô

đã mở cửa xe và nhảy xuống còn trước cả khi xe dừng hẳn nữa. “Tôi sẽ tự mình thoát khỏi Costa Rica!” cô hét lên, sập cánh cửa lại.

Anh bật ra khỏi xe. “Jane, quay lại đây,” anh cảnh báo khi cô bắt đầu bỏ đi.

“Tôi sẽ chẳng đi với anh thêm dặm nào nữa, một inch cũng không!”

“Em sẽ đi nếu tôi trối gô em lại,” anh nói, sải chân đuổi theo cô.

Cô không dừng lại. “Đó là giải pháp của anh cho mọi thứ, phải không?” cô nhạo báng.

Không nói một lời, anh chạy hết tốc lực. Anh di chuyển quá nhanh đến nỗi Jane không có thời gian để mà chạy. Cô hoảng hốt hét lên, lượn vòng tránh khi anh đến chỗ cô; bàn tay duỗi ra tóm lấy áo cánh và Jane giật ra khi anh ngăn cô lại. Sự tức giận nhân lên khi biết mình bị tóm quá dễ dàng như thế, và với cơn thịnh nộ mới cô vùng khỏi anh, xoắn và gập thân hình mềm mại của mình, cố thoát khỏi sự kìm kẹp của anh. Anh tóm lấy cánh tay đang quật loạn xạ và ghim chặt nó bên hông cô. “Chết tiệt, đàn bà, sao cô phải làm mọi thứ khó khăn đó hả?” anh hỗn hển.

“Buông... ra!” cô la hét, nhưng anh đã quấn tay quanh người cô, giữ hai cánh tay cô lại. Cô đá loạn, gào thét, nhưng anh quá mạnh; cô chẳng thể làm gì được khi anh mang cô trở lại xe.

Nhưng anh phải buông một tay ra để có thể mở cửa xe, và khi anh làm thế cô vịn mạnh người, cùng lúc đó nhón chân lên. Sự kết hợp giữa vịn xoắn và trọng lượng đột ngột thêm vào đã phá được vòng kìm kẹp của anh, và trượt khỏi tay anh. Anh lại tóm lấy cô lần nữa bằng những ngón tay móc vào đường viền cổ áo. Cái áo rách toạc khỏi vai cô.

Nước mắt tuôn trào trong mắt Jane khi cô nhặt nhanh, giữ chặt mảnh vải rách che ngực lại. “Giờ nhìn xem anh đã làm gì hả!” quay đi khỏi anh, cô bật khóc nức nở, vai run lên từng chập.

Những tiếng nức nở nặng nề đau buốt thoát ra từ cô quá mãnh liệt đến nỗi anh buông lỏng cánh tay mình. Anh mệt mỏi vuốt mặt mình. Sao không thể khóc sụt sịt bình thường thôi, thay vì nức nở đến nỗi nghe như bị đánh đập? Mặc cho mọi chuyện đã xảy ra, anh muốn ôm cô trong vòng tay và siết chặt vào ngực mình, vuốt ve mái tóc xạm màu đỏ và thì thầm rằng mọi thứ sẽ ổn thôi.

Quay vào anh, một tay cô chùi mặt và một tay nắm chặt chiếc áo vào ngực. “Hãy nghĩ về vài thứ đi!” cô nói cộc cằn. “Nghĩ xem tôi làm cách nào mà lấy cây súng. Và nghĩ đến Turego xem. Còn nhớ khi hắn đến đằng sau anh với cây súng trường, và tôi đã cảnh báo anh không? Anh có để ý trước khi anh bắn hắn, mặt hắn đã nhuốm đầy máu rồi không? Anh có nhớ cảnh mũi hắn chảy máu không? Anh nghĩ nó chảy máu vì chóng mặt do ở vùng cao huh? Anh, con lừa to xác ngu ngốc đàn độn!” cô gầm lên, nổi cơn tam bành đến nỗi vung nắm tay dưới mũi anh. “Chết tiệt anh, anh không thể nhận ra tôi yêu anh hả?”

Grant chết lặng như đá, không có chút phản ứng nào trên mặt anh, nhưng anh cảm thấy mình không thở được nữa, như thể anh vừa lấn một cú đấm vào ngực. Mọi thứ dội vào anh cùng một lúc, và anh lao đảo dưới sức mạnh của nó. Cô nói đúng. Mặt Turego đầm máu, nhưng anh chẳng nghĩ gì đến bất cứ chuyện gì lúc đó. Anh đã cực kỳ giận dữ và ghen tuông đến nỗi chẳng nghĩ chuyện gì cả, chỉ phản ứng với những gì trông như sự phản bội. Không những cô đã nhanh trí để tránh bị trối, hỗ trợ cuộc giải cứu của anh ngay khi có thể, và khi anh nhớ lại dáng vẻ của cô lúc bước qua cánh cửa đó, trắng bệch và hoang dại - những tên đàn người của Turego hẳn là may mắn khi anh lấy lại tự do trước. Cô yêu anh! Anh nhìn chằm chằm xuống cô, nhìn vào nắm tay nhỏ nhắn đó đang đưa một cách nguy hiểm dưới mũi anh. Cô cực kỳ lộng lẫy, mái tóc rối tung hoang dã quanh vai, khuôn mặt tràn đầy giận dữ đốt sạch sự kiềm chế, hét vào mặt anh như nữ thần báo tử. Cô nắm chặt mảnh vải lỗ bịch đỏ vào ngực bằng bàn tay không nhắm vào anh. Thật bất khuất. Can đảm. Cấu tiết. Và cực kỳ đáng khao khát đến nỗi anh đột nhiên rung rẩy vì ham muốn.

Anh tóm lấy nắm tay cô và kéo cô vào anh, ôm chặt cô đến nỗi cô phải thở hổn hển, mặt anh vùi vào tóc cô.

Cô vẫn còn muốn chống lại anh, đánh vào lưng anh bằng hai nắm tay và òa khóc lần nữa. “Buông em ra! Xin anh, để em đi.”

“Anh không thể,” anh thì thầm, và nắm lấy cằm, quay cô đối mặt với anh. Anh nghiền miệng mình xuống môi cô một cách mãnh liệt, như một con mèo bị dồn vào chân tường, cô cố cắn môi anh. Anh giật đầu lại, bật cười, một niềm vui thích hoang dã chạy xuyên qua người anh. Chiếc áo bị rách đã rơi tọt xuống đất, và

hai bờ ngực trần của cô bị ép dẹt vào anh, sự đầy đặn mềm mại của chúng nhắc anh cái cảm giác tuyệt vời khi cô không còn chiến đấu với anh. Anh lại hôn cô một cách dữ dội, và khum ngực cô trong lòng bàn tay, ngón tay cái chà xát qua cái đỉnh nhưng trượt và làm nó siết chặt lại.

Jane rên rỉ dưới sự tấn công mãnh liệt của miệng anh, cơn giận của cô đã tự trôi tuột đi, và cô trở nên mềm mại áp vào anh, thỉnh thoảng nhận ra mình đã làm cho anh hiểu ra. Cô muốn tiếp tục điên tiết với anh, nhưng không tài nào giữ được sự bực tức đó. Tất cả những gì cô có thể làm là hôn lại anh, hai cánh tay trượt lên vòng quanh cổ anh. Bàn tay anh đang đốt cháy ngực cô, ngón tay cái đang khuấy động làn da nhạy cảm sâu sắc của cô và bắt đầu siết chặt làn sóng ham muốn cuộn xoắn sâu trong nơi nữ tính nhất của cô. Giờ anh không cần phải giữ cô đứng yên cho anh hôn nữa, thế nên anh trượt tay kia xuống hông và đẩy cô áp vào anh, biểu thị cho cô thấy rằng cô không phải là người duy nhất bị khuấy động.

Anh rời miệng cô, ấn môi mình vào vầng trán cô. “Anh thề rằng tính khí em thật đáng nể,” anh thì thầm. “Tha thứ cho anh chứ?”

Đó là câu hỏi ngớ ngẩn; cô phải nói gì đây, xét đến việc cô đang treo người trên cô anh cứ như đồ trang trí Noel? “Không,” cô nói, dụi mặt vào chỗ hõm dưới cổ anh, tìm kiếm hơi ấm và mùi đàn ông dễ say của anh. “Em sẽ giữ điều này lại để ném vào anh khi lần tới chúng ta cãi nhau.” Cô rất muốn nói “trong suốt quãng đời còn lại của chúng ta,” dù vòng tay anh có vũng vàng quanh cô, anh vẫn chưa nói yêu cô. Cô sẽ không thúc giục anh nói những từ đó, cô biết anh không thể nói những lời đó.

“Em sẽ làm thế chứ,” anh nói, và bật cười. Vòng tay anh miễn cưỡng nói lỏng, anh nâng tay lên kéo tay cô ra khỏi cổ anh. “Anh muốn ở đây như thế nào, nhưng chúng ta phải đến Limon.” Anh nhìn xuống bờ ngực cô, vẽ căng thẳng lướt qua khuôn mặt méo mó của anh. “Khi chuyện này kết thúc, anh sẽ dẫn em vào khách sạn và giữ em trên giường cho đến khi trong chúng ta không ai còn bước đi nổi mới thôi.”

Họ quay lại xe, và Jane bỏ những gì còn sót lại của chiếc áo cánh, nhét nó vào ba lô và mặc vào chiếc áo sơ mi ngủ trang của anh. Nó to gấp hai lần cô, đường nối vai hầu như trượt tới khuỷu tay. Cô cuộn tay áo lên hết mức có thể, rồi gom vạt áo cột lại ở eo. Rõ ràng không thời trang cho lắm, cô nghĩ, nhưng nó che chắn cho cô.

Chiếc Ford lăn bánh để Limon vào lúc sáng sớm, dù đường phố vắng tanh, nhưng rõ ràng đây là một thành phố cảng đông đúc. Hai bàn tay Jane nắm chặt trên ghế xe. Họ có an toàn không? Liệu Turego có bị lừa vì chiếc xe tải kia không?

“Giờ mình làm gì?”

“Giờ anh sẽ cố liên lạc với ai đó có thể mang chúng ta đi đêm nay. Anh không muốn đợi đến sáng mai.”

Thế có nghĩa là anh nghĩ người của Turego ở quá gần họ. Có phải chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc không? Cô ước gì họ vẫn còn trong rừng rậm, ẩn mình sâu trong rừng để nỗi không ai có thể tìm được.

Rõ ràng là Grant đã ở Limon trước đây; anh dễ dàng dần xếp đường đi nước bước. Anh lái xe đến trạm xe lửa, và Jane nhìn anh bối rối. “Chúng ta sẽ đón tàu hỏa à?”

“Không, nhưng ở đây có trạm điện thoại. Đi nào.”

Limon không phải là một ngôi làng cách ly với rừng rậm, hay thậm chí là một thị trấn nhỏ ở bìa rừng, nó là một thành phố, với những luật lệ của một thành phố. Anh phải để cây súng trường lại đằng sau xe, nhưng nhét súng ngắn vào chiếc boot. Dù anh rõ ràng không trang bị vũ khí, Jane nghĩ không có cơ may nào họ không bị chú ý ở bất cứ nơi nào họ đến. Cả hai trông cứ như vừa bước ra khỏi một trận chiến, mà thật ra là thế. Nhân viên phòng vé nhìn họ với sự tò mò rõ ràng, nhưng Grant lờ anh ta đi, đi thẳng tới chỗ chiếc điện thoại. Anh gọi cho ai đó tên Angel, và giọng anh sắc sảo khi yêu cầu một con số. Anh gác máy, cho thêm đồng xu vào khe và quay số khác.

“Anh đang gọi ai thế?” Jane thì thầm.

“Một người bạn cũ.”

Người bạn cũ tên là Vincente, và khuôn mặt Grant ánh lên sự hài lòng sâu sắc khi anh gác máy. “Họ sẽ đưa chúng ta ra khỏi đây. Trong một giờ nữa chúng ta sẽ tự do về nhà.”

“Ai là ‘họ’ thế?”

“Đừng hỏi quá nhiều câu hỏi.”

Cô quắt mắt nhìn anh, rồi một suy nghĩ khác lóe lên trong cô. “Trong khi ở đây, chúng ta có thể tẩy rửa một chút không? Trông anh ghê quá.”

Có một nhà tắm công cộng ở đây - còn trống, cô nhìn thấy mà biết ơn - và Grant rửa mặt trong lúc Jane vuốt tóc ra và cột nhanh chúng lại thành một bím long lẻo. Rồi cô thấm ướt chiếc khăn và cẩn thận lau vết thương trên cánh tay Grant; viên đạn không xuyên qua nhưng chỗ da bị sụt quá sâu và xấu tệ. Sau khi rửa nó bằng miếng xà phòng nặng mùi, cô lấy ra một miếng băng cá nhân từ trong ba lô.

“Một trong vài ngày tới anh sẽ xem tất cả những thứ có trong đó,” Grant cầu nhàu.

Jane mở nắp một rượu nhỏ và đổ lên vết thương. Anh thở hắt mạnh, và nói gì đó quá rõ ràng. “Anh đừng như con nít thế,” Jane rầy ra. “Anh không có nặng xì thế khi bị bắn.”

Cô bôi kem chống khuẩn lên vết thương rồi quấn miếng gạc gọn gàng quanh cánh tay anh và cột lại. Sau khi đặt đồ đạc vào chỗ cũ, cô quấn lại ba lô an toàn quanh thắt lưng.

Grant mở cửa, rồi lập tức bước lùi lại và đóng cửa. Jane ở ngay sau anh, và sự va chạm của hai cơ thể khiến cô lao đảo. Anh chộp lấy cánh tay giữ cho cô khỏi ngã. “Turego và vài người của hắn vừa đến nhà ga.” Anh nhìn quanh, đôi mắt nheo lại và cảnh giác. “Chúng ta sẽ đi bằng đường cửa sổ.”

Tim cô đập thình thịch, Jane nhìn chăm mắt hết can đảm vào hàng cửa sổ nhỏ xíu cao chót vót của nhà vệ sinh. Chúng cao quá đầu cô. “Em không thể leo lên đó.”

“Chắc chắn em có thể.” Grant khom xuống và tóm quanh đầu gối, nâng cô lên đến khi cô với tới cửa sổ. “Mở một cái và đi qua đó. Nhanh lên! Chúng ta chỉ có một phút thôi.”

“Nhưng làm thế nào lên được - ”

“Anh sẽ lo chuyện đó! Jane, đi qua cửa sổ!”

Cô vịn chót và đẩy cửa mở ra. Không cho mình thời gian để nghĩ ngợi cái cửa cao thế nào so với mặt đất bên ngoài, cô nắm lấy cạnh dưới khung cửa và đu người qua, nhảy vào bóng tối và hy vọng mình không tự giết mình trên đường ray hay đại loại thế. Cô tiếp đất bằng cả tay và đầu gối nền sỏi, và phải cắn chặt tiếng hét vì đau khi những viên sỏi cắt vào lòng bàn tay. Cô nhanh nhẹn bò khỏi chỗ đó, và một giây sau Grant tiếp đất bên cạnh cô.

“Em ổn chứ?” anh hỏi, kéo cô đứng lên.

“Em nghĩ thế. Không gãy cái xương nào,” cô báo cáo không kịp thở.

Anh bắt đầu chạy dọc tòa nhà, keo theo cô sau anh. Họ nghe thấy tiếng súng đằng sau, nhưng không chậm bước lại cũng không ngoái nhìn. Jane vấp và không được cứu khỏi cú ngã nhờ bàn tay nắm chặt của Grant. “Chúng ta không thể quay lại chiếc Fors phải không?” cô rên rỉ.

“Không. Chúng ta phải đi bộ đến đó.”

“Đi đâu cơ?”

“Đến điểm đón.”

“Nó cách bao xa?”

“Không xa lắm đâu.”

“Cho em khoảng cách bằng thước hoặc dặm ấy!” cô đòi hỏi. Anh di chuyển lắc léo qua con đường và kéo cô vào con hẻm hun hút tối. Anh đang cười. “Có lẽ một dặm,” anh nói, và hôn cô, miệng anh mạnh mẽ và đôi khát, lưỡi anh tìm kiếm lưỡi cô. Anh ôm cô mãnh liệt.

“Bất kể em đã làm gì với Turego, em yêu. Hắn trông như quỷ ấy.”

“Em nghĩ đã làm hắn gãy mũi,” cô thừa nhận.

Anh lại bật cười. “Anh nghĩ thế. Nó sưng phồng khắp mặt hần. Hần sẽ nhớ em một thời gian dài đấy!”

“Không bao giờ, nếu em có bất cứ thứ gì để làm với điều đó. Chúng ta sẽ báo với chính phủ về gã đó,” cô long trọng tuyên bố.

“Để sau, em yêu. Ngay bây giờ, chúng ta phải đi khỏi đây.”

12. Chương 12

Một chiếc trực thăng đang đáp xuống, và nhẹ nhàng đậu trên thanh trượt của nó, trông như một chú muỗi khổng lồ. Grant và Jane chạy băng qua cánh đồng nhỏ, khom người thấp xuống để tránh gió quất lên từ cánh quạt mà người phi công không tắt đi. Phía sau họ mọi người đang đổ xô ra khỏi nhà để xem tiếng ồn ào này là gì. Jane bắt đầu cười khúc khích, bị mê mẩn bởi niềm hân hoan trong giây phút này; cho đến khi Grant đẩy cô lên trực thăng cô đã vừa cười vừa khóc âm ỉ. Họ đã làm được! Bây giờ Turego không tài nào bắt được họ nữa. Họ sẽ ra khỏi đất nước này trước khi hần có thể huy động lực lượng máy bay trực thăng của hần để tìm kiếm họ, và hần sẽ không dám đuổi bắt họ xuyên qua biên giới.

Grant nhá cho cô một cái cười đến tận mang tai, nói với cô rằng anh hiểu nụ cười ngốc nghếch của cô. Anh hét lên với cô, “Thắt dây an toàn vào!”, rồi trượt vào chỗ ngồi bên cạnh phi công và ra một dấu hiệu tán thành với anh ta. Người phi công gạt đầu, cười toe toét, và chiếc trực thăng lao vào bầu trời đêm. Grant đeo bộ ống nghe điện đài vào, cái này giúp anh có thể nói chuyện với phi công, nhưng không có cái nào ở ghế sau cả. Jane từ bỏ nỗ lực nghe xem họ đang nói gì và nắm hai bên tay ghế nhìn ra bên ngoài qua hai bên để mở cửa trực thăng. Không khí ban đêm cuộn xoáy quanh cô, và thế giới này trải dài vượt ra xa một chiếc máy bay nhỏ. Đây là lần đầu tiên cô được ngồi trên một chiếc trực thăng, và nó có cảm giác hoàn toàn khác so với ngồi máy bay phản lực. Cô cảm thấy lênh đênh trong bóng đêm dịu dàng này, cô ước gì lúc này không phải ban đêm, và cô có thể nhìn thấy cảnh quan bên dưới.

Chuyến bay không mất nhiều thời gian lắm, nhưng khi họ hạ cánh, Jane nhận ra sân bay này và với tay tóm lấy vai Grant. “Chúng ta đang ở San Jose!” cô hét lên, lo lắng trở lên trong giọng nói của cô. Đây là nơi mọi việc diễn ra. Turego có nhiều tay chân ở trụ sở này!

Grant tháo điện đàm ra. Phi công tắt cánh quạt đi, và tiếng ồn bắt đầu giảm xuống. Họ bắt tay, và người phi công nói. “Rất vui lại được gặp cậu! Tin cậu ở đâu đã lộ ra, và chúng tôi nên hỗ trợ cậu bất cứ gì cậu cần. Chúc may mắn. Tốt hơn cậu nên chạy đi. Cậu chỉ có đủ thời gian để bắt chuyến bay đó thôi đấy. ”

Họ nhảy xuống đường và bắt đầu chạy về phía nhà ga. “Đó là chuyến bay gì vậy?” Jane nói hốt hển.

“Chuyến bay đến thành phố Mexico sẽ cất cánh trong vòng 5 phút nữa.”

Thành phố Mexico ư! Điều đó nghe như là nó! Suy nghĩ đó cho cô thêm sức mạnh.

Nhà ga hầu như vắng vẻ vào thời gian này của đêm, vì chuyến bay đến Mexico soát vé xong rồi. Nhân viên soát vé nhìn chằm chằm khi họ đến, nhắc Jane một lần nữa bọn họ giờ trông như thế nào. “Grant Sullivan và Jane Greer,” Grant nói ngắn gọn. “Anh đang cầm vé của chúng tôi.”

Người nhân viên lấy lại sự điềm tĩnh của mình. “Vâng, thưa ông, và chuyến bay,” anh ta đáp lại bằng thứ tiếng anh hoàn hảo, đưa ra hai bìa vé. “Ernesto sẽ dẫn anh thẳng lên máy bay.”

Ernesto là một bảo vệ sân bay, và anh ta chạy trước dẫn đường. Grant nắm tay Jane để đảm bảo cô sẽ theo kịp họ. Đầu cô thoáng qua suy nghĩ về cây súng ngắn trong đôi bốt của anh, nhưng họ đã đi vòng qua các trạm kiểm soát. Grant chắc chắn có những mối liên hệ nào đó, cô nghĩ một cách thần phục.

Máy bay thật sự đang đợi họ, và cô tiếp viên hàng không tươi cười đón chào họ lên một cách điềm tĩnh như thể họ không có gì bất thường hết. Jane lại muốn cười khúc khích; có lẽ họ không trông như dị hợm như cô nghĩ. Sau rốt thì, quần áo ngủ trang là một thịnh hành ở đất nước này. Thế nếu Grant trưng ra một

con mắt bầm đen, một cái môi sưng húp và một băng gạc trên cánh tay thì sao chứ? Có lẽ họ trông như những phóng viên đã vất vả trên chiến trường.

Ngay khi họ ngồi vào chỗ, máy bay bắt đầu cất cánh. Khi họ thắt dây an toàn xong, Grant và Jane trao nhau những tia nhìn thoáng qua. Giờ đây đích thực mọi chuyện đã qua rồi, nhưng họ vẫn còn một ít thời gian bên nhau. Trạm dừng kế tiếp là thành phố Mexico, một thành phố quốc tế khổng lồ với các cửa hàng mua sắm, nhà hàng... và khách sạn. Cơ thể cô ao ước một cái giường, nhưng sâu xa hơn sự mệt mỏi là nhận thức râm ran rằng Grant sẽ ở trên giường với cô. Anh nâng tay vịn ngăn cách giữa hai cái ghế và kéo cô qua để tựa đầu lên hông vai anh. “Sớm thôi,” anh lẩm bẩm bên thái dương cô. “Vài giờ nữa chúng ta sẽ ở Mexico. Ổn rồi.”

“Em sẽ gọi cho bố ngay khi chúng ta đến đó, vì thế ông và mẹ sẽ không còn lo lắng nữa.” Jane thở dài. “Anh có cần gọi cho ai không? Gia đình anh có biết anh ở đâu không?”

Đôi mắt anh nhìn xa xăm. “Không, họ không biết gì về những gì anh làm. Anh không gần gũi với gia đình, không còn nữa.”

Thật buồn, nhưng Jane cho rằng khi ai đó làm công việc như Grant thì sẽ an toàn cho gia đình hơn khi không gần gũi với anh. Cô quay mặt vào cổ anh và nhắm mắt lại, ôm chặt anh để anh biết rằng anh không còn cô đơn nữa. Liệu buổi tối của anh có giống như của cô không, nằm thức chong trên giường, cô đơn một cách đau đớn đến nỗi mỗi tế bào trong cơ thể cô kêu gào chống lại.

Cô ngủ, và Grant cũng ngủ, sự kiệt sức cuối cùng cũng quét qua anh khi anh cho phép cơ thể bầm dập của mình thư giãn. Với cô trong vòng tay, thật dễ dàng để tìm được sự thư giãn cần thiết. Cô nép mình vào anh một cách tin cậy như một đứa trẻ, nhưng anh không bao giờ có thể quên cô là một người phụ nữ, dữ dằn và mãnh liệt như gió hay lửa. Cô hẳn phải là một cô nàng mới bước vào đời được chiều chuộng đến hư hỏng như anh đã nghĩ. Cô lẽ ra nên thế, và không ai nghĩ cô kém hơn sản phẩm môi trường sống của cô tạo ra - không ai mong đợi cô những gì hơn thế. Nhưng cô vượt trội hơn thế, và trên cả tổn thương méo mó thời thơ ấu, trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ và hài hước, và nồng nàn.

Cô là người đàn bà có thể ngủ trong vòng tay của người chiến binh cảnh giác, méo mó và trợ trợ.

Bầu trời chuyển sang màu hồng ngọc trai với ánh bình minh khi họ đáp xuống thành phố Mexico. Phi trường đang lúc nhúc người đang nhón nháo để bắt kịp chuyến bay sớm, vô số ngôn ngữ và chất giọng ào ào trong không khí. Grant gọi một chiếc taxi, chiếc xe chở họ đi nhanh sồn tóc gáy đến nỗi mỗi giây trôi qua là một sự sống còn - hoặc nó hẳn phải thế nếu Jane còn sức để mà quan tâm. Sau những gì cô đã trải qua, giao thông ở Mexico có vẻ quá tầm thường.

Thành phố này rất đẹp vào lúc bình minh với những đại lộ rộng lớn và những hàng cây thơm phức; và màu trắng của những tòa cao ốc rực rỡ ánh hồng trong mặt trời sáng sớm. Bầu trời xanh trong sâu thẳm trên đầu, và không khí mang đến cảm giác mát mẻ mà chỉ có ở vùng miền ẩm áp. Mặc cho mùi khói thải, cô vẫn ngửi được mùi ngọt ngào của hoa cam, và Grant ấm áp bên cạnh cô, một chân mạnh mẽ của anh áp vào cô.

Nhân viên trực quầy trong khách sạn cao tầng màu trắng tinh khôi miễn cưỡng giao cho họ một phòng chưa được đặt trước. Đôi mắt đen của anh ta lang thang đến vết bầm trên mặt Grant khi liếc lấu vài lý do bằng tiếng Tây Ban Nha dồn dập. Grant nhún vai, vói vào túi và lấy ra vài tờ giấy bạc trong cuộn tiền. Anh ta đột nhiên tươi cười; điều đó thay đổi mọi thứ. Grant điền thông tin và anh nhân viên trực trượt một chiếc chìa khóa qua bàn. Sau vài bước chân, Grant quay lại. “Nhân tiện,” anh nói rõ ràng, “Tôi không muốn bất cứ sự làm phiền nào. Nếu có ai gọi hoặc hỏi thông tin, thì chúng tôi không có ở đây. Hiểu chứ? Tôi mệt đến chết rồi, và tôi rất cáu kỉnh nếu bị đánh thức khỏi giấc ngủ sâu đấy.”

Giọng anh nhuốm đầy sự đe dọa mượt mà lười nhác, và anh trực quầy gạt đầu cái rụp.

Với vòng tay Grant choàng qua vai, họ bước cửa thang máy. Anh bấm nút tầng 19, và cánh cửa trượt đóng lại một cách lặng lẽ. Jane nói một cách sững sốt, “Chúng ta an toàn rồi.”

“Không thể tin được à?”

“Em sẽ bắt gã đó. Hắn sẽ không thoát khỏi sự trừng phạt đâu.”

“Hắn sẽ không thoát đâu,” Grant lè nhè. “Hắn sẽ được chăm sóc thôi, qua các kênh luôn.”

“Em không biết ‘các kênh’ nào lo liệu việc này! Em sẽ tự mình làm.”

Anh nhìn xuống cười với cô. “Em là một cô gái khát máu bé nhỏ phải không? Kỳ thực anh nghĩ em thích chuyện này. ”

“Chỉ một vài phần thôi,” cô đáp lời, trao cho một nụ cười chậm rãi.

Căn phòng của họ rộng rãi, có một sân hiên để tắm nắng, một khoảng phòng khách tách biệt với một bàn ăn và một phòng tắm hiện đại lộng lẫy. Jane lộ đầu vào ngó qua rồi quay ra với nụ cười hạnh phúc trên mặt. “Đầy đủ tiện nghi hiện đại,” cô bi bô nói.

Grant đang xem xét sổ đăng ký dịch vụ phòng. Nhấc điện thoại lên, anh đặt hai phần ăn sáng khổng lồ, và miệng Jane bắt đầu ứa nước với viễn cảnh đó. Hầu như đã hơn 24 giờ họ chưa ăn gì.

Trong khi chờ đợi thức ăn, cô bắt đầu tiến trình gọi điện về Connecticut. Phải mất cả năm phút điện thoại mới nối được máy, và Jane ngồi đó nắm chặt tai nghe trong lòng bàn tay, căng thẳng với nhu cầu nghe được giọng nói của bố mẹ cô.

“Mẹ à? Mẹ, là con Jane đây! Con ổn rồi - mẹ đừng khóc, con không thể nói được nếu mẹ khóc vậy đâu,” Jane nói, và quệt nước mắt. “Chuyển máy cho bố để con nói với bố chuyện gì xảy ra mẹ nhé. Chúng ta sẽ bù lu bù loa ngay khi con về đến nhà, con hứa đấy.” cô đợi vài giây, mỉm cười mơ hồ với Grant, đôi mắt đen đầy nước.

“Jane ư? Thật là con phải không?” giọng bố cô âm vang qua điện thoại.

“Phải, là con. Con đang ở thành phố Mexico. Grant đã đưa con ra; bọn con vừa đáp cách đây 5 phút thôi.”

Bố cô nén lại tiếng nấc, và Jane nhận ra ông cũng đang khóc, nhưng tự kiềm lại. “Well, giờ con định thế nào rồi?” ông hỏi. “Khi nào con về đây? Từ đó con sẽ đi tiếp đến đâu?”

“Con không biết,” cô nói, nhướn mày với Grant và lấy ống nghe ra khỏi tai. “Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu thế?”

Anh lấy điện thoại từ tay cô. “Tôi là Sullivan. Chúng tôi sẽ ở đây vài ngày, giải quyết một số giấy tờ đã. Chúng tôi đến được đây mà không có hộ chiếu, tôi phải gọi vài cuộc điện thoại trước khi về Mỹ. Phải, chúng tôi ổn cả. Tôi sẽ báo với ông ngay khi tôi tìm ra.”

Khi anh gác máy, anh quay sang và thấy Jane đang quan sát anh với đôi môi mím chặt. “Làm thế nào mà chúng ta đến đây mà không bị kiểm tra hộ chiếu vậy?”

“Một vài người ngó lơ đi, thế thôi. Họ đã biết chúng ta đi qua đây. Anh sẽ báo hộ chiếu của chúng ta bị mất, và xin bản sao tại Lãnh sự quán. Không có gì đâu.”

“Anh làm thế nào để sắp xếp giải quyết mọi thứ nhanh chóng đến thế? Em biết đây không phải kế hoạch ban đầu.”

“Không phải, nhưng chúng ta có nội bộ hỗ trợ.” Sabin giải làm đúng như lời cậu ta nói, Grant ngẫm nghĩ. Tất cả những đầu mối cũ đều ở đó, và họ đã được thông báo để hỗ trợ anh mọi thứ anh cần.

“Là những người cộng tác với anh... trong công việc cũ ư?” Jane đánh bạo đoán.

“Em biết càng ít càng tốt. Em bắt kịp chuyện này nhanh chóng đến chết tiệt. Như chuyện nối dây nóng chiếc xe tải đó. Trước đây em đã từng làm rồi phải không?”

“Chưa, nhưng em thấy anh làm một lần,” cô giải thích, đôi mắt đầy vẻ ngây thơ vô tội.

Anh lăm bằm. “Đừng lãng phí thời gian nhìn anh bằng đôi mắt mở to đó.”

Một tiếng gõ cửa và một giọng ẽ a thông báo rằng phục vụ phòng đã tới trong thời gian kỷ lục. Grant kiểm tra qua mắt cửa, rồi mở cửa cho cậu bé vào. Mùi cà phê nóng lan tỏa trong phòng và miệng Jane ứa nước. Cô lượn qua khi cậu bé bày thức ăn lên bàn.

“Nhìn này,” cô ngậm nga. “Cam và dưa hấu thật tươi. Bánh mì nướng. Bánh nướng Đan mạch. Trứng. Bơ. Cà phê chân chính! ”

“Em đang nhỏ dãi kia,” Grant chọc cô, đưa cho cậu bé số tiền boa hào phóng, nhưng anh cũng đòi cào cả ruột, và họ bắt đầu tàn phá bàn thức ăn. Mỗi mảnh vụn đều được dọn sạch, bình café cũng rỗng nốt trước khi họ nhìn nhau và mỉm cười.

“Em cảm thấy mình lại là con người rồi,” Jane thở dài. “Bây giờ là lúc dành cho vòi sen nóng hổi.”

Cô bắt đầu tháo dây đôi bốt, kéo chúng ra và thở dài khoan khoái khi ngọạ nguyệt mấy ngón chân. Liếc nhìn qua anh, cô thấy anh đang ngắm mình với nụ cười một bên mép mà cô rất thích. Trái tim cô nhảy chồm chồm trong lồng ngực. “Anh không vào tắm với em à?” Cô hỏi một cách ngây thơ, nhàn nhã đi vào nhà tắm.

Cô đứng dưới vòi sen ấm áp, ngược mặt lên để nước búng thẳng vào mặt khi cửa nhà tắm mở ra và anh vào với cô. Cô quay lại, vuốt nước khỏi mắt, nụ cười tươi tắn hiện sẵn trên môi, nhưng nó tan biến ngay khi cô thấy những vết bầm lốm đốm trên sườn và bụng anh. “Oh, Grant,” cô thì thào, với tay vuốt nhẹ lên những vết tối màu xấu xí đó. “Em rất tiếc.”

Anh tặng cô cái nhìn trêu chọc. Anh đau và cứng nhắc, nhưng không có cái xương gãy nào, còn những vết bầm sẽ tan. Anh đã từng chịu đựng những thứ còn tệ hơn thế, rất nhiều lần. Dĩ nhiên, nếu Turego đã có thể đánh đúng lực hấn muốn, Grant biết mình hẳn có thể sẽ chết vì nội thương. Nhưng điều đó không xảy ra, vì thế anh không lo về nó. Anh nắm lấy cằm, quay cô sang đối mặt với anh. “Cả hai chúng ta đều bị bầm tím hết, em yêu, anh nhắc phòng khi em không để ý. Anh ổn cả.” anh bao phủ miệng cô bằng môi mình, ném vị ngọt ngào của cô bằng lưỡi mình, đẩy cô tựa vào anh.

Hai cơ thể trần trụi ẩm ướt tạo nên sự chà xát kỳ diệu vào nhau, đốt nóng họ, siết chặt những vòng xoắn ham muốn. Quá trình nhàm chán của việc bôi sữa tắm và gột nước đã trở thành một chuỗi vuốt ve kéo dài mãi, đôi tay cô trượt qua những cơ bắp và kích thích sự căng cứng của cơ thể anh, bàn tay anh tìm kiếm những đường cong và những chỗ nhô lên mềm mại của cô, những nơi sâu kín hấp dẫn lôi cuốn. Anh nâng hông cô lên và uốn cong lưng cô vòng tay, hôn hai bờ ngực và ngậm hai đầu ti cho đến khi chúng cứng ngất và đỏ ửng lên, ném vị tươi mát của làn da vừa tắm thơm phức và sự ngọt ngào của da thịt nơi mà không có loại sữa tắm nào có thể che đậy được. Jane quăn quại dựa vào anh, hai chân cô xoắn vào anh, và hơi nóng làm mờ đi đầu óc anh khi đẩy mình vào điểm nối giữa hai đùi cô.

Cô muốn anh, muốn anh, muốn anh. Cả người cô đau đớn và bốc cháy. Chiếc giường đột nhiên cách quá xa. Hai chân cô tách ra, nâng lên để quần quanh hông ánh, và với một tiếng hét khàn khàn anh ghim cô vào bức tường. Cô rùng mình khi anh đẩy vào trong cô, vào sâu nhất có thể chỉ với một cú đẩy mạnh mẽ đầy quyền lực, như thể bất cứ khoảng cách nào giữa họ cũng là quá nhiều. Những ngón tay anh bám vào trong tóc cô, kéo đầu cô lại và hôn cô, miệng anh hoang dã và dữ dội, nụ hôn sâu lắng, lưỡi anh quăn chặt lấy lưỡi cô, nước đang dội xuống họ. Sức mạnh của cú đẩy vào đó đã khiến sự tỉnh táo của cô mờ dần, nhưng cô bám dính lấy anh, rên rỉ, xin anh dừng dừng lại. Anh chắc hẳn không thể dừng lại, thậm chí không thể chậm lại nữa kia, cả thân hình anh đòi được phóng thích bên trong cô. Màng sương đỏ trong đầu anh đã chặn lại tất cả mọi thứ ngoại trừ niềm hạnh phúc nóng bỏng theo cái cách cơ thể cô bao bọc anh thật mềm mại và chặt khít.

Cô hét lên lần nữa và lần nữa vì những làn sóng không thể chịu nổi của khoái cảm xô vào cô. Cô bám chặt lấy vai anh, rùng mình và run rẩy, sự siết chặt mượt mà của cơ thể cô đẩy anh tới bờ vực. Anh trút mình vào trong cô, thở hổn hển dựa vào cô, cảm thấy mình đang chết dần đi, và vì vẫn còn sống quá mạnh mẽ đến nỗi anh hầu như hét lên vì xung đột

Họ chỉ đủ sức đi về giường. Việc lau khô người đã lấy tất cả năng lượng của họ, và Jane quá yếu ớt để mà có thể bước đi. Grant đang vận động mọi cơ bắp trong thân hình to lớn của anh. Họ bỏ vào giường, chẳng quan tâm tóc ướt sẽ ngấm vào gối.

Grant với tay cho cô. “Bò lên đây này,” anh nói lực cực, kéo mạnh cô lên trên người anh. Một cách sung sướng, cô nhắm mắt lại, tự làm mình thoải mái trên vòm ngực rộng và rắn chắc của anh. Anh điều chỉnh chân cô, tách chúng ra, và mi mắt cô chớp mở khi anh đẩy vào trong cô. Một tiếng rên ư ử vì khoái cảm thoát ra khỏi môi cô, nhưng cô quá buồn ngủ, quá mệt mỏi... “Giờ chúng ta có thể ngủ rồi,” anh nói, bỏ mọi lay động trên tóc cô.

Căn phòng nóng nực khi họ thức dậy, mặt trời Mexico thiêu đốt qua tấm màn cửa. Da họ dính sát vào nhau

với mồ hôi và bật ra một âm thanh như tiếng mút ướt át khi Grant nâng cô khỏi người anh. Anh đứng lên bật máy lạnh, đứng một lúc cho khí lạnh tràn qua cơ thể trần trụi của anh. Rồi quay lại giường và lật cô nằm ngửa ra.

Họ hiếm khi rời giường ngày hôm đó. Họ làm tình, ngủ một chút và thức dậy để làm tình tiếp. Cô không thể có đủ anh, anh dường như cũng không có đủ cô. Giờ không chút cảm giác vội vã nào với cuộc làm tình của họ, chỉ có sự miễn cưỡng sâu sắc để bị tách rời nhau. Anh dạy cô những điểm đến không giới hạn của khoái lạc, nếm nấp tất cả cô, làm tình với cô bằng miệng anh cho đến khi cô run rẩy và rùng mình vì thỏa mãn, mất trí, không có khả năng hoạt động. Cô nói với anh cô yêu anh. Cô không thể ngăn những từ đó, không phải bây giờ, khi mà cô đã nói với anh bằng mọi cách và sớm thôi mọi thứ sẽ lại xâm phạm thể giới của họ.

Đêm đến, và cuối cùng họ phải rời phòng. Tay trong tay đi dạo trong trời đêm ẩm áp của Mexico, họ phát hiện vài cửa hàng kinh doanh trễ. Jane mua một chiếc đầm mùa hè màu hồng, cái mà sẽ làm cô râm nắng như mật ong, một đôi sandal và đồ lót mới. Grant không có hứng thú mua sắm gì, vì thế cô vô tư chọn một chiếc quần jean, giày mọi và một chiếc áo polp màu trắng cho anh. “Có lẽ anh cũng nên thay đồ,” cô mỉm cười đẩy anh về phía phòng thử. “Tối nay chúng ta ăn tối bên ngoài nhé.”

Chẳng có gì bàn cãi. Không cho đến khi anh ngồi đối diện với cô trong nhà hàng với một chai rượu giữa họ, anh nhận ra đây là lần đầu tiên trong nhiều năm mà anh ở cùng với một người phụ nữ trong một sự sắp đặt hoàn toàn mang tính chất xã hội. Họ không làm gì ngoài việc ăn và nói, nhấp rượu, và nghĩ về những gì họ sẽ làm không quay về khách sạn. Thậm chí sau khi anh về hưu, đôi lần anh đã giữ mình trong nông trại hàng tuần không gặp ai khác. Khi cần hàng hóa vật phẩm, anh buộc phải vào thị trấn, anh chỉ đi thẳng đến đó quay lại, đi nhiều lần mà chẳng nói chuyện với ai cả. Anh không thể chịu được bất cứ ai khác ở quanh mình. Nhưng giờ anh dễ chịu, thậm chí còn không nghĩ đến những người lạ xung quanh, chấp nhận sự hiện diện của họ nhưng không chú ý họ, vì tâm trí và giác quan anh đặt hết vào Jane mất rồi.

Cô lộng lẫy, sáng rực với năng lượng. Đôi mắt đen chiếu sáng; làn da râm nắng bồng bồng; nụ cười tỏa sáng. Ngực cô xô vào thân trên chiếc đầm hai dây, đầu đỉnh dùm dỏ bởi sự mát mẻ của nhà hàng, và ham muốn bắt đầu khuấy động trong anh lần nữa.

Họ không có nhiều thời gian bên nhau; họ sẽ sớm quay về Mỹ, và công việc của anh sẽ kết thúc. Còn quá sớm, thật sự quá sớm. Anh chưa ném no nê cô, sự ngọt ngào hoang dã của cơ thể cô bên dưới anh, hay cái cách cô cười bằng cách nào đó đã đẩy đi mọi cái gút căng thẳng trong anh.

Họ quay về khách sạn, và quay lại giường. Anh làm tình với cô một cách dữ dội, cố gắng thỏa mãn chính mình, cố gắng tích trữ cho đủ những ký ức để ôm ấp anh trong suốt những năm dài trống rỗng phía trước. Sống một mình đã là thói quen ăn sâu vào anh; anh muốn cô, nhưng không thể thấy viễn cảnh mang cô về nông trại với anh, và không cách nào anh có thể hòa nhập với thế giới của cô. Cô thích có mọi người quay quanh, trong khi anh thoải mái hơn với một bức tường ở sau lưng mình. Cô thân mật thoải mái, trong khi anh kiềm chế, chôn sâu suy nghĩ của mình.

Cô cũng biết rằng mọi việc sắp qua. Nằm trên ngực anh, với bóng tối quay quanh như một chiếc chăn, cô nói chuyện. Đó là món quà cô tặng anh, những câu chuyện về thời niên thiếu, nơi cô đi học, thức ăn và loại nhạc mà cô thích, những thứ cô muốn đọc. Bởi vì cô nói chuyện, anh thấy thật dễ dàng để đáp lại thiện ý đó, giọng anh thấp và khàn khàn khi anh kể cô nghe về cậu trai tóc trắng đã từng là anh, da anh bị đốt tối màu vì cái nóng của những mùa hè ở miền nam Georgia, chạy rông trong đầm lầy. Anh học cách săn bắn và bắt cá hầu như ngay khi anh tập đi. Anh kể cô nghe về việc chơi bóng suốt thời trung học, theo đuổi những nàng cô vũ, say sưa và làm loạn, rồi cố gắng lên vào nhà để mẹ anh không bắt được.

Những ngón tay cô chơi đùa với đám lông trên ngực anh, nhận thức sự im lặng vì anh sắp nói đến thời điểm quan trọng trong câu chuyện đời anh, khi cuộc đời anh rẽ hướng. Đã không còn là những câu chuyện dễ dàng nữa.

“Rồi chuyện gì đã xảy ra thế?” cô thì thầm

Ngực anh nâng lên và hạ xuống. “Chiến tranh Việt Nam. Anh bị bắt quân dịch khi anh mười tám. Anh quá giỏi với việc lẫn quanh rừng rậm, vì thế đó là nơi họ điều anh đến. Anh đã về nhà, một lần, nghỉ ngơi và hồi sức (R&R: Rest & Recuperation, cụm từ trong chiến tranh ấy à), nhưng người thân thì vẫn vậy trong

khi anh không còn là người như anh đã từng. Chúng tôi thậm chí không thể trò chuyện với nhau. Vì thế anh lại đi.”

“Và ở lại đó ư?”

“Phải. Anh ở lại đó.” Giọng anh nhỏ dần.

“Làm thế nào mà anh bắt đầu công việc là mật vụ, hay bất cứ tên gì mà anh gọi nó?”

“Biến đổi những hành động. Nhiệm vụ rủi ro cao. Chiến tranh kết thúc, và anh về nhà, nhưng không có gì cho anh làm cả. Những gì anh sẽ làm, là công việc trong một cửa hàng tạp phẩm, khi anh được huấn luyện cái việc mà mọi người nắm trong tay cuộc đời của họ để đến gần anh và hỏi giá cả của trứng ư? Anh đoán cuối cùng anh cũng phải ổn định cuộc sống, nhưng anh không muốn lộn lờ tìm hiểu. Anh làm người nhà mình bối rối, và anh là một người xa lạ với họ. Khi một người đồng nghiệp cũ gọi anh. Anh đã nhận công việc cậu ấy đề nghị.”

“Nhưng giờ anh đã nghỉ hưu rồi mà. Anh có quay lại Georgia không?”

“Chỉ vài ngày, để cho họ biết nơi anh ở. Anh không thể định cư ở đó; quá nhiều người ở đó biết anh, và anh muốn được một mình. Vì thế anh mua một nông trại gần những ngọn núi ở Tennessee, và anh ở đấy suốt từ lúc đó. Cho đến khi cha em thuê anh cứu em về nhà.”

“Anh đã kết hôn bao giờ chưa? Đính hôn?”

“Chưa,” anh nói, và hôn cô. “Hỏi đủ rồi đấy. Ngủ thôi.”

“Grant?”

“Hmmm?”

“Anh có nghĩ hẳn thật sự từ bỏ không?”

“Ai?”

“Turego.”

Sự thích thú lẫn trong giọng anh. “Em yêu, anh hứa với em, gã đó sẽ được chăm sóc. Đừng lo lắng chuyện đó. Giờ em an toàn và khỏe mạnh, các biện pháp có thể được thực hiện để vô hiệu hóa hắn. ”

“Anh đang sử dụng những cụm từ nghe đáng ngại quá. Cái từ ‘chăm sóc’ và ‘vô hiệu hóa’ có nghĩa là sao cơ?”

“Rằng hẳn ta sẽ phải trải qua một khoảng thời gian trong nhà tù thanh lịch Central American mà mọi người thường nghe nói đấy. Ngủ đi nào.”

Cô vâng lời, môi nở nụ cười thỏa mãn, vòng tay anh ôm cô vững chãi.

* * * * *

Ao đó đã giật dây lần nữa. Có thể là cha cô, hoặc là ‘người bạn’ thần bí của Grant, người đã sắp đặt mọi thứ, hoặc có lẽ Grant đã dọa dẫm ai đó ở đại sứ quán. Tuy nhiên điều đó đã đến, buổi trưa hôm sau họ đã có hộ chiếu. Họ có thể bắt chuyến bay tiếp theo đến Dallas, nhưng thay vì thế họ trải qua một đêm nữa bên nhau, làm tình trên chiếc giường cỡ lớn, cửa đóng then cài. Cô không muốn rời đi. Miễn là họ vẫn ở Mexico, cô có thể giả vờ rằng chuyện này chưa qua đi, rằng việc chưa kết thúc. Nhưng bố mẹ cô đang đợi cô, và Grant có cuộc sống riêng cần quay lại. Cô phải tìm công việc khác, cũng như chăm sóc cái việc vặt đã kéo cô vào quá nhiều rắc rối khi mới bắt đầu. Không cách nào họ có thể ở lại Mexico cả.

Ấy thế mà, nước mắt vẫn bỏng cháy trong mắt cô khi họ đáp chuyến bay về Dallas. Cô biết Grant đã đặt hai chuyến bay khác nhau từ Dallas; cô sẽ đến New York, còn anh bay đến Knoxville. Những lời tạm biệt của họ sẽ được nói trong chuyến bay đông đúc tới Dallas. Một chuyến bay đáng giá, và cô không thể chịu được. Nếu cô không ôm chặt mình cô sẽ khóc ầm ĩ như một đứa trẻ, và anh sẽ không thích thế. Nếu anh muốn cô hơn những gì anh đã có, anh lẽ ra phải hỏi cô. Nhưng anh không hỏi, vì thế anh không muốn cô. Cô biết thời điểm này sẽ đến, và cô chấp nhận nó, chấp nhận rủi ro, tóm lấy hạnh phúc khi có thể. Giờ thì hết rồi.

Cô cố kiềm nước mắt. Cô đọc tạp chí hàng không; và thậm chí có thể hiểu những gì cô đang đọc. Trong một lúc cô nắm lấy tay anh, nhưng cô buông ra khi bữa ăn trên máy bay được mang tới. Cô gọi một ly rượu gin và tonic, uống nhanh, rồi lại gọi một ly khác.

Grant nheo mắt nhìn cô, nhưng cô tặng anh một nụ cười sáng lấp lánh, quyết không để anh biết mình đang tan nát cõi lòng.

Quá sớm rồi, họ đáp máy bay tại Dallas và nối đuôi nhau ra khỏi máy bay bằng một chiếc thang di động. Jane chộp lấy chiếc ba lô bẩn thỉu, mòn vẹt, lần đầu tiên nhận ra rằng đôi boots và quần áo dã chiến của anh được để chung với đồ của cô. “Em cần địa chỉ của anh,” cô nói nhẹ nhàng, một cách căng thẳng. “Để gửi đồ đến cho anh. Trừ khi anh muốn mua một chiếc túi trong cửa hàng sân bay. Chúng ta còn nhiều thời gian trước khi chuyến bay cất cánh.”

“Anh kiểm tra đồng hồ. “Em có 28 phút, vì thế tốt hơn chúng ta nên tìm cổng vào của em. Em đã cầm vé chưa?””

“Rồi, nó ở ngay đây. Quần áo của anh thì sao?”

“Anh sẽ liên lạc với bố em. Đừng lo chuyện đó.”

Phải, dĩ nhiên rồi; còn vấn đề thanh toán cho việc kéo cô ra khỏi Costa Rica mà. Gương mặt anh cứng nhắc và không cảm xúc, đôi mắt màu hổ phách lạnh nhạt. Cô đưa tay ra, không để ý nó run thế nào. “Well, tạm biệt anh. Thật...” Cô nghẹn lời. Cô có thể nói gì đây? Thật vui đã gặp anh ư? Cô nuốt khan. “Thật thú vị.”

Anh nhìn bàn tay chìa ra của cô, rồi quay lên nhìn cô, sự hoài nghi ánh lên trong sự lạnh nhạt của đôi mắt anh. Anh nói chậm rãi, “Chết tiệt những gì em nói,” nắm lấy tay cô, anh kéo cô vào vòng tay anh. Miệng anh nóng bỏng, bao phủ miệng cô, lưỡi anh chậm rãi cuộn trong miệng cô như thể họ không hề bị quay quanh bởi những người trở mắt tò mò. Cô bám vào anh, run rẩy.

Anh đẩy cô ra. Hàm anh nghiến chặt. “Đi đi. Người nhà của em đang đợi em. Vài ngày nữa anh sẽ liên lạc.” Những lời cuối tuôn ra; anh đã định đây là lần chia tay sau cùng, nhưng đôi mắt đen của cô lác lỏng và đầy nỗi đau, và cô đã hôn anh một cách đói khát, đến nỗi anh không thể ngăn nổi những lời đó. Một lần nữa thôi. Anh sẽ cho mình thêm một lần nữa với cô.

Cô gạt đầu, thẳng người lên. Cô sẽ không suy sụp và khóc lóc với anh. Anh ước gì cô sẽ khóc, vì lúc đó anh sẽ có một cái cớ để ôm cô lần nữa. Nhưng cô mạnh mẽ hơn thế. “Tạm biệt anh,” cô nói, rồi quay đầu và bước đi khỏi anh.

Cô chỉ thấy được vừa vặn nơi cô đi; mọi người nhòe đi trong tầm mắt, và cô cứ cố chớp mắt để nước mắt không tuôn ra. Well, cô lại cô đơn. Anh nói anh sẽ liên lạc, nhưng cô biết anh sẽ không làm thế. Kết thúc rồi. Cô phải chấp nhận điều đó và biết ơn thời gian mà cô đã có. Đã rõ ngay từ đầu rằng Grant Sullivan không phải là người bị trói buộc.

Ai đó chộp lấy cánh tay cô, cú chạm ấm áp và mạnh mẽ, cái chạm của một người đàn ông. Cô dừng lại, hy vọng hoang dại ngấn lên trong ngực cô, nhưng khi cô quay lại, không phải Grant ngăn cô. Người đàn ông mắt đen, tóc đen, và da anh ta tối màu, gương mặt đậm chất Latin. “Jane Greer phải không?” gã hỏi lịch sự.

Cô gạt đầu, tự hỏi làm sao gã biết tên và nhận ra cô. Tay gã nắm chặt cánh tay cô. “Vui lòng đi với tôi chứ,” gã nói, và dù giọng gã vẫn lịch sự, câu nói đó là mệnh lệnh, không phải câu hỏi.

Sự hoảng sợ lướt qua cô, kéo cô ra khỏi nỗi đau khổ. Cô mỉm cười với gã và quất cái ba lô, đập trúng bên đầu gã và làm gã lảo đảo. Từ âm thanh phát ra cô biết đôi boots của Grant đã đánh trúng gã.

“Grant!” cô hét, giọng cô xoáy qua tiếng ồn ào của hàng ngàn người.

“Grant!”

Gã đàn ông lấy lại thăng bằng và phăng tới chỗ cô. Jane bắt đầu chạy về hướng lúc này, chạy lách qua mọi người. Xa phía trước cô thấy Grant đang chạy xuyên qua đám đông như một cầu thủ running back (cái này phải coi lại mí truyện về bóng chày của Susan E. Phillips hehe), đẩy mọi người ra khỏi đường anh. Gã đó

bắt kịp cô, túm lấy cánh tay cô lần nữa; rồi Grant ở đó. Mọi người la hét và chạy toáng loạn, an ninh sân bay đang chạy về phía họ. Grant đập gã đó ngã sóng soài, rồi tóm cánh tay Jane và chạy đến lối thoát hiểm gần nhất, luồn qua đám đông và lờ đi những tiếng hét.

“Cái quái gì đang xảy ra thế hả?” anh hầm hừ, kéo cô ra ngoài trời Texas. Cái nóng ẩm thấp tụ lại trên người họ.

“Em không biết! Gã đàn ông đó chỉ đến chỗ em và hỏi em có phải là Jane Greer không; rồi hắn ta nắm chặt lấy cánh tay em và bảo em đi với hắn, vì thế em đánh vào đầu hắn bằng chiếc ba lô và bắt đầu hét lên.”

“Hình thành nên giác quan cho anh,” anh lầu bàu, vẫy một chiếc taxi và đẩy cô vào, rồi trườn vào bên cạnh cô.

“Đi đâu đây cô cậu?” người tài xế hỏi.

“Vào trung tâm.”

“Có chỗ đặc biệt nào ở trung tâm không?”

“Tôi sẽ cho anh biết điểm dừng.”

Người tài xế nhúng vai. Khi họ ào ra đường, dường như có nhiều người tràn ra nhà ga, nhưng Jane không nhìn lại. Cô vẫn còn đang run rẩy. “Không thể nào lại là Turego, phải không?”

Grant nhún vai. “Có thể lắm, nếu hắn có đủ tiền. Anh cần gọi điện thoại.”

Cô đã nghĩ mình an toàn rồi, rằng cả hai người họ an toàn hết. Sau hay ngày yên bình ở Mexico, sự sợ hãi đột nhiên mạnh mẽ hơn và gay gắt hơn. Cô không thể ngừng run rẩy.

Họ không đi theo đường đến Dallas. Grant hướng dẫn tài xế cho họ xuống tại một trung tâm mua sắm. “Sao lại là một khu mua sắm vậy?” Jane hỏi, nhìn quanh quất.

“Có trạm điện thoại ở đây, và nó an toàn hơn là đứng trong một buồng điện thoại bên lề đường,” anh quàng tay quanh cô và ôm chặt lấy cô. “Đừng lo lắng thế, em yêu.”

Họ đi vào trong và tìm thấy một dãy điện thoại trả trước, nhưng hôm nay là một ngày bận rộn và tất cả các đường dây đều đang được sử dụng. Họ đợi trong khi một thiếu niên tranh cãi dai dẳng với mẹ mình về việc nó có thể đi chơi khuya đến lúc đêm đó, nhưng cuối cùng cô bé cũng gác máy và ào đi, rõ ràng thất bại trong cuộc tranh luận rồi. Grant bước vào và trưng dụng chiếc điện thoại trước khi ai khác có thể với tới nó. Đứng gần bên anh, Jane ngắm nhìn khi anh bỏ tiền vào, bấm số, rồi lại bỏ tiền vào. Anh dựa hốc tường nơi lắp liền buồng điện thoại và lắng nghe tiếng chuông đổ.

“Sullivan,” anh cuối cùng lè nhè lên tiếng khi điện thoại được trả lời. “Cô ấy gần như bị tóm ở DFW.” Anh lắng nghe một lúc; rồi mắt anh chớp nhìn Jane. “Okay. Tôi hiểu rồi. Chúng tôi sẽ đến đó. Nhân tiện, đó là một hành động ngu ngốc. Cô ấy hẳn có thể giết gã ta rồi.” Anh gác máy, và môi anh giật giật.

“Sao?” Jane gặng hỏi.

“Em vừa quật vào một đặc vụ đấy.”

“Một đặc vụ á? Ý anh là, một trong những người của bạn anh ư?”

“Phải. Chúng ta sẽ đi vòng một chút. Em sẽ bị thẩm vấn đấy. Họ đã sắp đặt vài người khác đến đón em, và họ quyết định đón em sau khi chúng ta tách ra, vì anh không còn lo nhiệm vụ này nữa và nó chính thức không liên quan đến anh. Sabin sẽ ghim tai họ lại mất.”

“Sabin ư? Anh ấy là bạn anh huh?”

Anh mỉm cười với cô. “Cậu ta là một.” anh vuốt ve gò má cô rất dịu dàng bằng lưng bàn tay. “Và đó là cái tên em phải quên đi, em yêu. Sao em không gọi bố mẹ em và nói họ biết là em sẽ chưa về nhà tối nay? Sẽ là ngày mai; em có thể gọi họ lần nữa khi chúng ta biết rõ vài thứ.”

“Anh cũng vậy chứ?”

“Anh sẽ không bỏ lỡ đâu.” Anh cười toe toét thấp thoáng như sói ấy, đang mong đợi phản ứng của Kell với Jane.

“Nhưng chúng ta sẽ đi đâu?”

“Virginia, nhưng đừng nói với bố mẹ em chuyện đó. Chỉ bảo là em lỡ chuyến bay thôi”

Cô với tay tới chiếc điện thoại, đoạn dừng lại. “Bạn anh ắt hẳn khá quan trọng nhỉ.”

“Cậu ta có vài quyền lực,” Grant nói giảm đi.

Vì thế, họ chắc chắn biết về đoạn phim đó. Jane bấm số thẻ tín dụng của cô. Cô rất vui mừng vì mọi chuyện đã qua, và ít nhất Grant sẽ ở cạnh cô thêm một ngày nữa. Chỉ một ngày nữa thôi! Nó chỉ là hòa hoãn thôi, nhưng cô không biết liệu mình có sức mạnh cho một lần chia tay nữa không.

13. Chương 13

Miền quê Virginia yên tĩnh và thanh bình, cây xanh, hoa dại tươi tốt. Nơi này trông khá giống điền sản Connecticut của cha cô. Mọi người lịch sự và nhiều người chào mừng Grant, nhưng Jane thấy rằng thậm chí những người nói chuyện với anh hơi do dự, như thể họ hơi cảnh giác với anh.

Văn phòng của Kell vẫn ở nơi nó vốn ở, và cửa thì không có bảng tên. Người đặc vụ hộ tống họ đã gõ cửa nhẹ nhàng. “Ngài Sullivan ở đây, thưa ngài.”

“Cho họ vào đi.”

Điều đầu tiên đập vào mắt Jane là sự thanh nhã cổ điển của căn phòng. Trần nhà cao; mặt lò sưởi chắc chắn là được xây dựng cùng lúc với ngôi nhà cách đây một trăm năm. Cánh cửa kiếng cao đằng sau chiếc bàn to lớn khiến ánh sáng chiều muộn tràn vào phòng. Chúng cũng khiến người đàn ông đằng sau chiếc bàn như một cái bóng, trong khi những người khác bước vào phòng thì được chiếu sáng bởi ánh cháy rực của mặt trời, George đã nói với cô về điều này. Anh ta đứng dậy khi họ vào phòng, một người đàn ông cao, có lẽ không cao bằng Grant, nhưng gầy còm và cứng cỏi với sự dẻo dai hẳn rõ nét, điều đó không thể được duy trì bằng cách ngồi đằng sau chiếc bàn này.

Anh ta bước về phía trước để chào mừng họ. “Trông cậu như quỷ địa ngục ấy, Sullivan,” anh ta nói, và hai người bắt tay nhau; lúc này anh ta quay sang cô, và lần đầu tiên Jane cảm nhận được quyền lực của anh ta. Mắt anh ta quá đen đến nỗi không có chút ánh sáng nào trong đó; đôi mắt thẩm thấu ánh sáng, dấu nó vào sâu trong đáy mắt. Tóc anh ta dày và đen, làn da sạm màu, và có một năng lượng rất mạnh mẽ ở anh ta khiến cô héo tàn.

“Cô Greer,” anh ta nói, đưa tay ra.

“Ông Sabin” cô đáp lễ, bình tĩnh bắt tay anh ta.

“Tôi có một đặc vụ rắc rối ở Dallas nhỉ.”

“Hắn ta không được như thế,” Grant nói lẽ nhè đằng sau cô. “Cô ấy hạ gục hắn dễ dàng.”

“Đôi boot của Grant ở trong ba lô.” Jane giải thích. “Đó là những gì làm anh ấy choáng váng tệ hại khi tôi đánh vào đầu anh ấy.”

Dấu hiệu đầu tiên trong mắt Sabin là Jane không hoàn toàn như anh ta nghĩ. Grant đứng sau lưng cô, cánh tay gấp lại một cách điềm tĩnh và chờ đợi.

Sabin quan sát biểu hiện rõ ràng trên mặt cô, đôi mắt đen xé lên như mắt mèo của cô, những đốm tàn nhang sang màu trên gò má cô. Rồi anh ta liếc vội qua Grant, người đang bị cầm cọc như dây núi đá ở Gibraltar sau lưng cô. Anh ta có thể thẩm vấn cô, nhưng lại có cảm giác Grant sẽ không để cô bị tấn công bằng mọi cách. Nó không giống như Sullivan có liên quan, mà giờ anh không làm việc, nên luật cũ không

áp dụng. Cô không phải nhan sắc tuyệt vời nhưng lại có sự duyên dáng sinh động ở cô khiến Sabin muốn mỉm cười. Có lẽ cô đã quá gần gũi với Sullivan. Sabin không tin vào tình trạng hiển hiện này bởi vì anh biết về cô nhiều hơn lúc ban đầu.

“Cô Greer,” anh bắt đầu chậm chậm, “Cô có biết rằng George Persall là...”

“Có, tôi biết,” Jane ngắt lời một cách vui vẻ. “Tôi giúp anh ấy vài lần, nhưng không thường, vì anh ấy muốn sử dụng những phương pháp khác nhau cho mỗi lần. Tôi nghĩ đây là cái anh muốn.” cô mở ba lô và bắt đầu lục loại trong đó. “Tôi nghĩ nó ở trong này. Đây rồi!” Cô lôi ra một cuộn phim nhỏ, đặt nó lên bàn.

Cả hai người đàn ông trông như bị sét đánh. “Cô đã mang nó đi loanh quanh sao hả?” Sabin hỏi với vẻ không thể tin được.

“Phải, tôi không có cơ hội để giấu nó đi. Đôi khi tôi cất nó trong túi quần. Theo cách đó Turego có thể lục soát phòng tôi và hẳn không thể tìm thấy bất cứ thứ gì. Tất cả các loại mật vụ các anh cố làm mọi thứ phức tạp lên. George luôn bảo tôi đơn giản hóa mọi vấn đề.”

Grant bắt đầu cười khanh khách. Anh không thể ngừng được, thật buồn cười. “Jane, sao em không nói anh biết em có cuộn phim đó?”

“Em nghĩ anh sẽ an toàn nếu không biết gì về nó.”

Một lần nữa Sabin như bị sét đánh, cứ như anh ta không thể tin được bất cứ ai thật sự cảm thấy cần phải bảo vệ Grant Sullivan. Vì Kell là người đàn ông bình thản nhất, Grant biết rằng Jane đã làm anh ta mất thăng bằng như cô đã làm với những người mà cô gặp. Sabin hung hãn ho để che đậy phản ứng của anh ta.

“Cô Greer,” anh hỏi cẩn trọng, “Cô có biết đoạn phim đó nói về cái gì không?”

“Tôi không biết. George cũng không.”

Grant lại cười nữa. “Tiếp tục đi,” anh nói với Sabin. “Nói với cô ấy về đoạn phim đó. Hoặc giả, tốt hơn là chỉ cho cô ấy xem. Cô ấy sẽ thích lắm đấy.”

Sabin lắc đầu, rồi nhặt đoạn phim và kéo nó ra. Grant thổi điều xì gà của anh sáng lên, chồm về phía trước, và đặt đoạn cuối của đoạn phim trên lửa. Ba người bọn họ nhìn ngọn lửa dần dần đốt cháy đoạn phim đến đầu ngón tay Sabin và anh ta đặt nó vào trong chiếc khay to. “Đoạn phim,” Sabin giải thích, “là bản sao của cái gì đó mà chúng tôi không muốn ai khác biết. Tất cả chúng tôi muốn là phá hủy nó trước khi có người thấy nó.”

Với cái mùi khó chịu của nhựa cháy trong mũi cô, Jane lẳng lặng nhìn đoạn cuối của nó cuộn tròn nhúm nhó. Tất cả những gì họ muốn là phá hủy nó, và cô thì giữ khư khư nó xuyên suốt rừng rậm và băng qua cả lục địa - chỉ để giao nộp nó và nhìn người ta đốt nó. Mỗi cô mím lại; cô sợ sẽ gây gỗ mất, thế nên cô cố gắng kiềm chế sự thôi thúc đó. Nhưng không thể chống lại được; nó cuộn bùng lên mạnh mẽ; và một tiếng cười rúc rich thoát ra. Cô quay sang nhìn vào Grant, và giữa họ lóe lên ký ức về những điều họ đã trải qua. Cô cười khúc khích lần nữa, rồi cả hai bọn họ bật cười rũ rượi, Jane tóm lấy áo anh vì cô đang cười nghiêng ngả đến nỗi hai đầu gối mềm rũ.

“Tôi đã ngã xuống vách đá,” cô nói hỏn hênh. “Chúng tôi đã đánh cắp một chiếc xe tải... bắn hạ một chiếc khác! Đắm vỡ mũi Turego... tất cả chỉ để nhìn cuộn phim bị đốt!”

Grant lại rơi vào trận cười khác, gập người lại mà cười đau cả ruột. Sabin nhìn hai người họ dựa vào nhau mà cười náo động. Sự tò mò cuốn lấy anh ta. “Tại sao cậu lại bắn một chiếc xe tải?” anh ta hỏi; lúc này anh ta đột nhiên cũng bật cười.

Một đặc vụ dừng lại ngoài cửa, đầu anh ta nghiêng dựa vào lắng nghe. Không, không thể nào. Sabin không bao giờ cười cả.

Họ nằm trên giường trong một khách sạn ở trung tâm Washington D.C, mệt mỏi một cách dễ chịu. Họ đã âu yếm nhau ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng, ngã lên giường và trút bỏ những thứ cần thiết. nhưng đó là hàng giờ trước rồi, và bây giờ họ đang hoàn toàn khóa thân, dần dần trôi vào giấc ngủ.

Tay Grant di chuyển lên xuống trên lưng cô một cách lười biếng. “Em liên quan thế nào trong những hoạt động của Presall?”

“Không gì nhiều,” cô làu bàu. “Oh, Em biết về chúng. Em phải biết, thế nên em có thể che chở cho ông ấy nếu phải thế. Và anh ấy thỉnh thoảng dùng em như một chiếc bình phong, nhưng không thường lắm. Còn nữa, ông ấy nói với em nhiều điều. Ông ấy là một người cô đơn lạ lùng.”

“Ông ta có phải là tình nhân của em không?”

Cô ngược đầu lên khỏi ngực anh, kinh ngạc. “George áh? Dĩ nhiên là không!”

“Tại sao lại là ‘dĩ nhiên không’ chứ? Ông ta là đàn ông, phải không nào? Và ông ta chết trên giường của em.”

Cô ngăn anh. “George có vấn đề, một bệnh lý. Ông ấy không thể nào là người tình của bất cứ ai.”

“Thế thì phần báo cáo đó cũng sai tuốt.”

“Một cách có chủ tâm. Ông ấy dùng em làm một tấm khiên.”

Anh dùng bàn tay mình đan chãi mái tóc và hôn cô. “Anh rất vui mừng. Ông quá già so với em.”

Jane quan sát anh bằng đôi mắt tối lại đầy ranh ma. “Cho dù ông ấy không như thế, em cũng không quan tâm. Anh cũng biết mà, anh là người tình duy nhất mà em có. Cho đến khi gặp anh, em chưa bao giờ... muốn bất cứ ai.”

“Và khi em gặp anh... ?” Anh lẩm bẩm.

“Em đã muốn.” cô hạ thấp đầu xuống và hôn anh, đôi cánh tay vòng quanh anh, trượt cơ thể mình vào anh đến khi cô cảm thấy anh cứng lên đáp lại.

“Anh cũng muốn em.” Anh nói, lời của anh chỉ như hơi thở phả vào da cô.

“Em yêu anh.” Những lời nói đau đớn phát ra bởi sự tuyệt vọng, vì cô biết đây là lần cuối cùng nếu cô không tận dụng cơ hội. “Anh sẽ cưới em chứ?”

“Jane, đừng mà.”

“Đừng gì cơ? Đừng nói rằng em yêu anh? Hay hỏi anh cưới em?”

Cô ngồi dậy và dựng chân trên anh, và hất tóc ra sau vai.

“Chúng ta không thể sống chung với nhau,” anh giải thích, mắt anh chuyển sang màu vàng xám. “Anh không thể cho em cái em muốn, em sẽ khổ sở.”

“Dù sao thì em cũng sẽ đau khổ,” cô nói một cách hợp lý, cố giữ giọng nhẹ tênh. “Em thà khổ sở có anh bên cạnh còn hơn đau mà không có anh.”

“Anh là một người đơn độc. Hôn nhân là của hai người, và anh tốt hơn là ở một mình. Đối mặt với nó đi, em yêu. Chúng ta có thể hòa hợp trên giường, nhưng chỉ có thế.”

“Với anh có lẽ là thế. Em yêu anh.” Căm ghét chính mình, cô không thể ngăn âm vang đau đớn khỏi giọng nói của mình.

“Yêu anh? Chúng ta đã chịu nhiều căng thẳng. Là bản năng con người nối kết chúng ta với nhau. Anh chắc chắn sẽ ngạc nhiên nếu chúng ta không làm tình.”

“Xin anh, miễn cho em cuộc chiến tâm lý của anh! Em không phải một đứa trẻ, hay một con ngốc! Em nhận biết khi yêu ai đó, và chết tiệt, em yêu anh! Anh không cần phải thích điều đó, nhưng đừng cố bác bỏ lời em.”

“Được rồi.” Anh nằm ngửa trên nệm, nhìn lên đôi mắt giận dữ của cô. “Có muốn anh thuê một phòng khác không?”

“Không. Đây là đêm cuối cùng của chúng ta, và chúng ta sẽ trải qua đêm nay cùng nhau.”

“Cho dù chúng ta đang cãi nhau?”

“Tại sao không chứ?” cô thách thức.

“Anh không muốn cãi nhau,” anh nói, xốc lên và quay người. Jane thấy mình nằm bên dưới anh, chớp mắt nhìn anh kinh ngạc. Anh chậm chậm đi vào trong cô, đẩy đôi chân cô lên cao. Cô nhắm mắt, sự kích thích xoáy qua cô. Anh nói đúng; thời gian dùng để yêu nhau tốt hơn nhiều.

Cô không thử thuyết phục anh rằng họ có tương lai với nhau. Cô biết anh cứng đầu ra sao; anh phải tự tìm hiểu thôi. Thế nên cô tận dụng thời gian của mình để yêu anh, cố đảm bảo rằng anh sẽ không bao giờ quên cô, rằng không có người phụ nữ nào khác có thể cho anh khoái lạc mà cô trao anh. Đây là lời chào tạm biệt của cô.

Khuya đó cô nghiêng người qua anh. “Anh sợ,” cô nhẹ nhàng buộc tội anh. “Anh đã nhìn thấy quá nhiều đến nỗi anh sợ để bản thân anh yêu ai đó, vì anh biết thế giới có thể sụp đổ dễ dàng thế nào.”

Giọng anh mệt mỏi. “Jane, để yên đi.”

“Được thôi. Đó là lời cuối cùng của em, ngoại trừ điều này: nếu anh quyết định nhận lấy cơ hội, đến tìm em nhé.”

Cô rón rén bò ra khỏi giường sáng sớm hôm sau và để cho anh ngủ. Cô biết anh là người quá dễ tỉnh ngủ để mà không bị đánh thức suốt thời gian cô tắm, hoặc giả khi cô mặc quần áo, nhưng anh không trở mình hay đánh động gì chỉ ra rằng anh đã thức, thế nên cô cứ lờ đi sự giả vờ giữa họ. Thậm chí không hôn anh, cô nhẹ nhàng ra khỏi cửa. Sau cùng thì họ cũng đã chào tạm biệt nhau rồi.

Ngay sau âm thanh cửa đóng lại, Grant trở mình trên giường, đôi mắt anh hoang vắng khi nhìn tròng vào căn phòng trống không.

Jane và bố mẹ cô ôm chầm trong vòng tay nhau, vừa cười vừa khóc vừa ôm nhau hồ hởi. Sự trở về của cô cần thiết phải có một buổi sum họp gia đình kéo dài hàng giờ, thế nên đến khuya cô mới có thời gian một mình với cha cô. Jane biết vài bí mật từ cha mình; ông quá khôn ngoan và thực tế. Với thỏa thuận ngầm theo bản năng, họ không để mẹ cô biết những điều sẽ làm bà nổi giận, nhưng Jane giống cha ở tính ngoan cường.

Cô kể cho ông nghe toàn bộ tình hình xảy ra ở Costa Rica, thậm chí còn kể với ông về sự vất vả khi xuyên qua rừng rậm. Bởi vì ông sắc sảo, ông đã đoán được sắc thái trong giọng nói của cô khi cô đề cập đến Grant.

“Con yêu Sullivan phải không?”

Cô gật đầu, nhấp một ngụm rượu vang. “Bố gặp anh ấy rồi. Bố nghĩ gì về anh ấy ạ?” câu trả lời rất quan trọng đối với cô, vì cô tin vào sự đánh giá về nhân cách của ông.

“Bố thấy cậu ta khác thường. Có điều gì đó trong mắt cậu ta rất kinh hoàng. Nhưng bố biết bố có thể trao cuộc đời con gái bố cho cậu ta, nếu đó là những gì con muốn biết, bố sẽ làm việc đó một lần nữa.”

“Bố có phiền có anh ấy trong gia đình mình không?”

“Bố mở rộng vòng tay chào đón cậu ta. Bố nghĩ cậu ta có khả năng giữ con ở yên một chỗ,” James nói một cách một cách mềm yếu.

“Well, con đã hỏi anh ấy cưới con, nhưng anh ấy từ chối. Con sẽ cho anh ấy một ít thời gian để ngẫm nghĩ chuyện đó; rồi con sẽ chơi bản.”

Bố cô cười toe toét, nụ cười mà con gái ông thừa hưởng. “Con định làm gì nào?”

“Con sẽ đuổi theo người đàn ông đó như anh ấy chưa bao giờ bị săn đuổi trước đây. Con nghĩ con sẽ ở lại đây một tuần hoặc hai thôi; rồi con sẽ đi Châu Âu.”

“Nhưng cậu ta không ở Châu Âu!”

“Con biết mà. Con sẽ đuổi theo anh ấy từ xa thôi. Ý tưởng này là để anh ấy biết anh ấy nhớ con nhiều thế nào, và anh ấy sẽ nhớ con nhiều hơn khi biết con cách anh ấy bao xa.”

“Nhưng làm sao cậu ta biết?”

“Con sẽ sắp xếp bằng cách nào đó. Và cho dù nó không hiệu quả, một chuyến du lịch đến Châu Âu cũng không bao giờ là lãng phí cả.”

Thật là lạ anh đã nhớ cô nhiều đến thế. Cô chưa bao giờ ở nông trại, nhưng thỉnh thoảng nó bị ám ảnh bởi cô. Anh nghĩ anh đã nghe cô nói gì đó và quay sang tìm nhưng không có ai ở đó. Buổi tối... Chúa ơi, những đêm khủng khiếp! Anh không thể ngủ, nhớ cơ thể mềm mại của cô bò lên trên người anh.

Anh cố dồn mình vào công việc nặng nhọc. Những việc lật vạt chất đồng ở nông trại, và anh chỉ mất hai tuần để dọn sạch.

Với số tiền mà anh được trả để tìm ra Jane, anh có thể giải nợ cái nông trại này và vẫn còn thừa tiền nhiều, vì thế anh có thể thuê người làm. Nhưng làm việc là liệu pháp cho anh khi anh đến đây, vẫn còn yếu do vết thương, và quá buồn đến nỗi một quả thông rơi trong đêm cũng đủ làm anh đâm bổ xuống giường và với tới con dao của anh.

Vì thế anh làm việc ngoài trời, làm những công việc mệt mỏi như đào hố chôn những trụ rào, kéo hàng rào mới, sơn sửa chuồng ngựa. Anh lợp lại mái nhà, sửa chữa chiếc máy kéo cũ được kèm theo khi anh mua nông trại này; và nghĩ về việc gieo trồng thêm vào mùa xuân tới. Tất cả những gì anh trồng cho đến giờ là một thứ rau cho chính anh, nhưng nếu anh sở hữu nông trại này, anh cũng phải cày xới nó. Con người sẽ không giàu lên vì thế, không phải ở mức độ này, nhưng anh biết cách làm thế. Trồng trọt giúp anh tìm thấy yên bình ở một chừng mực nào đó, cứ như đặt anh vào mối liên hệ với cậu bé từng là anh trước đây, trước khi chiến tranh làm thay đổi cuộc đời anh.

Dãy núi lở mờ hiện ra đằng xa, dãy núi hùng vĩ đầy sương nơi những bóng ma của Cherokee vẫn hiện ra (chỗ này nghe nói có ma thường xuyên hehe). Những chỗ dốc bây giờ bị bỏ không, nhưng lúc đó, chỉ một vài linh hồn can đảm ngoài người Cherokee đã từng xem dãy núi này là nhà. Jane sẽ thích những dãy núi cho xem. Chúng đã già hơn, được bao bọc trong bức màn ánh bạc, đã từng là dãy núi đồ sộ nhất hình thành trên mặt đất, nhưng đã bị xói mòn theo thời gian nhiều hơn con người có thể tưởng tượng. Có những nơi trong dãy núi này thời gian đứng yên.

Núi và đất đã chữa lành cho anh, và đó là một tiến trình quá từ tốn đến nỗi anh đã không nhận ra mình đã lành lại cho đến bây giờ. Có lẽ sự lành lặn sau cùng đã đến khi Jane dạy cho anh cách mỉm cười lần nữa.

Anh đã bảo cô hãy để mọi chuyện tự nó diễn ra, và cô đã làm thế. Cô đã bỏ đi trong buổi sáng yên tĩnh đó, không một lời nào, vì anh đã bảo cô đi. Cô yêu anh; anh biết điều đó. Anh giả vờ đó là thứ gì đó khác, là những áp lực căng thẳng đã mang họ đến với nhau, nhưng thậm chí lúc đó anh đã biết rõ hơn thế, và cô cũng biết.

Trời, quý thật! Anh nhớ cô đến đau đớn, và nếu đây không phải là tình yêu, thì anh hy vọng anh không bao giờ yêu ai hết, bởi vì anh không nghĩ mình có thể chịu đựng được. Anh không thể ném cô ra khỏi tâm trí mình, và sự vắng mặt của cô là nỗi đau trống rỗng mà anh không thể lấp đầy, không thể làm dịu đi.

Cô đã nói đúng; anh sợ liều lĩnh, sợ mở lòng mình ra để rồi bị tổn thương nhiều hơn. Nhưng cách nào thì anh cũng đang đau đớn đây rồi. Anh sẽ là một thằng ngốc nếu anh để cô đi.

Nhưng trước tiên có những vết rạn cần phải hàn gắn đã.

Anh yêu bố mẹ anh, và anh biết họ yêu anh, nhưng họ là những người đơn giản, có cuộc sống đơn giản, và anh đã biến thành một con người mà họ không nhận ra. Chị gái anh là một phụ nữ tóc vàng xinh đẹp, bằng lòng với công việc của chị tại một thư viện địa phương, với người chồng trầm lặng của chị, và với ba đứa con. Đã vài năm rồi từ khi anh gặp hai đứa cháu gái và cháu trai của mình. Khi anh ghé qua nhà vào năm trước, khi anh nói với bố mẹ rằng anh sẽ nghỉ việc và mua một nông trại ở Tennessee, họ đã quá không thoải mái đến nỗi anh chỉ ở lại vài giờ, và rời đi mà không gặp Rea hay những đứa trẻ.

Thế là anh lái xe thẳng xuống Georgia, và đứng trên hàng hiên đã cũ mờ theo mưa nắng, gõ cửa ngôi nhà nơi anh lớn lên. Mẹ anh đến bên cửa, chìa tay vào chiếc tạp dề của bà. Trời đã gần trưa; như mọi khi, như cái lần anh nhớ, bà đang nấu bữa trưa cho bố anh. Nhưng họ không gọi nó là bữa trưa ở đây; bữa ăn trưa là ăn chiều, và bữa ăn chiều là bữa tối.

Sự kinh ngạc ánh lên trong đôi mắt màu mật ong của bà, đôi mắt giống như đôi mắt anh, chỉ là sậm hơn. “Sao thế, con trai, đây là một sự ngạc nhiên. Sao con phải gõ cửa thế? Tại con không chỉ bước vào thôi?”

“Con không muốn bị bắn thôi,” anh thành thật nói.

“Nào, con biết mẹ không cho bố con giữ súng trong nhà. Cái duy nhất là cây súng ngắn cũ ngoài chuồng ngựa. Cái gì khiến con nghĩ như thế chứ?” bà quay người, quanh lại nhà bếp, và anh đi theo. Mọi thứ trong ngôi nhà cũ kỹ thật gần gũi, thân quen với anh như chính khuôn mặt anh.

Anh ngồi xuống một trong những chiếc ghế được xếp quanh bàn. Đây là chiếc bàn anh đã ngồi ăn khi còn bé. “Mẹ,” anh nói chậm rãi, “con đã bị bắn nhiều lần đến nỗi con đoán là con nghĩ rằng đó là cách mọi chuyện thường xảy ra.”

Bà bất động trong một lúc, đầu bà cúi xuống; rồi quay lại với việc làm bánh qui của mình. “Mẹ biết, con trai. Bố mẹ luôn biết. Nhưng bố mẹ không biết làm cách nào để tiếp cận con, làm thế nào để mang con về lại với chúng ta. Con vẫn là một cậu bé khi ra đi, nhưng con trở về là một người đàn ông, và bố mẹ không biết làm sao để nói chuyện với con.”

“Không có cuộc trò chuyện nào với con cả. Con vẫn còn quá hoang dã, quá thô ráp. Nhưng nông trại mà con đã mua trên Tennessee... nó có ích.”

Anh không cần phải nói chi tiết, và anh biết thế. Grace Sullivan có sự sáng suốt đơn giản của người sống giản dị. Bà là một cô gái nông thôn, chưa bao giờ giả vờ là ai khác, và anh yêu bà vì điều đó.

“Con sẽ ở lại ăn chiều?”

“Con muốn ở lại vài ngày, nếu con không làm rối tung bất cứ kế hoạch nào.”

“Grant Sullivan, con biết bố mẹ không có bất cứ dự định đi đâu cả.”

Bà nói nghe vẫn như bà của những ngày anh lên năm và cố làm bắn quần áo nhanh như bà mặc vào cho anh vậy. Anh nhớ trông bà như thế nào khi ấy, mái tóc lăn xoắn đen nhánh, khuôn mặt mịn màng và trẻ trung, đôi mắt nâu vàng của bà tóe lửa với anh.

Anh bật cười, bởi vì mọi thứ trở nên tốt hơn rồi, và mẹ anh thoáng nhìn anh trong kinh ngạc. Đã hai mươi năm rồi bà không nghe con trai mình cười. “Vậy tốt rồi,” anh nói vui vẻ. “Bởi vì con mất ít nhất từng ấy thời gian để kể với mẹ người phụ nữ mà con sẽ cưới.”

“Gì gờ!” bà xoay tít sang anh, cũng bật cười. “Con đang gạt mẹ! Có thật con sẽ kết hôn không? Kể với mẹ về cô ấy nào!”

“Mẹ, mẹ sẽ yêu cô ấy cho xem,” anh nói. “Cô ấy lẩn thẩn lắm.”

Anh chưa từng nghĩ rằng tìm kiếm cô khó khăn đến thế. Làm thế nào mà anh lại nghĩ rằng chỉ cần gọi cho bố cô và xin địa chỉ của cô từ ông, mà ông lẽ ra phải biết chứ. Với Jane, không có thứ gì như nó nên phải thế.

Để bắt đầu, anh mất ba ngày để liên lạc với bố cô. Rõ là bố mẹ cô đã đi khỏi thị trấn, và người quản gia cũng không biết Jane ở đâu, hay là được chỉ dẫn không được đưa thông tin ra ngoài. Xét đến hoàn cảnh của Jane, anh nghĩ là ý sau. Thế là anh chùn lại ba ngày cho đến khi cuối cùng anh có thể nói chuyện với bố cô, nhưng cũng chẳng khá hơn.

“Nó đang ở Châu âu,” James giải thích. “Nó ở đó khoảng một tuần gì đấy, rồi lại bay tiếp. ”

Grant muốn nguyên rửa. “Ở đâu bên Châu Âu ạ?”

“Ta thật sự không biết. Nó cứ mập mờ chuyện đó. Cậu biết Jane rồi đấy.”

Anh sợ rằng anh đã biết. “Cô ấy có gọi về không ạ?”

“Có chứ, một vài lần.”

“Ông Hamilton, tôi cần nói chuyện với cô ấy. Khi nào cô ấy gọi về lần nữa, liệu ông có thể tìm xem cô ấy đang ở đâu và nói với cô ấy ở yên đấy cho đến khi tôi đến đó được không?”

“Đó có thể vài tuần mất. Jane không gọi thường lắm. Nhưng nếu gấp, cậu có lẽ quen ai đó biết chính xác nó ở đâu đấy. Nó có đề cập nó đã nói chuyện với một người bạn của cậu... xem nào, tên cậu ta là gì nhỉ?”

“Sabin,” Grant đáp, nghiêng rằng giận dữ.

“Phải, đúng đấy. Sabin. Sao cậu không gọi cậu ta xem sao? Có thể tiết kiệm thời gian cho cậu nhiều đấy.”

Grant không muốn gọi Kell; anh muốn mặt đối mặt và bóp chặt cậu ta cơ. Chết tiệt cậu ta đi! Nếu cậu ta tuyển Jane và mạng lưới xám đó... !

Anh đang lãng phí thời gian và tiền bạc đuổi theo cô khắp đất nước, và sự bình tĩnh của anh đã đến giới hạn khi anh đến Virginia. Anh không có giấy thông hành để vào, thế nên anh phải gọi thẳng cho Kell. “Sullivan đây. Thông quan cho mình. Mình sẽ đến đó trong vòng 5 phút nữa.”

“Grant -”

Grant gác máy, không muốn nghe điều đó qua điện thoại.

Mười phút sau anh đang chồm người qua bàn Kell. “Cô ấy đang ở đâu?”

“Monet Carlo.”

“Chết tiệt!” anh hét, tọng nắm đấm xuống bàn. “Làm sao mà cậu lại lôi cô ấy vào chuyện này hả?”

“Mình không lôi cô ấy vào,” Kell nói mát mẻ, đôi mắt đen của anh cảnh giác. “Cô ấy gọi cho mình.[/i] Cô ấy nói cô ấy thấy có vài thứ thú vị và nghĩ là mình muốn biết. Cô ấy đúng; mình thật sự thích thú.”

“Làm thế nào cô ấy gọi được cho cậu? Số của cậu chính xác không được liệt kê trong danh bạ.”

“Mình đã hỏi câu tương tự. Có vẻ như cô ấy đã đứng bên cạnh cậu khi cậu gọi mình từ Dallas.”

Grant chửi thề, chà mắt. “Lẽ ra mình phải biết. Mình lẽ ra phải nghĩ đến chuyện đó sau khi cô ấy nói dây nóng chiếc xe tải. Cô ấy thấy mình làm một lần, chỉ một lần, rồi lần tới cô ấy tự mình làm đấy.” (yêu Jane chết đi được)

“Nếu điều này có thể an ủi cậu, thì cô ấy không nhớ chính xác. Cô ấy nhớ những con số, nhưng không nhớ đúng thứ tự. Cô ấy bảo mình là người thứ năm cô ấy gọi đấy.”

“Ồ, quý thật. Tình hình hiện giờ của cô ấy thế nào vậy?”

“Một hoàn cảnh khá dễ bùng nổ. Cô ấy tình cờ vấp phải một tên làm tiền giả khét tiếng. Hắn ta có những khuôn in chất lượng cao của đồng bảng Anh, đồng franc và nhiều loại tiền tệ của chúng ta. Giờ hắn đang làm một hợp đồng. Vài người của chúng ta rất quan tâm đấy.”

“Mình có thể tưởng tượng được. Chỉ là cô ấy nghĩ cô ấy có thể làm gì chứ?”

“Cô ấy sẽ cố đánh cắp những cái khuôn đó.”

Grant trắng bệch. “Và cậu để cô ấy làm thế hả?”

“Chết tiệt, Grant!” Kell bùng phát. “Vấn đề không phải là mình cho cô ấy làm hay không và cậu biết điều đó! Vấn đề là ở chỗ ngăn cô ấy lại mà không bức dây động rừng và làm cho gã đó lặn mất tăm đến nỗi chúng ta không thể tìm ra hắn. Mình đã cho vài đặc vụ theo sát cô ấy, nhưng gã đó yêu cô ấy, và người mua hàng của hắn cho người khịt khịt xung quanh, và bọn mình không thể chỉ đơn giản tóm lấy cô ấy mà không thổi tung mọi thứ lên trời.”

“Được rồi, được rồi. Mình sẽ lôi cô ấy ra khỏi chuyện này.”

“Bằng cách nào thế?” Kell gặng hỏi.

“Mình sẽ tự đi lấy những cái khuôn, rồi kéo cô ấy ra khỏi đó và làm một sự đảm bảo chết tiệt nào đó mà cô sẽ không bao giờ gọi được cho cậu lần nữa!”

“Mình sẽ biết ơn sâu sắc đấy,” Kell nói. “Cậu sẽ làm gì với cô ấy huh?”

“Cưới cổ.”

Có gì đó thấp sáng lên khuôn mặt tối của Kell, và anh dựa bật vào ghế, đan gác hai tay ra sau đầu. “Well. Mình sẽ bị nguyên rửa. Cậu có biết cậu đang dính vào chuyện gì không? Người phụ nữ không suy nghĩ như người bình thường.”

Đó là cách lịch sự để nói như thế, nhưng Kell không nói với anh bất cứ điều gì mà cậu ta không biết rõ. Trong vòng vài phút gặp cô, Grant đã nhận ra Jane là một kẻ dị giáo bé nhỏ. Nhưng anh yêu cô, và cô sẽ không thể dính vào quá nhiều rắc rối ở nông trại.

“Có. Mình biết. Nhân tiện này, cậu được mời tới dự đám cưới đấy.”

Jane mỉm cười với Felix, mắt long lanh nhìn hắn. Hắn là một gã nhỏ con vui nhộn; cô thật sự thích hắn, dù sự thật hắn là một tên chuyên làm tiền giả và đang lên kế hoạch để làm vài điều thật sự phá hoại đất nước cô. Hắn có khung người nhẹ nhàng, với đôi mắt không dễ gần và hơi nói lắp. Hắn thích cờ bạc, nhưng lại có vận xấu tồi tệ; thế đấy, hắn xui tận mạng cho đến khi Jane bắt đầu ngồi cạnh hắn. Từ đó trở đi hắn thắng bài thường xuyên, và giờ hắn rất tận tụy với cô.

Mặc cho mọi thứ, cô thấy vui vẻ ở Monte Carlo. Grant chậm đến, nhưng cô không thấy chán. Nếu cô có gặp khó khăn trong chuyện ngủ nghỉ, nếu thỉnh thoảng thức dậy để thấy má mình ướt đầm, thì đó là điều cô phải chấp nhận thôi. Cô nhớ anh. Nó cứ như một phần của cô bị mất đi. Không có anh thì không có ai cô có thể tin tưởng, không có vòng tay nào cho cô sự thanh thản.

Cô đang ở vào tình thế căng thẳng hiểm nghèo, và sự kích động của nó giúp cho nỗi phiền muộn của cô lắng xuống. Điều duy nhất là, chuyện này sẽ tiếp diễn bao lâu đây? Nếu cô biết Felix cuối cùng cũng quyết định bán hàng cho ai, cô sẽ buộc phải làm gì đó - nhanh chóng - trước khi những mẫu khuôn rơi vào tay bọn khốn.

Felix lại thắng tiếp, như hắn đã thắng mọi đêm từ khi hắn gặp Jane. Sòng bài thanh lịch này đang vo ve, và chùm đèn pha lê tranh sáng với những viên kim cương đeo trên cổ và đựng đưa trên tay. Đàn ông ăn mặc trang trọng, phụ nữ xúng xính váy áo và nữ trang, ngẫu nhiên đánh cược tài sản vào trò súc sắc hay poker, tất cả tạo nên bầu không khí khác thường so với bất cứ đâu trên thế giới. Jane hòa nhập dễ dàng, mảnh mai và duyên dáng trong bộ váy đen mượt, đôi vai và lưng trần. Đôi hoa tai đen huyền đựng đưa tới vai cô, và mái tóc búi cầu thả trên đầu lúc nào đó đã xoắn xít vào nhau. Cô không đeo dây chuyền, không vòng tay, chỉ mỗi đôi hoa tai sánh ngang ánh vàng rực rỡ của làn da cô.

Ngang bên bàn Bruno đang quan sát họ. Hắn ta đang mất kiên nhẫn với sự llung lay của Felix, và sự không kiên nhẫn của hắn ta có thể thúc đẩy bàn tay cô.

Well, tại sao không chứ? Cô thật sự đã đợi lâu nhất có thể rồi. Nếu Grant quan tâm, anh hẳn đã xuất hiện trước lúc này rồi.

Cô đứng lên và cúi xuống hôn vào trán Felix. “Em sẽ quay lại khách sạn,” cô nói, mỉm cười với hắn. “Em nhức đầu quá.”

Hắn ta nhìn lên, xuống tinh thần. “Em thật sự ốm chứ?”

“Chỉ nhức đầu thôi. Hôm nay em đã ở ngoài biển quá lâu. Anh không phải rời đi đâu; ở lại và thưởng thức trò chơi của anh đi.”

Hắn ta bắt đầu có vẻ hoảng sợ, và cô nháy mắt với hắn. “Sao anh không thử xem xem liệu anh có thắng mà không có em không? Anh biết đấy, có thể không phải do em gì đâu.”

Hắn ta sáng bừng mặt lên, người đàn ông tội nghiệp, và quay lại chơi bài của hắn với sự nhiệt tình vừa được được hồi phục.

Jane rời sòng bài và vội vã quay lại khách sạn, đi thẳng đến phòng của mình. Cô luôn tính đến chuyện bị theo dõi, vì cô cảm thấy cô luôn bị theo. Bruno là người rất đa nghi. Cô nhanh nhẹn tuột váy áo, và đang đi đến tủ quần áo để lấy một chiếc quần tối màu và áo ngắn khi một bàn tay bịt miệng cô lại và một cánh tay đầy cơ bắp siết quanh eo cô.

“Đừng hết,” một giọng thấp hơi cúi kính vọng vào tai cô, và tim cô giật thót. Bàn tay rời miệng cô, và Jane xoay người trong vòng tay anh, vùi mặt mình vào cổ anh, hít vào mùi đàn ông thơm tho quen thuộc của

anh.

“Anh đang làm gì ở đây?” cô phì ra.

“Em nghĩ anh đang làm gì ở đây hả?” anh hỏi gắt, nhưng đôi tay anh đang trượt qua cơ thể trần của cô, làm quen lại với da thịt cô. “Khi anh mang em về nhà, anh sẽ cho em một trận phát vào hông mà anh đã đe vài lần rồi. Anh cứu em ra khỏi tay Turego, và ngay khi anh quay lưng thì em lập tức nhào vào đồng rắc rồi khác.”

“Em không gặp rắc rối gì hết.” cô quật lại.

“Em không thể chứng minh điều đó với anh đâu. Mặc quần áo vào. Chúng ta sẽ ra khỏi đây.”

“Em không thể đi được. Có vài mẫu khuôn tiền giả em phải lấy cho bằng được. Phòng em bị theo dõi, thế nên em sẽ leo ra cửa sổ và vòng qua phòng của Felix. Em có một ý tưởng khá hay nơi hắn ta giấu chúng.”

“Và em nói là em không gặp rắc rối huh.”

“Em không có! Nhưng thực ra, Grant, chúng ta phải lấy những cái khuôn đó.”

“Anh đã lấy rồi”

Cô chớp mắt, đôi mắt nâu trông cáu gắt. “Anh lấy rồi ư? Nhưng... làm thế nào? Ý em là, làm sao anh biết - thôi đừng bận tâm. Kell nói cho anh biết phải không? Well, Felix đã giấu nó ở đâu thế?”

Cô đang hưởng thụ chuyện này. Anh thở dài. “Thế em nghĩ hắn giấu ở đâu?”

“Trên trần nhà. Em nghĩ hắn đẩy một vuông trần nhà lên và giấu chúng ở đó. Đó thật sự là một chỗ giấu lý tưởng trong phòng mà, và hắn không phải loại người giấu chúng trong ngăn bảo hiểm ở ngân hàng, nơi mà em sẽ cất giấu chúng.”

“Không, em sẽ không làm thế,” anh nói, bực mình rồi. “Em sẽ đặt chúng trên trần nhà, như hắn ta đã làm.”

Cô cười toe toét. “Em đúng rồi!”

“Phải, em đúng rồi.” Và anh hắn không bao giờ nên bảo thế với cô. Xoay người cô lại, anh phát một cái vào hông cô. “Đóng gói đồ đạc. Người bạn nhỏ nhắn của em hắn là loại hay căng thẳng, kẻ hay kiểm tra chỗ cất giấu của hắn mỗi đêm trước khi đi ngủ, và chúng ta muốn đi xa trước khi hắn làm thế.”

Cô lúi và li xuống và bắt đầu ném quần áo vào. Anh ngắm nhìn cô, mồ hôi tuôn ra trên chân mày. Cô trông thậm chí còn hơn anh nhớ, ngực cô tròn đầy và căng mọng, đôi chân cô dài và thon mượt. Anh còn chưa hôn cô. Anh tóm lấy cánh tay cô, kéo cô quay ngoắt lại và ôm sát cô vào anh. “Anh nhớ em,” anh nói, và hạ miệng anh xuống môi cô.

Cô đáp lại ngay lập tức. Cô nhón chân, di chuyển sát vào anh, hai cánh tay vòng quanh cổ anh và những ngón tay vùi sâu vào tóc anh. Anh đã cắt tóc, và những sợi tóc đen lăn xoắn trượt qua những ngón tay cô rơi về nếp cũ, uốn hình hoàn hảo trên đầu anh. “Em cũng nhớ anh,” cô thì thầm khi anh nhả môi cô ra.

Hơi thở anh rối rộn dập khi miễn cưỡng buông cô ra. “Chúng ta sẽ hoàn tất chuyện này khi có thêm thời gian. Jane, em vui lòng mặc quần áo vào được không?”

Cô vâng lời mà không hỏi han gì, mặc vào chiếc quần màu xanh lá và kết hợp với một chiếc áo chên cùng màu. “Chúng ta sẽ đi đâu thế?”

“Ngay lúc này à? Chúng ta sẽ lái thẳng ra bãi biển và giao những cái khuôn này cho một đặc vụ. Rồi chúng ta sẽ đón chuyến bay đến Paris, London và New York.”

“Trừ khi, Bruno đang đợi chúng ta ngoài cửa, dĩ nhiên là thế, và thay vì thế chúng ta sẽ đi thuyền qua Mediterranean.” (không bit Grant có ám chỉ cái gì không, em tra không nổi nữa rồi, em làm lẹ đi đón giao thừa)

“Bruno không có đang đợi chúng ta ngoài cửa. Anh có vội không?”

“Anh xong rồi”

Anh nhặt những chiếc va li và họ đi xuống cầu thang, nơi anh trả phòng cho cô. Tất cả diễn ra như máy đồng hồ ấy. Không có dấu hiệu nào của Bruno, hay bất cứ gã nào mà cô nghi ngờ là “những tên đàn của Bruno.” Họ trao những cái đĩa cho người đặc vụ đã hẹn và lái thẳng đến sân bay. Trái tim Jane đang dội những nhịp đập chậm, dữ dội, và mạnh mẽ khi Grant trượt vào chỗ ngồi bên cạnh cô và thắt dây an toàn. “Anh biết không, anh thật sự không bao giờ nói với em anh đang làm gì ở đây. Anh từ chức rồi, nhớ không? Anh không phải làm những chuyện như thế này.”

“Đừng giở trò ngây ngô,” anh khuyên, tặng cho cô cái nhìn từ đôi mắt nâu vàng. “Anh biết em nhúng tay vào chuyện này ngay từ đầu. Nó hiệu quả đấy. Anh đã đuổi theo em. Anh yêu em; Anh đang đưa em về Tennessee; và chúng ta sẽ làm đám cưới. Nhưng em tốt hơn nên nhớ rằng giờ anh biết hết những trò ma mãnh của em rồi, và anh biết em khéo léo với biệt tài của em (câu này mù tịt đấy ạ). Anh có bỏ sót gì không? ”

“Không,” Jane nói, dựa vào ghế. “Em nghĩ anh nói hết mọi thứ rồi.”

14. Chương 14

Anh nằm trên giường, với Jane trong vòng tay. Mái tóc đen của cô trải dài trên vai anh, và anh vuốt ve đầu cô, lưng cô, đường viền tròn trịa của mông cô. “Anh không thể ngủ được khi thiếu em,” anh thì thầm. “Anh đã quen bị em dùng làm giường rồi.”

Cô yên lặng, nhưng anh biết cô chưa ngủ. Họ đều kiệt sức, nhưng quá kích động để mà ngủ. Khi họ đến Paris, hành trình đến Luân Đôn và New York dường như không quan trọng nữa. Thay vào đó họ đăng ký một phòng khách sạn, và chuyện yêu đương thậm chí còn tuyệt hơn trước, cảm giác còn sâu sắc hơn vì khoảng thời gian chia cách.

“Em biết làm gì nếu anh không đến tìm em chứ?” cô thì thầm, và sự hiu quạnh trong những ngày không có anh chất chứa trong giọng cô.

“Em đã biết là anh sẽ đến mà.”

“Em đã hy vọng. Em không chắc chắn được.”

“Từ giờ em có thể tin chắc thế,” anh nói, lấn người và ghim cô bên dưới anh. “Anh yêu em. Anh hy vọng em sẽ hạnh phúc ở Tennessee, vì anh thật sự không nghĩ anh có thể sống ở thành phố, không phải bây giờ. Điều đó khiến anh lo lắng.”

Một nụ cười cong trên môi cô. “Cho đến giờ anh còn chưa nhận thấy em không nghiện các thành phố lớn à? Em có thể hạnh phúc ở bất cứ đâu; miễn là có anh bên em thôi. Bên cạnh đó, em nghĩ miền quê là một nơi rất tốt cho bọn trẻ lớn lên.”

“Chúng ta chưa bàn về chuyện đó, phải không? Anh muốn sinh con, nhưng nếu em muốn đợi một thời gian, anh sẽ chiều em.”

Cô vuốt ve đường viền môi anh. “Bây giờ hơi trễ để nghĩ đến chuyện đợi rồi. Nếu anh muốn đợi, anh lẽ ra nên tránh xa em trong rừng rậm chứ. Và ở Mexico. Và cả ở D.C.”

Anh vuốt khan, nhìn chằm chằm vào cô. “Có phải em đang nói với anh chuyện anh nghĩ là em đang nói không?”

“Em nghĩ thế. Em vẫn chưa chắc lắm, nhưng tất cả các dấu hiệu đều có rồi. Anh có phiền không?”

“Phiền ư? Chúa tôi, không đâu!”

Cảm xúc rõ ràng trong giọng anh làm ấm áp cả người cô, và cô vòng tay quanh anh, nhắm mắt lại và ôm chặt anh vào. Cô không còn sợ bóng tối nữa, vì đã có Grant bên cô rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-vong-luc-nua-dem-midnight-rainbow>